

IRIS JOHANSEN

A Classic Love Story by the New York Times Bestselling Author

NEOČEKIVANA PESMA

Iris Johansen

Neočekivana pesma

*Naslov originala:
Iris Johansen
An Unexpected Song*

1

„Tvoje malo otkriće ne može da bude toliko dobro," reče suvo Džejson Hejz. „Da jeste, ona bi bila u Njujorku ili u Londonu, ne u Ženevi, Švajcarska."

„Ona je strašna." Erik se naslonio u stolici i pogledao po pozorištu. Bila je to mala zgrada, ali sva sedišta bila su popunjena. „Vidiš kako se nakrcavaju zbog nje."

„Ma, zbog „Jadnika" se nakrcavaju. Ta muzika je magična."

„Ne, kažem ti, zbog nje," pobunio se Erik. „Zar bih navaljivao da dođeš sa mnom ravno iz Njujorka da nisam mislio da će da ti se svidi? Njen glas je fantastičan. Da nisi insistirao da proverimo kako peva, pokušao bih da joj dam Dezdemonu kada sam je čuo prošle nedelje. Ona je najbolji sopran koji sam ikada-"

„Stoj." Džejson je podigao ruku. „Sve sam to čuo ranije."

Erik ga je pomno posmatrao. „Gospode, ti si cinično đubre. To je tvoja stvar. Veoma si pokvaren, i nema toga što nisi čuo ili video. Gde ti je radost življenja?"

Džejson mu se iskezio. „Ti je imaš za obojicu."

„I držaću je živu i zdravu dok ne odem Bogu na istinu." Erikovo četvrtasto, dečačko lice ozario je nestašan osmeh. „Život mi je odveć zabavan da dođem u iskušenje da postanem majka Tereza poput tebe. "

Džejson se pokvareno nasmešio. „Poređenje je sigurno na mestu." „Dovraga," promrmlja Erik. „Ej, žao mi je. Znaš kakvu jezičinu imam." „Bez uvrede." Džejson je ovlaš pogledao program. „Zove se Dejzi Džastin?" „Da," reče Erik odsutno, posmatrajući Džejsona. „Izgledaš đavolski umoran."

„Biće dobro. Mogu sada da se odmorim. Konačno sam izmenio partituru za poslednji čin pre nego što sam seo na avion

„Partitura nije trebalo da se menja." „Partitura može uvek da se poboljša."

„Tako zbori perfekcionista. Radiš previše. Peg i ja te nismo videli preko osam meseci."

Džejson nije skidao pogleda sa programa. „Znaš ti zašto."

„Aha." Erik se zabrinuto namrštio. „Ali to mora da prestane. Ne možeš ovako da nastaviš."

„Što da ne?" Džejson je okrenuo list programa. „Rekao si da sam veoma pokvaren."

„Šalio sam se." Erik je zastao. „Moraš nešto da uradiš sa tim."

Džejson je znao da više ne priča o odmoru.

„Pokušao sam."

„Znam, ali mora da postoji način da se zaustavi. Ne možeš da zaštitiš ceo svet."

„Ne štitiš ceo svet." Džejson se nasmejao. „Samo svoje čoše."

„Ne volim da te vidim ovakvog. Sećam se kada..."

„Nema svrhe osvrutati se," rekao je Džejson tiho. „A i vodim zdrav život. Imam sve što tražim. Novac, žene, uspeh. Nemoj više da razmišljaš o meni kao o tragičnoj figuri."

Erik zavrte glavom.

„To nije dovoljno."

Ne, to nije bilo dovoljno i morao je da shvati da Erik, koji ga je najbolje poznao, neće nasesti na njegove racionalizacije. „Imam svoj posao."

Erik klimnu glavom. „Kad ga ne bi imao, već bi poludeo. Jedino ti muzika znači zaista mnogo."

„Ne sasvim. Volim i tebe pomalo." „Prestani da se zezaš. Ti si najveći kompozitor koga je pozorište videlo u ovom veku, ali mora biti..."

„Endru Lojd Veber se ne bi sa tobom složio."

„Publika i kritičari se slažu. Prestani da se svađaš sa mnom."

Džejson se nasmešio. „Nemam nameru to da radim. Moj ego to ne bi dozvolio."

„Ali postao si gotovo potpun usamljenik. Ne možeš da živiš samo za posao."

„Ko je to rekao? Pogledaj me."

Erik je uzdahnuo. „Prokletstvo, baš si tvrdoglav."

Džejson se nežno nasmešio. „Ti si se uhvatio te teme, dobri moj buldogu." Smešak mu je iščezao. „Okani se, Erik."

Erik je osmotrio njegovo lice i onda nevoljko klimnuo glavom. „Okej." Utišao se kada su se svetla pogasila, a orkestar zasvirao uvertiru. „Ako ne možeš da se spaseš od sebe samoga, onda barem

ja mogu da ti pothranim strast tako što ću da ti poslužim Dejzi Džastin."

Džejson se nacerio. „Zvučiš kao makro. Ne pazirim novu suložnicu." „Nisam govorio o tvojim karnalnim potrebama. Ti menjaš žene kao što žrtva groznice menja obloge." Erik se iskezio. „To nije tvoja strast, to je samo pohota."

„A šta je moja strast, o proroče?"

„Pesme " Erik reče prosto. „I glasovi koji ih pevaju." Zavesa je počela da se diže kada je dodao sa zadovoljstvom. „Oboriće te s nogu."

Džejson je slegao ramenima. „Videćemo." Voleo je da može da pokaže malo više oduševljenja. Dovraga, Erik je verovatno u pravu i počinje da malaksava. Možda je ta žena dobra, ali ne može da bude tako fantastična kako Erik tvrdi. Uprkos Erikovom istančanom osećanju za posao koje je od njega načinilo prvorazrednog producenta, ponekada je sklon teškim promašajima u suđenju po pitanju talenta. Pa, barem mogu da joj pružim šansu.

Namestio se na stolici kada je muzika počela da mu se odmotava pred očima. Izašao je iz aviona iz Njujorka pre samo tri časa i uvideo da mu je teško da ostane budan, a još teže da se koncentriše. Kao što je rekao, muzika je fantastična, ali gledao je predstavu suviše često da ga zainteresuje. Za lokalnu produkciju, postavka je bila iznenađujuće dobra, a i glumci, ali nedovoljno dobra da joj se posveti posebna pažnja u ovoj prvoj sceni.

„Evo je." Erik ga je uhvatio za ruku čim je počela scena u fabrici, klimajući glavom jednoj mršavoj, zlatokosoj ženi u seljačkoj odeći boje različka.

Sigurno izgleda kao glumica za Dezdemonu, pomisli Džejson objektivno. Dejzi Džastin je posedovala scensko držanje koje privlači pažnju i bila je zaista izvanredna. Malo viša od proseka, kretala se sa nesvakidašnjom draži. Imala je jedre grudi i svetao ten. Njena duga svetloplava kosa i nežne crte lica davale su joj anđeoski sjaj. Da, to je prava reč. Sijala je kao da je osvetljena iznutra.

„Vidiš?"

Jedino što sada vidim, Erik, jeste da izgleda kao Dezdemona." I da neporecivo doživljam fizičku reakciju dok je gledam, shvatio je Džejson zapanjen. Bio je mrtav. umoran od putovanja i nikada pre ga

nije privukao nebeski tip, a opet je osećao nezaustavljivo meškoljenje u preponama dok je gledao tu ženu.

Erik je nešto promrmrljao ispod glasa.

Onda se scena pomerila na Fantinu, razdrtu očajem, kako kleči sama na pozomici i peva veliki solo, „Usnila sam san.”

Džejson se ukočio i čuo Erika kako se potihom cereka.

Čiste zlatne note ispunjene lepotom i strašću jezdile su kroz pozorište. Ona je živela sa pesmom, pa neka je pesma onda nosi i sjedini se sa njom.

„Bože moj,” prošapta Džejson. Osetio je razuzdanu radost koja je bila blizu bola. Izgubio se, pustio, i sve dok je ona bila na sceni, sedeo je nepomičan, prikovan, a pogleda nije skidao sa sjajne prilike Dejzi Džastin.

Kada su se svetla upalila na kraju prvog čina, Erik se okrenuo prema njemu. „Pa?”

Džejson je otrgao ruke sa naslona sedišta i ustao. „Brišimo odavde.”

„Sada? Zar nećeš da sačekaš i odeš iza scene da vidiš...” Erik je prekinuo kada je video da Džejson ide krupnim koracima uz prolaz kroz masu. Brzo je ustao i sustigao ga kada je došao do foajea. „Šta ti je, dođavola? Prokletstvo, znam da ti se dopala.”

„Da,” Džejsonov glas je bio nejasan dok se probijao kroz masu.

„Onda hajdemo da je vidimo. Ne pojavljuje se više sve do poslednje scene.”

„Pričekaćemo dok se predstava ne završi. Da nađemo neko mesto da popijemo kafu.” Džejsonu je prijao svež vazduh na licu kada je pošao niz ulicu prema kafiću na ćošku. Samo nebo zna da mu treba nešto da razbistri glavu. Osećao se kao grogi bokser. „Šta znaš o njoj?”

„Da peva kao anđeo i da zna usto i da glumi.”

„I šta još?”

Erik ga je sustigao. „Razgovarao sam sa režiserom, Hansom Kelerom, i rekao je da je dobroćudna, da nikada ne kasni, profesionalka do kraja. Studirala je sa Stolinijem u Milanu kada je dobila stipendiju. Ima dvadeset četiri godine, majka joj je umrla, i živi sa ocem u kućici u umetničkoj koloniji u predgrađu Ženeve. On je umetnik.”

„Valja li išta?"

Erik je slegao ramenima. „Mediokritet." Radoznalo je pogledao Džejsona. „Kakve to veze ima? Unajmljujemo ženu, a ne njenog oca."

Džejson je skrenuo na drugu temu. „Zašto igra u petparačkoj produkciji, kada bi trebalo da bude na Brodveju?"

„Otkud znam?" Erik je upitao malo iznerviran. „Slušaj, da li je odobravaš kao našu prvu varijantu Dezdemone, ili ne?"

„Odobravam." Džejson je otvorio vrata kafića i zvonce se veselo oglasilo, najavljujući njihov dolazak. Kada je konobar u večernjem odelu krenuo ka njima, Džejson je primrmljao: „Misliš li da sam idiot? Apsolutno je očaravajuća.

Erik se pobedonosno nasmešio kada je pošao za bratom. „Sada ti pričaš. Hoćemo li da je stavimo na spisak večeras?"

Džejson je gledao belo u prijatne, damastne stolnjake dok je pratio konobara do stola. Erik je u pravu, ponašam se veoma čudno i izgleda da ne mogu to da kontrolišem. Moja reakcija na Dejzi Džastin bila je neverovatno jaka, jača nego što Erik i pretpostavlja.

To je do muzike, uveravao je sebe. Koliko dugo čekam na takav glas? Ja reagujem na muziku, ne na ženu.

Ali su se na neki način žena i muzika stopile, postale jedno u njegovoj glavi.

I to „jedno" je postalo potpuno, do kraja njegovo.

Sedeo je tamo u pozorištu, dok ga je potapao talas za talasom žestoke ljubomore kada joj je publika pljeskala. Nije hteo da deli te trenutke. Nije hteo da deli nju.

Seo je za sto, uzeo meni od konobara, pogledao ga i onda vratio. „Kafe. " Nikada nisam bio sebičan čovek, a moja reakcija je luda. Ali onda, svaki osećaj koji sam oćuteo otkako sam prvi put video Dejzi Džastin lud je. Gospode, sasvim sam nelogičan u vezi sa njom. Erik je u pravu, previše radim.

Dejzi Džastin jeste Dezdemona-a glas kakav je njen ne sreće se svaki dan. Kada povratim samopuzdanje, biće mi ogromno zadovoljstvo da joj dam da peva moje pesme.

Erik ga je zbunjeno posmatrao. „Izgledaš kao da se boriš za opstanak čovečanstva. Samo mi kaži šta želiš da radiš."

„Naravno, angažovaćemo je večeras," Džejson je rekao nestrpljivo. „Nijednoj drugoj ne bih sada dao Dezdemonu."

Erik je odahnuo i onda se iznenada nasmejao. „Gospode, zaista te je razbila, zar ne? Ne mogu da dočekam da te vidim kako reaguješ kada peva tvoje pesme. Nikada te pre nisam video ovakvog."

U tom trenutku Džejson nije hteo da zamisli Dejzi Džastin kako peva njegove pesme. Moja reakcija je bila prejaka, sasvim nesrazmerna situaciji. Koliko ću jače reagovati kada čujem taj izvanredni glas kako peva moju muziku?

Gluposti! Kada sretnem tu ženu, verovatno će da bude otrcana i praznoglava kao kakva lutka i neću imati problema da odvojim ženu od pesme. Prožela ga je čudna zebnja. Iz nekog razloga nije hteo da se sratne sa Dejzi Džastin, osećao je da je opasno da se sretne sa njom.

* * *

„Žao mi je, ne mogu to da uradim." Dejzi je osetila da joj se grlo steglo kada je izgovorila te reči. Gospode, teško je odbiti Erika Hejza kada i to što me je tražio izgleda čudesno.

Erik ju je zapanjeno pogledao. „Zar novac nije dovoljan? Možemo da pregovaramo."

„Novac je u redu. Glumila bih i za džabe u mjuziklu Džejsona Hejza."

„Čula si za njega?"

„Ovo je Švajcarska, a ne Timbaktu. Svi znaju Džejsona Hejza." Ovo nije sasvim tačno. Sigurno svi znaju za rad tog čoveka, ali to je sve. On je sušti tajanstvenjak, stidljiv za medije, povučen, ekscentričan. Povremeno je propuštao i sopstvenu premijeru. Dejzi se okrenula prema ogledalu i počela da skida šminku sa lica. „Imam snimke sa svih predstava koje je ikada radio. Njegova muzika..."

Prekinula je i progutala knedlu da lakše govori. „On je divan."

„Noćna pesma je najbolje što je ikada uradio. To je adaptacija Šekspirovog Otela. Džejson još od detinjstva sanja da postavi komad." Erik se šaljivo utišao. „Ti bi igrala Dezdemonu. To je uloga života."

Poželela je da on samo začuti i ode. Nije više htela ni da čuje. Uloga koju bi igrala u tom komadu bila je neodoljiva; tinjajuća

opsesivna ljubomora mavarskog ratnika koja je uništila ljubav koju je delio sa svojom nežnom nevestom. „Ne mogu to da uradim.”

„Zašto ne? Izgradilo bi ti karijeru.”

Nasilu se nasmešila. „Bila bih prilično slaba osoba kada bih dozvolila da me uloga izgradi ili slomi. Ne, jednostavno ne mogu da napustim Ženevu.”

„Radije bi živela ovde nego postala međunarodna zvezda?”

„Ne marim mnogo za slavom.” Okrenula se prema njemu i nežno rekla, „Hvala vam zato što ste mi dali ovu ponudu, ali zaista ne mogu to da učinim. A sada, ako mi dozvolite, volela bih da se obučem. Veoma sam umorna.”

Erik je nevoljko ustao. „Voleo bih da ponovo razmisliš. Džejson će da me zadavi.”

„Neću ponovo da razmatram. Želim vam sreću u traženju Dezdemone.”

Erik je zavrteo glavom i krenuo ka vratima. „Mislim da Džejson neće...” Prekinuo je, i idućeg trena vrata su se zatvorila za njim.

Dejzi se okrenula prema ogledalu i tupo se zagledala u sopstveni odraz.

Dobijala je ona izvrsne ponude i ranije, ali nijednu ovako veliku ili primamljivu. Mjuzikl Džejsona Hejza san je svake pevačice. Piše muziku koja dira u srce i uzdiže duh. Blagi Bože, želim tu ulogu.

Pa, ne mogu da je imam, i moraću mirno da prihvatim to saznanje.

Lako je reći, ali reči ne zaustavljaju bolnu frustraciju koja je ispunjava.

Mjuzikl Džejsona Hejza...

* * *

„Odbila nas je.”

Džejson se odmakao od vrata kabine na koja se naslanjao kada mu je Erik prišao. „Šta?”

„Čuo si me. Odbila je ponudu.”

„Ponudi joj više novca.”

„Rekla je da nije stvar u novcu. Ne želi da napusti Ženevu.”

Džejson je tiho opsovao. „Nema smisla.”

Erik je slegao ramenima. „Izgleda prilično odlučno.”

„Možda samo pokušava da nabije cenu.”

„Ne mislim tako." Erik se namrštio. „Prilično je neposredna. Sviđa mi se, Džejsone. Izgleda jednako na sceni i van nje. Ima neku vrstu jednostavnosti, ali... sija."

„Onda nam je potrebna za Dezdemonu."

„Ne verujem da ćemo da je privolimo."

„Malo sutra nećemo," Džejson reče oštro. Ponovo je osetio kako se komeša ona besna sebičnost koju je iskusio u pozorištu. Prokletstvo, neću dozvoliti da mi umakne ispred nosa. „Mora da postoji neki način." Pošao je niz bledo osvetljen hodnik. „Sačekaj me. Vratću se za tren."

„Razgovaraćeš sa njom?"

„Ne," reče Džejson ljutito. „Angažovaću je."

* * *

„Gđice Džastin, ja sam Džejson Hejz."

Dejzi se nesvesno ukočila i odmakla od vrata. Izgleda da je Erik Hejz izvadio keca uz rukava. „Drago mi je, g. Hejz. Ja sam vaša velika obožavateljka."

„Očito nedovoljno velika da vas ubedim da glumite glavnu ulogu u mom komadu," rekao je oporo kada je ušao u garderobu i zatvorio vrata.

Velikog keca. Džejson Hejz nije uopšte ličio na brata ni pojavom ni karakterom, i Dejzi se odmah osetila ugroženom. Bio je toliko daleko od stereotipa osetljivog muzičara da se jedva moglo i zamisliti. Ne samo da je Džejson bio cmokos dok je Erik bio plav, nego je bio snažne građe kao bokser. Koža mu je potamnela skoro kao bronza, a i crte lica mu nisu bile uobičajeno privlačne. Jagodice su mu bile preširoke, obrve crn rasek nad prodomim plavozelenim očima, a lepo oblikovana usta presenzualna. Otelo, pomisli iznenada, a onda se od veselja nasmeši na tu bubicu. Verovatno nije uopšte nalik Šekspirovom umujućem, sebičnom ratniku. „Nisam mislila da vas vređam," rekla je nežno. „Volim vašu muziku."

„A ja volim vaš glas." Iznenadni osmeh ozario mu je tamno lice toplinom, a strogi izgled je iščezao. „Želim ga... i nameravam da ga zadobijem."

„Objasnila sam vašem bratu da nipošto ne mogu."

„Šta želite?" upitao je otvoreno. „Kažite mi, i daću vam."

Želi da igra glavnu ulogu u njegovom komadu i da peva njegove pesme, ali to ne može da joj da. „Nemoguće je.“

„Zašto?“

„Lični razlozi.“

Pogledao ju je pažljivo u lice. „Ljubavnik?“

Osetila je u njemu neočekivanu napetost koja ju je zbunjivala. „Radije bih da ne raspravljamo o tome.“

„Nameravate da upropastite ovakvu priliku zbog veze?“ upitao je oštro.

„Nisam rekla-“ Prekinula je i rekla tiho, „Ljudi su važniji od karijere. Ljubav je važnija.“

„Vaš ton je previše fin, gđice Džastin. Ne možete da-“ Zastao je, posmatrajući njeno lice. „Neka sam proklet. Zaista tako mislite.“

Klimnula je glavom. „Naravno da zaista tako mislim. Ne govorim stvari koje ne mislim.“

„Kako retko.“

Osmeh joj je obasjao lice. „Možda u Njujorku, ali ne ovde.“

„Opkladio bih se da je isto tako retko i na ovoj strani Atlantika.“ Nasmešio se radoznalo. „Mislim da ću morati da ispitam ovaj fenomen.“

„Ja se ne bih trudila na vašem mestu. Samo biste rasipali talenat. Bolje bi vam bilo da se usredsredite na svoju predivnu muziku. Žao mi je, ali stvarno ne mogu da radim sa vama, g. Hejz, i...“

„Džejsone.“

Nije se obazrela na tu upadicu i okrenula se. „Kao što sam rekla vašem bratu, problem nije otvoren za prego...“ Prekinula je kada ju je uhvatio za članak.

Elektricitet. Vrelina. Drhtavi magnetizam.

Podigla je pogled zbunjeno i ugledala izraz potresenosti na njegovom licu koji mora da je odražavao njen sopstveni. Osetila se tajanstveno bez daha i iznenada je do nje doprlo saznanje o njegovoj blizini, vrelini koju isijava, mirisu sapuna i kolonjske vodice od limete.

Pustio joj je članak. „Žao mi je, nisam mislio da vas dodirnem.“ Njegov glas se iznenada podigao. „Ali bežali ste od mene, dovraga.“

Ovlažila je jezikom donju usnu. „Jer sam smatrala da smo završili diskusiju. Vi ste dali ponudu, a ja sam je odbila.“

„Nije gotovo. Tek je počelo." Koraknuo je unazad i očigledno pokušao da obuzda bes u glasu. „Dozvolite da vas izvedem na večeru, pa ćemo još razgovarati."

Zavrtela je glavom. „Bilo bi uzaludno. Neću promeniti mišljenje."

Posmatrao ju je na trenutak, plavozelenih očiju uprtih u njeno lice. Onda se opet nasmešio, ni podsmešljivo ni cinično, već toplo. „Onda pretpostavljam da treba da vam preformulišem. Neću odustati od vas."

Izrazio se na čudno sebičan način, i ponovo je osetila jako i oprezno kolebanje. „Ne možete odustati od onoga što nemate."

„Govorna omaška." Oči su mu zasjale. „Naravno, mislio sam da neću odustati od svoje Dezdemone."

„Naravno." Odahnula je. Naravno da je na to mislio. „A sada, ako me izvinete, hoću da idem kući i odem na spavanje. Živim van Ženeve, i dug je put."

„Ja ću da vas odvedem."

„Ne," rekla je odlučno.

Njegov osmeh ostao je gde je i bio, ali primetila je tanano grčenje mišića. „Ne odustajem. Rođeni ste da pevate Dezdemonu."

Rekla je sa usiljenom lakoćom, „Možda ćete jednog dana da mi dozvolite da igram glavnu ulogu u jednoj putujućoj družini ovde u Evropi."

Zavртеo je glavom. „Hoću da stvorite ulogu. Hoću da dođete na Brodvej." Okrenuo se i otvorio vrata. „Laku noć, Dejzi."

Oslovio ju je imenom, i iz nekog razloga, iznenadni pad formalnosti pojačao joj je nelagodnost. „Laku noć, g. Hejz."

Pogledao ju je preko ramena i ponovo ju je ispravio.

„Džejsone."

Pre nego što je mogla da odgovori zatvorio je vrata za sobom.

* * *

„I šta sada da radimo?" upitao je Erik Džejsona kada je izašao iz taksija pred Hiltonom. „Ne možemo da je prisilimo da pođe sa nama."

„Ne." Džejson je platio taksisti i krenuo ka prednjem ulazu hotela. „Ali možda možemo da nađemo mamac i da ga iskoristimo."

„Kakav mamac?"

„Bilo kakav." Džejson je ušao u foaje. „Ali nema razloga da se obojica ovde movamo. Sedi sutra na avion za London i vidi šta možeš da učiniš da angažuješ Kolina Bartlina za Jaga. Ja ću ovde sve da sredim."

Erik se namrštio. „Siguran si?"

Džejson je klimnuo glavom. „Može da potraje dok ga ne dovedemo. Čujem da Bartlin ima dugogodišnji ugovor sa Fantomom. Zašto ne nazoveš Peg i ne kažeš joj da se nađe tamo s tobom?"

„Mogu tako da uradim." Razvedrio se i uhvatio korak sa Džejsonom dok su preko predvorja prilazili liftovima. „Ona nije nikada bila u Londonu, i potreban joj je odmor. U poslednje vreme deca je izluđuju." Pritisnuo je dugme i pozvao lift. „Ako si siguran da nemaš ništa protiv uključivanja u pregovore sa Džastinovom."

Već sam uključen, pomisli smrknuto Džejson. Nije reč samo o muzici. Samo sam je dotakao, a telo me još boli i gori od uzbuđenja. Osetila je i ona tu hemiju uprkos svojoj posvećenosti tom prokletom ljubavniku koji kao da je drži u ropstvu.

Osetio je kako ga je prožeo plameni bes na tu misao i udahnuo je de se smiri. To je samo seks. Nije neobično da muškarac oseti opsesivnu polnu privlačnost-i da je kontroliše. Neće biti nikakve štete po nju. Angažovaću je. Mogli bismo da provedemo nekoliko noći zajedno da se oslobodimo požude, a onda ću da se vratim Njujork.

Vrata su se otvorila i ušao je u lift.

Ne brini, nemam ništa bolje sada da radim. Ne predviđam nikakav problem u vezi sa ubeđivanjem Dejzi Džastin da igra za nas."

* * *

Iako je odavno prošla ponoć, njen otac je još bio budan kada je Dejzi stigla u kućicu. Nije ni očekivala da će da spava. U poslednje vreme potpuno se udubio u posao. Prešlo mu je u naviku da ustaje u zoru i nastavlja da slika do kasno posle ponoći.

Zatvorila je vrata. „Zdravo, Čarli."

„Zdravo," reče on odsutno.

Spokojno je zavrtela glavom kada je videla njegovo visoko, nezgrapno telo pogrbljeno pred štafelajem koji je stajao na drugoj strani velike sobe koja je bila njihova dnevna i radna soba. Jaka svetla isticala su sede šare u Čarlijevoj razbarušenoj smeđoj kosi i

mrlije od boje na njegovoj omiljenoj plavoj platnenoj radnoj majici.
„Prošla je ponoć. Vreme je za spavanje.”

„Odmah ću. Hoću da skinem nijansu sa ove činije kako valja...”
Pogled mu se usredsredio na platno. „Kako je bilo večeras?”

„Prilično dobro. Publika je izgleda mislila da mi dobro ide.” Prišla je platnu i naslonila glavu na njegovu ruku dok je posmatrala sliku.
„Sviđa mi se ova. Ta banana izgleda dovoljno stvarno da se pojede.”

Iskezio se. „Kako mi je rekao jedan likovni kritičar, imam dosta smisla za vanjštinu, a nimalo smisla za dušu.”

„Što upravo pokazuje kakav je idiot bio. Kako može banana da ima dušu?”

Nacerio se. „To sam i ja tada pomislio. Sećam se kako sam se naljutio...” Prekinuo je pošto se ponovo izgubio u slikanju.

„Jesi li večerao?”

„Šta?” Pogledao ju je. „Mislim da jesam. Čili ili nešto.”

„To je bilo juče.” Zabrinuto ga je osmotrila. Uvek je bio mršav, a njegovo mršavo, suvonjavo telo sada se stanjuje svakodnevno, primetila je nelagodno. Grozničava energija koju ulaže u rad uzima danak.

„Je li?” Dodao je malo sive na kobaltnu boju činije sa voćem. „Pa, siguran sam da sam nešto pojeo.”

„Spremiću nešto supe za oboje.” Bacila je torbicu na kauč i pošla ka kuhinjici na drugom kraju sobe. „A onda ćemo da idemo na spavanje.”

„Kada završim.” Oklevao je. „Mislio sam da mi, ako nisi previše umoma, malo poziraš. Portret ima nešto... *pričinjava mi zadovoljstvo*, Dejzi.”

„Pa zašto mi onda ne daš da ga vidim?”

„To je iznenađenje.”

„Nisam umorna, ali ti treba da se odmoriš. Znaš šta je doktor rekao o-” Zaćutala je. Okrenuo se, pogledao je i nežno se smešio dok je sporo vrteo glavom. Oboje znamo da je samo pitanje vremena, ali obećala sam mu da neću nikome reći i da ću svaki trenutak potpuno iskorišćavati. Nemam pravo da mu držim predavanja o tome kako treba da provede poslednje dane jednostavno zato što hoću da se družim sa njim malo duže. Osetila je kako joj suze naviru u oči i brzo se okrenula da ne ih on ne primeti.

„Razgovaraćemo docnije. Spremiću supu.“

* * *

Čarli je radio njen portret do iza tri ujutro i tada prestao samo zato što ga je Dejzi oterala u krevet sa izgovorom da ne može više da pozira. Pažljivo je prekrio sliku pre nego što je izašao iz sobe. Nakon što su se vrata sobe zatvorila za njim, ustala je i vratila se do platna mrtve prirode na kojoj je njen otac ranije radio.

Nije to bila neka izvrsna slika. Samo mrtva prirode poput tuceta drugih koja su izložili umetnici iz kolonije koji obećavaju. Nije pravedno, dovraga. Jedino što je Čarli ikada želeo jeste da stvori nešto divno. Čitav život se trudio da ostvari taj cilj. Zašto muza ne blagoslovi mog oca samo sa jednim delom da se s pravom pohvali njime pre nego što umre?

Umorno se okrenula i pogasila svetla pre nego što je otišla u svoju spavaću sobicu. Život nije uvek pravedan, ali mora da se iskoristi na najbolji način. Imaju još nekoliko ovih meseci druženja, i možda će baš sutra Čarli da naslika svoje remek-delo.

Skinula je nebeski plavu haljinu iz osamnaestog veka u kojoj je Čarli insistirao da je slika i pažljivo je okačila na ormar. Kada ju je prvi put video u ulozi Fantine, rekao je da je rođena da nosi stilski kostim, a kada je odlučio da naslika njen portret, ništa nije pomagalo dok nije otkupila ovu haljinu od trupe.

Obukla je spavaćicu, otišla do prozora i rastvorila ga. Uzaludno je bilo pokušavati da zaspi dok se malo ne opusti. Previše stvari se desilo večeras, i adrenalin je još radio. Alpi su izgledali surovo na mesečini, i malo je drhtala dok ih je posmatrala. Mnogo više joj se sviđao pogled na suncu, kada se videla sočna trava u podnožju brda. Onda se uvek sećala one divne scene u Zvuku muzike. Sada je sva mekoća nestala i izgledalo je da planine zrače gmbom, sirovom energijom.

Kao Džejson Hejz, pomislila je iznenada. Posедуje istu odvažnu, neodoljivu snagu kao planine. Pa opet, taj čovek uopšte nije hladan. Bila je svesna vulkanske vreline skrivene ispod njegove mrgodne spoljašnjosti.

Noćna pesma.

Grlo joj se bolno steglo i progutala je knedlu s naporom. Nije mogla sebi da dozvoli da misli o Džejsonu Hejzu ili o njegovom komadu. Odbila je ona i dmge ponude ovih par godina. Bol će proći s vremenom. Važno je pevanje, a ne sama karijera.

Ali, Bože dragi, kako bih volela da budem prva koja će pevati njegove pesme za Dezdemonu.

2

U pola tri sutradan popodne začulo se kucanje na prednjim vratima kućice.

„Ja ću.“ Dejzi je ustala sa velike stolice nalik na presto, skočila sa platforme i brzo prešla preko sobe do vrata. „Nastavi da me ovekovečuješ. Želim da izgledam ukusno barem kao tvoja banana. Mislim da to zaslužujem zbog-“

Začutala je kada je rastvorila vrata. Džejson Hejz je stajao na pragu. Njegov pogled lutao je po njenoj pravilnoj haljini sa dubokim izrezom, i nasmešio se slabašno. „Stvarno veruješ u saživljavanje sa ulogom, zar ne? Baš lepo. Mogu li da uđem?“

Panika ju je obuzela. „Ne.“

Podigao je obrve. „Molim?“ Pogledala je žurno preko ramena. Čarli se udubio u sliku ispred sebe, ali nije se moglo reći kada će da pogleda. „Idite. Ne mogu sada sa vama da razgovaram.“

„Je li tvoj ljubavnik tako ljubomoran?“ Stisnuo je usne. „Mislio sam da živiš sa ocem.“

„I živim.“ Približila mu se i pritorila vrata da Čarli ne vidi Džejsona Hejza. „Idite,“ odreza. „Rekoh vam da...“

„Nemam namem da idem.“ Zastao je. „Dok ne dobijem ono što želim.“

„Neću da.“ Prekinula je kada je videla njegov odlučan izraz lica. Neće odustati. „Ne možete da uđete. Presvući ću se i naći se sa vama u Kafeu Cajder na kraju ulice za jedan čas.“

Zatvorila mu je vrata pred nosom i okrenula se baš kada je Čarli upitno pogledao.

Nehajno je slegla ramenima kada je pošla prema platformi. „Neki skuplja milostinju. Ništa važno.“

* * *

Džejson Hejz je stajao ispred kafea, a izraz njegovog lica jasno je govorio koliko je bio nezadovoljan dok je gledao Dejzi kako mu prilazi. Ne mogu da mu zamerim, pomislila je žalosno. Prošlo je skoro dva časa pre nego što sam mogla da se iskradem a da ne pobudim Čarlijevu sumnju.

Pola muzičkog sveta klanja se pred Džejsonom Hejzom, a moja neuljudnost mora da je uznemirujuća, u najmanju ruku.

„Najzad,” rekao je zajedljivo. „Plašio sam se da će ovdašnji žandari da me uhapse kao skitnicu.”

„Zašto niste ušli i popili kafu?”

„Nije mi se pila kafa.” Uzeo ju je za ruku i krenuo ulicom punom radnji. „Hajdete da prošetamo. Malo sam napet, i treba da se rasteretim.”

„Nemate prava da se ljutite. Nisam vas pozvala ovamo.” Pri lakom dodiru njene ruke ista električna svesnost prošla je kroz njeno telo kao što je to doživela prethodne večeri. Ona se odvoji i udalji od njega. „U stvari, mislila sam da sam vam jasno dala do znanja kakva su moja osećanja.”

„Nisam očekivao da mi zalupite vrata pred nosom.”

„To je bilo grubo.” Nije ga pogledala. „Nisam želela da moj otac sazna za vašu ponudu.”

„Zašto niste?”

„Rastužilo bi ga. Osećao bi se kao da da me onemogućuje da iskoristim priliku.”

„A da li vam to radi?”

„Možda.” Zabrinuto ga je pogledala. „Ali on to ne sme da zna.”

Ukočio se. „Otac vas zadržava ovde? Mislio sam da ste rekli da vaš ljubavnik-”

„To ste vi rekli.” Zavrtela je glavom. „Kada bih mogla da nađem vremena za vezu? Kada nisam u pozorištu, ovde sam.”

„Dobro,” rekao je sa zadovoljstvom. „Sa ocem bi bi trebalo da ide lakše nego sa ljubavnikom. Barem se otklanja primesa ljubomore.”

„U odnosu muškarca i žene ljubomora nije obavezna.”

„Nije, ali često je ima.” Podlo se nasmešio. „Kao što je Šekspir dobro znao.”

Zadrhtala je. „Ljubomora je užasno osećanje. Ne razumem je.”

„Imao sam nekih problema sa sobom dok sam pisao Noćnu pesmu” Okrenuo je glavu od nje. „Sada počinjem da je shvatam malo bolje.” Promenio je temu. „Vaš otac bi trebalo da vam želi najbolje. Kakvo je on sebično đubre da vam brani da iskoristite ovakvu priliku?”

Obreknula se na njega. „On nije sebičan,” rekla je besno. „Čarli mi se nikada ne bi isprečio pred bilo čim što želim da uradim. Dobar je i

plemenit i..."

„Polako." Podigao je ruku da bi zaustavio bujicu reči. „Izvinite. Siguran sam da je istina sve što govorite o njemu."

Duboko je uzdahnula. „To je moj izbor. Ne mogu da ga napustim."

„Toliko ste bliski?"

Nestrpljivo je klimnula glavom.

„Čarli?"

„On je, u stvari, moj očuh. Majka mi je umrla kada sam imala pet godina, i otada imamo samo jedno drugo." Oči su joj sevale. „I nije sebičan. Sve je učinio za mene. Voli svoj rad više nego išta na svetu, ali čak je prestao i da slika na pet godina i našao običan posao da bi mi omogućio da školujem glas kod Stolonija."

Džejson je na to skočio. „Onda ne bi želeo da žrtvujete ovu šansu. On vam ju je i namestio."

„Naravno da ne bi." Pogledala je pravo. „I zato on za nju neće ni saznati."

Pogled mu se prikovao na njeno lice. „Mislim da ću morati da porazgovaram sa vašim ocem."

„Ne!" Stisnula je šake na bokovima. „Zar me ne slušate? Nikada vam ne bih oprostila da mu kažete da ste mi dali ovu ponudu."

„Ali još bih mogao da dobijem šta želim," rekao je pribrano. „Ako je vaš otac nesebičan kako kažete, mogao bi da vas natera da prihvatite ponudu."

Piljila je u njega, zgranuta. „Ne biste to učinili."

Želim vas za Dezdemonu."

A nije važno šta ja želim?"

I vi to želite." Snizio je ton do strastvene jačine. „Stvoreni ste da igrate tu ulogu. Nagnaću vas da je poželite koliko i ja. "

Gledala ga je očarana, zarobljena u mrežu koju plete. U taj čas gotovo je poverovala da bi mogao da joj naredi da učini šta bilo.

Nasmejala se drhtavo. „Gospode, jeste li uvek ovako odlučni?"

„Kada mi je nešto važno." Držanje mu se promenilo kao da je zaogrnuo onu strastvenu jačinu i tužno se nasmešio. „Erik kaže da se prisiljavam."

„Verujem vam. Veoma ste...čvrsti."

„A vi ste veoma nežni." Posmatrao je njeno lice. „Idealizam i požrtvovanost. Vi ste u anahronizam u ovom vremenu. Mislim da

vam treba neko da vas spase od sebe."

„Uništavajući spokojstvo moga oca?"

„Možda možemo da iznađemo kompromis." Džejson se bledo nasmešio. „Recimo da se nagodimo. Dajte mi dve nedelje."

Zbunjeno ga je gledala.

„Dozvolite mi da dolazim ovde svaki dan i govorim vam o Noćnoj pesmi i svojim planovima u vezi sa njom. Zauzvrat, obećavam vam da neću ponudu pominjati vašem ocu."

„To je gubljenje vremena. Nećete moći da me ubedite. "

„Vreme je moje." Slegao je ramenima. „Mogu ja da budem prilično ubedljiv."

Ne sumnjam u to. Već sam uvidela da je snaga njegove ličnosti skoro neodoljiva. „A šta ako kažem ne i na kraju tog roka?"

„Onda se vraćamo na početak." Pogledi su im se sreli. „Neću da vam lažem. Nemam nameru da odustanem, ali imaćete povlašćen period od dve nedelje."

A dve nedelje mogu da budu dovoljne da ga ubedi da mislim ono što je rekla. Čovek poput Džejsona Hejza mora da ima mnogo zahteva u planu. Moglo bi da mu dosadi za mnogo kraće od dve nedelje i da se vrati u Njujork da nađe drugu Dezdemonu.

Iznenadan probačaj koji je osetila na tu misao nije bio bol, nego olakšanje, uveravala je sebe. „Ne mogu da vas ubedim koliko će sve ovo da bude uzaludno?"

Zavrteo je glavom.

„U redu." Naglo je popustila. „Dve nedelje." Pogledi su im se sreli. „Ali ne smete da kažete mom ocu ni kako se zovete, ni bilo šta o sebi. Predstaviću vas kao prijatelja koga sam srela u Italiji. Reći ćemo mu da smo povezani sa komadom. Morate da mi date reč da neće ništa posumnjati."

Njegov izraz lica bio je zabezeknut. „A vi ćete mi verovati na reč?"

„Da," reče prosto. „Strog ste čovek, ali ne verujem da biste mi lagali."

„Shvatam." Prikovao je njen pogled još na časak. „I poverenje. Definitivno anahronizam. Mislim da ću morati da unajmim telohranitelja za vas kada vas dovedem u Njujork."

„Neću da..."

Prekinuo ju je odmahnuvši rukom. „Možemo to kasnije da rešimo. Doći ću sutra u vašu kuću u deset da...” Zastao je namrštivši se. „Ne, kada malo bolje razmislim, povešću vas večeras posle predstave. Ne sviđa mi se da sami vozite ovuda.”

„Radim to otkako je komad počeo da se izvodi,” podsetila ga je suvo.

„Ali ove dve nedelje su moje. Biće po mome.” Okrenuo ju je i žustro se vratio istim putem kojim su i došli. „A sada, vraćam vas u kućicu da se odmorite. Uloga Fantine je teška i mora da iziskuje mnogo.”

„Ne fizički

„Osećajne uloge mogu da budu još zamornije.” Zamišljeno ju je pogledao. „A vi ste sigurno žena koja daje sve, ma šta radila.”

Nije bilo ni tračka seksualnog nagoveštaja u njegovom glasu, a opet je osetila kako je prožima i uzbuđuje iznenadna svesnost. Možda je greška što pristajem da ga viđam sledeće dve nedelje. Nikada pre nisam ovako reagovala na muškarca, a trenutno prolazim kroz osetljiv period.

„Nešto premišljate.” Ispitivao joj je lice. „Hoće li vam pomoći ako vam kažem da ne kršim obećanja?”

Saznanje da ju je pročitao bez po muke samo ju je dodatno uznemirilo.

„Dajte mi šansu.” Njegove reči doprle su do nje sa čudnom nelagodnošću. „Veoma mi mnogo znači”

Osetila je kako ju je obuzela toplina kada ga je pogledala. Stekla je utisak da nije navikao da moli i za šta, a izraz na njegovom licu bio je umiljato dečački. Ko bi i pomislio da ću osetiti ovu ludu majčinsku nežnost prema čoveku poput Džejsona Hejza?

Skrenula je pogled od njega i ubrzala hod. „Rekla sam vam da ću uraditi tako, zar ne?”

Odahnuo je i pružio noge da uhvati korak sa njom. Kada je progovorio, ton mu je bio pažljivo nehajan, „Tako je, jeste. Samo proveravam.”

* * *

Telefon je zvonio kada je Džejson otvorio vrata apartmana dva časa kasnije.

„Gde si, dovraga?” upita Erik. „Ja te...”

Džejson ga je prekinuo. „Šta je sada? Zar ne možeš da dobiješ Bartiina?“

„Nisam još imao prilike da ga sretnem. Sutra ćemo da ručamo." Erik je zastao. „Mislio sam da treba da znaš da je Sintija ovde."

Džejson se zapanjio. „U Londonu?"

„Odsela je kod Kleridžisa."

„Otkud znaš?"

„Išao sam u pozorište da proverim blagajnu za englesku verziju Nevinih, i Džesap mi je rekao da je navraćala i raspitivala se za tebe."

„Da li zna gde sam?"

„Ne još." Erik je oklevao. „Pre nego što je Džesap pomenuo da je ona ovde, rekao sam mu da si u Ženevi." U žurbi je dodao, „Ali rekao sam mu da obeća da nikome neće kazati."

Mnogo će mi to valjati ako se Sintija navadi na Džesapa, umomo pomisli Džejson. Bože, umoran sam od svega „Ostani u vezi sa Džesapom. Kada joj kaže, želim da znam."

„Možda neće saznati, Džejstone."

Ja bolje znam. Sintija uvek nađe ono što traži. „Javi mi-"

Erik je nešto poluglasno opsovao.

„Prokletstvo, nije pravedno."

Zaboravi," Džejson reče kratko. „Kada Peg stiže?"

„Sutra naveče." Erik je upitao, „Jesi li angažovao Dejzi Džastin?"

„Radim na tome. Razgovaraćemo sutra, Erik. Pozdravi Peg." Spustio je slušalicu i gledao je belo. Vreme ističe. Osećao je kako ga frustracija razdire. Mislio je da se povinovao situaciji, ali nekako je gore ovaj put.

Počeo je da raskopčava košulju kada je krenuo prema kupatilu. Treba da se otuširam i popijem nešto pre nego što se obučem za pozorište da vidim Dejzi.

Uključio je vodu i podesio mlaz pre nego što se svukao. Stao je pod tuš i pustio da mu se topla voda sliva niz telo. Mišići su mu bili tako čvrsti od napetosti da su bili neosetljivi na blagotvorno strujanje. Možda je trebalo da se tušira hladnom vodom. Bar bi hladnoća mogla da me oslobodi uzbuđenja koje osećam otkada sam video Dejzi. A požuda je samo jedan njegov deo. Šta mi to, dovraga, radi?

Zažmurio je, a nežnost ga je prožimala, bolno ga preplavljujući dok se sećao kako je izgledala stojeći na suncu, gledajući ga onim

zadivljenim izrazom, tako blistavim da je izgledala kao sama sunčeva zraka. Želeo je da je objerli i da je zaštiti i...

Naglo je ispružio ruku i isključio vodu. Nije to nežnost, već puka seksualna opsesija. Ona je drugačiji tip, i njen otpor uspalio je moj libido.

Nije to nežnost. Ne mogu da dopustim da bude nežnost.

* * *

Džejson je čekao u hodniku kraj pozornice kada je Dejzi to večer sišla niz betonske stepenice. Srce joj je zaigralo, i pokušala je da sakrije od njega iznenadnu sreću koju oseti tek što ga ugleda. „Rekla sam vam da ovo nije neophodno. Imam svoja kola i trebaće mi da i sutra dođem u pozorište.”

„Ne, nećeš.” Uzeo ju je za ruku i pogurao niz hodnik prema ulici. „Nema problema. Od sada ću da te dovozim i odvozim svaki dan.” Otvorio je suvozačka vrata tamnoplavog mercedesa parkiranog na trotoaru. „Reći ću nekome iz hotela da poveze tvoja kola i da ti ih sutra dotera kući.”

Gnevno ga je pogledala kada je ušla u kola.

Isцерio se. „Opet sam te naljutio.”

„Navikla sam da radim sama.”

Obišao je kola i seo na vozačko mesto. „Ja...volim da radim za tebe.” Ponovo je u njemu osetila onu nesvakidašnju nezgrapnost i ponovo je shvatila da se topi. „Mislim da bismo mogli da koji put porazgovaramo o emancipaciji žena.”

„Obično nisam šovinista.” Pogledao je pravo kada je ubacio u brzinu i sišao sa trotoara. „Ovo je drugačije. Hoću da te zaštitim. Moram da te zaštitim.”

Zbunjeno ga je pogledala.

Nije raspravljao, već je promenio temu. „Mislio sam da je nemoguće, ali bila si još bolja večeras nego sinoć.”

„Bili ste u publici?”

Klimnuo je glavom. „Ali mislim da neću više ići.”

Nasmešila se sa razumevanjem. „Pretpostavljam da ste gledali komad toliko puta da vam sigurno dosadi do suza.”

„Muzika mi nikada ne dosadi.” Rukama je čvrsto uhvatio volan. „To je zbog tebe.”

„Šta?"

Promuklo se nasmejao. „Ljubomoran sam. Mislio sam da sam samo uhvaćen na krivoj nozi pre neko veče, ali opet se desilo večeras." Zavrteo je glavom. „Ludo."

„Ne znam o čemu govorite. " Pogledao ju je iskosa, a sjajne oči su mu svetlucale od lampi instrument table. „Nisam hteo da te delim. Hteo sam da doživljaj bude samo moj."

Uzbudjenje ju je proželo i ostala je bez daha.

„Preplašio sam te." Promrmljao je psovku. „Sada misliš da sam neka lujka. Dođavola, možda i jesam."

Rekla je oprezno, „Pretpostavljam da bi trebalo da sam počastvovana."

„Ali još uvek misliš da sam lujka." Iskezio se. „U redu je. I ja o sebi isto mislim. Ovo mi se nikada ranije nije desilo. Pokušavam sebe da ubedim da je to samo zbog tvog glasa."

Naglo ga je pogledala. „Naravno da je zbog mog glasa."

Zavrteo je glavom i opet pogledao na ulicu. „Samo delimično." Zastao je. „To je seksualno." Čuo je kako je oštro udahnula, a pogled koji joj je dobacio bio je kao plavozelena koplje. „Ne možeš da budeš iznenađena. Znala si da je tu."

Da, znala sam. Seksualna hemija bila je prisutna od časa kada sam ga ugledala. „Ima...privlačnosti. "

„To je više od privlačnosti. Jako je blizu kinetičkom. "

Progutala je knedlu. „Ne želim ljubavnu aferu sa vama."

„Onda nas je dvoje. Pa, šta ćemo da radimo?"

„Ignorisaćemo je." Stisnula je kaiš na torbici. „Mogli bi da se vratite u Njujork."

„Nema šanse." Iskrivljeno se nasmešio. „I nisi u pravu, ne mogu da je ignorišem. Znaš li o čemu razmišljam otkada si ušla u kola?"

Zavrtela je glavom. „I ne želim da znam."

„Razmišljam o tome kako bih voleo da raskopčaš tu svilenu bluzu i daš mi da ti gledam grudi."

Razrogačila je oči kada ju je vrelina udarila i tiho je negodovala dok je prelazio pogledom preko njenog vrata na njene uzdignute grudi.

„Razmišljam o tome kako bi crvene tvoje bradavice mogle da budu pod svetlošću instrument table. Razmišljam o tome kako bih voleo

da mi priđeš i dozvoliš mi da te mazim dok vozim. Razmišljam o tome kako bih jako voleo da stanem pored puta i da svučem...."

„Prekinite." Gas joj je drhtao i pokušala je da ga smiri. „Nismo par tinejdžera."

Nikada se nisam ovako osećao dok sam bio tinejdžer," promrsio je. „Rekao sam ti da mi je to novo." Naterao se da opet pogleda kuda vozi. „Hoćeš li da se vratiš sa mnom u hotel?"

„Ne."

Opsovao je ispod glasa. „Prokletstvo, želiš to."

„Nisam devojka za jednu noć."

„Jedino ćemo tako da je se oslobodimo. Ne bi to bila ljubavna afera. Bez obaveza. Samo mi dozvoli-

„Ne!" Trudila se da joj glas ne zadrhti. „Nisam ja životinja. Pored toga, sve bi se iskomplikovalo. Ne mogu sada da se sa tim bakćem

„Misliš li da ja mogu?" Skrenuo je sa ceste i isključio kola. Presamitio se preko volana, a čukljevi su mu bleđeli dok je stezao glatku plastiku. „Slušaj, mora da se dogodi. Ti moraš da igraš Dezdemonu, a ja ne mogu da izdržim ovaj osećaj-" Zastao je tražeći reči. „Sebičnosti. Možda ako... "

„O, shvatam." Razgovaramo o požudi, ni o kakvom nežnijem osećanju, i ne bi trebalo da se osećam tako povređeno. Pa opet, moj glas zvuči krhko i meni samoj. „Mislite da ćete, ako đipnemo u krevet, moći da me gledate sa više perspektive. Kako dražesno rečeno. Verujem da više volite svoju muziku nego tekstove."

„Pokušavam da budem iskren. Da li misliš da je meni lako?" Upravio je pogled. „Hajde sa mnom. Nisam nešto naročito bizaran. Obećavam da će da ti bude dobro."

„Mislim da bi bilo bolje da me odvezete kući."

Opsovao je poluglasno i upalio kola. Ostatak vožnje protekao je u tišini, ali je vazduh u kolima bio toliko nabijen osećanjima da je Dejzi disala sa poteškoćom.

Svetla su gorela u kućici kada se Džejson zaustavio kraj trotoara. „Da li te otac uvek čeka?"

„Budan je dokasno. Verovatno radi." Posegla je za kvakom. „Laku noć." ,

„Čekaj." Položio je šaku na njenu, a usta su mu se iskrivila u sladunjav osmeh kada je čuo njen uzdah na dodir. „Vidiš? Ne mogu

ni da te pipnem a da oboje ne izgorimo." Pomerio je ruku, dotakao joj grlo i onda je spustio da dotakne gornje dugme na njenoj bluzi. Osetila je toplinu njegovih čukljeva pri vrhu grudi kroz tanku svilu. Grudi su joj se nadimale, rastezale materijal, a stomačni mišići su joj se instinktivno stegli. Znala je da treba da pokvari čar i izađe iz kola, ali izgledalo je kao da ne može da makne.

Izvadio je biserno dugme iz proreza, a kažiprstom je gore-dole protrljao njenu mesnatu raspuklinu. Ugledala je kontrast između njegove preplanule ruke i nežne svile njene bluze, bleđi sjaj njene dojke pod njegovim prstom. Rekao je tiho, „Dogodiće se, Dejzi." Prstom je uklizao u njen grudnjak i dodirnuo joj bradavicu. Ugrizla se za donju usnu da priguši krik dok je on trljao tamo-amo po uzbuđenom, rastegnutom vrhu. Osetila je židak bol između butina. Želela je da se nagne ka njemu, želela je da strgne bluzu i da joj ustima...

„Ne!" Otvorila je vrata i izašla iz kola. „Đavola hoće. Naš sporazum nema veze sa seksom."

„Ali ovo što je između nas sasvim je u vezi sa seksom. Ako mi se pridružiš, možda bismo na kraju od stabala mogli da vidimo šumu."

Zastala je na trotoaru i gledala ga. „Molim vas," prošapta. „Ne želim da budem u vašem komadu. Ne želim više da vas vidim."

„Ne brini. Neću da preterujem. Mislio sam da je prerano, ali vreme mi ističe."

„Vreme vam ističe?"

„Nije važno." Upalio je kola. „Videćemo se sutra."

„Ne."

Namrštio se. „Nema čega da se bojiš. Nisam ja silovatelj. Čekaću sve dok mi ne dođeš,"

Nije se plašila da će da koristi silu. Nije se plašila toliko njega koliko magnetizma koji ih privlači. „Nije dobra ideja. Imam dovoljno problema i bez-

„Da ih onda rešim."

„A da se zauzvrat navaljamo trave?"

Trgao se kao da ga je udarila. „Nisam baš stopostotno đubre. Rekao sam ti da hoću da ti pomognem."

„Da mi prokrčite put za ulogu vaše Dezdemone?"

„Ne, više je od toga."

„Ne verujem vam.“

„Znam.“ Umorno je slegao ramenima. „Biću ovde sutra u podne.“
Bespomoćno ga je pogledala pre nego što se okrenula na peti i krupnim korakom krenula prema kućici. Trenutak potom vrata su se zalupila za njom.

Čarli je stajao za štafelajem na drugom kraju sobe i nije podigao glavu. „Drago mi je da si došla kući. Ova prokleta mrtva priroda stvamo me nervira. Jesi li preumoma da poziraš?“

Blagi Bože, ne želim da poziram večeras. Ojađena sam, gorim, žudim...Ne želim ništa više nego da se zatvorim u sobu i odem na spavanje i pustim da blaženi zaborav sna zamagli te trenutke u kolima sa Džejsonom.

Čarli nije dizao glavu. „Dejzi?“ Nisam ja uspaljena adolescentkinja. Moram da se pomirim sa ovim magnetizmom koji Džejson ispoljava prema meni. Ne mogu da se sakrijem od onoga što osećam i nemam prava da sebi povlađujem kada imam veliku odgovornost prema Čarliju. „Nisam umoma.“ Nežno mu se nasmešila. „Samo da se presvučem i očešljam, i odmah ću da ti se pridružim.“

* * *

Sledećeg jutra Dejzi je čekala na pragu kada su se Džejsonova kola zaustavila kod trotoara. Instinktivno se naprezala dok ga je gledala kako izlazi iz kola i kako joj prilazi. Nosio je izbledele farmerke, smeđe kožne mokasine i pamučni džemper boje žada i izgledao je potpuno drugačije od elegantnog čoveka koji ju je ostavio prethodne večeri. Mogao je da bude jedan od onih skromnih mladih umetnika koji žive u koloniji Sen Ženev. Ne, varam se. Dok se približavao, osećala je kontrolisanu moć koju neobaveznost njegove odeće nikako ne može da umanji.

Podigao je crne obrve. „Da li čuvaš kapiju?“

„Razmišljala sam pre spavanja o onome što ste mi rekli sinoč. Nije logično da vas baš ja privlačim. Nisam tip žene na koju muškarci usredsređuju želje.“ Nastavila je brzo. „I odlučila sam da je do Dezdemone.“

Gledao ju je belo.

„Zar ne shvatate? Brkate me sa Dezdemonom.“

„Zaista?“

Klimnula je glavom. „Vi ste osetljiva, kreativna osoba, i naravno da biste se poistovetili sa likovima u komadu na kome tako dugo radite.”

„Osetljiv?” Ta reč zvučala je oporo iz njegovih usta. „Gospode, mrzim tu reč. Odrastao sam u opasnom kraju u Bronksu, i da li znaš koliko sam noseva razbio dok sam bio klinac da dokažem da nisam 'osetljiv'?”

Ne znam mnogo o njemu, shvatila je. Iznenada joj je došla vizija Džejsona, sasvim udubljenog u muziku, a opet u borbi za normalno detinjstvo među vršnjacima. Osetila kako ju je proželo saosećanje.

„O, Bože, mora da vam je bilo teško

„Preživeo sam.” Osmotrio je njen raznežen izraz lica i zbunjen pogled i začuđeno zavrteo glavom. „Pogledaj se samo, ispričam ti nesrećnu priču i odmah se istopiš. Gospode, baš si nežna. Ne bi izdržala u Bronksu ni pet minuta.”

Narogušila se. „Nije kukavičkimekiški saosećati. Da ste možda pokušali da se raspravite sa tim klincima umesto što ste im razbijali noseve, bilo bi vam lakše.”

Nasmešio se. „Kad vi kažete.” Zastao je. „Tako, misliš da hoću da spavam sa tobom zato što si Dezdemonu. Zašto ti hoćeš da spavaš sa mnom? Da li me vidiš kao Otela?”

„Nisam pričala o sebi,” reče na brzinu.

„Naravno da jesi.” Nabrao je obrve. „Da vidimo, razumem Otela, ali nismo toliko slični. Previše sam sebičan da ubijem ženu koju sam voleo.” Osmeh mu je zablistao. „Ja bih ubio njenog ljubavnika i onda našao drugi način da je kaznim.”

„Saslušajte me.” Gubila je kontrolu nad razgovorom. „Kada prihvatite da neću da budem Dezdemonu, verovatno vam se više neću dopadati.”

Nasmešio se radoznalo. „Nastavi.”

„Mislila sam da se prošetamo po brdima. Možete da mi pričate o komadu.”

„Shvatam.” Pucnuo je prstima. „Ja pokušam da te ubedim da igraš ulogu. Vi me odbijete. Istog časa se rešim ovog usredsređivanja na tebe i idem svojim putem. Je li to scenario?” Zavrteo je glavom i za trenutak je na njegovom licu zaigrala nežnost. „Izvini, srce, previše je uproščavajuće. Baš kako sam mogao da očekujem od tebe.”

Zarumenela se. „Nisam prosta.”

„Da, jesi," rekao je tiho. „Imaš divnu vatrenu jednostavnost duha kakvu nisam pre video." Podigao je ruku kada je zaustila da nešto kaže. „Ne vređam te. Nikada nisam jednačio jednostavnost sa glupošću. Očito si inteligentna, iako si malo smetena."

Nije mogla da skrene pogled sa njega. Nežnost, humor, tuga bile su sve u njegovom izrazu lica. Ugledala je prostranstva u Džejsonu Hejzu za koja nije znala ni da postoje i naglo je poželela da vidi još, dublje. Sišla je sa stepenika i pošla stazom prema kapiji. „Hoćemo li da idemo?"

„Ne."

Zapanjeno ga je pogledala.

„I ja sam ostao budan sinoć i doneo nekoliko odluka." Nasmešio se. „Iako ne mogu da tvrdim da se to zbilo zato što sam klinički razdvajao našu situaciju. „Bio sam veoma napaljen i uzbuđen." Okrenuo se prema kućici. „I odlučio sam da ti neću dati da me se lako ratosiljaš." Ispružio je ruku ka kvaci.

„Ne!" Pojurila je stazom, ali već je otvorio vrata i ušao u kućicu.

„G. Džastin?" Džejson je išao preko sobe do Čarlija. „Ja sam Džejson Link. Možda vam je Dejzi pričala o meni?"

Naglo joj je laknulo. Link, a ne Hejz. Neće prekršiti dato mi obećanje.

Čarli je podigao glavu zbunjeno se namrštivši. „Mislim da nije, g. Link." Upitno je pogledao Dejzi. „Nisam znao da očekuješ društvo, Dejzi. Mislio sam da ćeš sama da odeš u šetnju."

„Pretpostavljam da sam zaboravila da pomenem Džejsona."

„Uništen sam," reče olako Džejson kada je pružio ruku Čarliju. „Mnogo sam čuo o vama, g. Džastin. Mora da ste čovek ipso kada ste zaslužili Dejzinu pažnju."

Čarli se rukovao sa Džejsonom. „Ja sam srećan čovek," rekao je prosto. „Gde ste se upoznali sa Dejzi, g. Link?"

„Džejson. Znamo se još iz Milana, a došao sam u trupu pre dve nedelje."

„Vi ste pevač?"

Džejson se nacerio. „Ne biste to pitali da ste me čuli ispod tuša. Ja sam pijanista u orkestru."

Čarli je iznenađeno podigao riđe obrve.

„Mislio sam da već imaju pijanistu." „To je zasada samo povremeni posao. Uskačem preko praznika i vikenda. "

„Shvatam." Čarli je opet pogledao Dejzi. „Drago mi je da sam vas upoznao, g. Link. Dejzi retko dovodi nekoga kući. Plašim se da sam sebičan i da je zadržavam toliko za sebe više od godinu dana."

„Koješta." Dejzi je ušla u sobu i zatvorila vrata. „Ja sam sebična."

„Sviđa mi se ova soba." Džejson je pogledom prešao sa izbledeleog bež i oker tapacirunga za kauč od cica i odgovarajuće fotelje na upadljive ćilime razastrte po podu od borovine i onda na sto za ručavanje koji odeljuje centralni prostor za boravak od susedne kuhinjsice. „Ljupko je."

Čarli se nasmešio iskosa. „Eufemizam za sićušno."

„Ne." Džejson je pogledao Čarlija u oči. „Ja govorim što mislim. Ovo je dom." Prišao je starom uspravnom klaviru pored zida. „Imao sam jedan ovakav u stanu u Kvinsu."

„Vi ste Njujorčanin?"

Džejson je klimnuo glavom. „Rođen i odrastao." Džejson je odšvrljao i promotrio sliku na kojoj je Čarli radio. „Dejzi." Nagnuo je glavu. „Mislim da ste je uhvatili."

Čarlijeve plave oči zasjale su od žudnje. „To je najbolje što sam ikada uradio."

Nije pošteno," Dejzi je negodovala. Ne da mi ni da privirim."

Džejson se blede osmehnuo, još gledajući u sliku. „Vidim i zašto." Ovlaš je pogledao Čarlija. „Ne dopustite da vas prekidam."

„Samo sam radio na pozadini. Treba mi Dejzi da pozira da bih mogao da radim na figuri." Pogledao je setno u platno. „Možda kada se vratite iz šetnje... "

„A zašto ne sada?" Džejson je pokazao Dejzi da se popne na platformu. „Danas mi se nešto ne ide planinskim stazama. Vas dvoje samo nastavite i radite ono što inače radite, a ja ću šetati po kućici i gledati. Nikada nisam video umetnika na delu."

Čarli se sumnjičavo namrštitio. „Jeste li sigurni?"

„Siguran sam." Džejsonov smešak bio je iznenadujuće nežan dok je gledao u starijeg čoveka. „Slikajte je. Očito je jako inspirativna tema." Okrenuo se i pošao prema kuhinjsici. „Ne smeta vam ako se raskomotim? Skuvaću nam kafu dok genije ključa, a onda ću možda da vam odsviram nešto za dobro raspoloženje."

„Samo da ne bude hevi metal."

„Ja ću da skuvam kafu," Dejzi je rekla.

Pogledao ju je preko ramena. „I potrošiti očevog vremena za slikanje?"

Moraćemo da odemo u pozorište za par casova." Ušao je u kuhinjicu i počeo da otvara ormance. „Da ja skuvam kafu."

Dejzi ga je gledala kolebljivo. Džejson je uleteo u kućicu, očarao Čarlija, uvukao se u domaćinstvo sve u roku od nekoliko sekundi.

„Bolje da ne..." reče Čarli ustmčavajući se. „Znam da niste to planirali." „Ne, u redu je." Popela se na platformu i sela na stolicu, dok je još posmatrala Džejsona kako se muva po kuhinjici. „Meni ne smeta."

Džejsonovo ponašanje tokom sledećih nekoliko časova zapanjilo je Dejzi. Nekako je uspeo da sakrije tu aum važniju-od-života koja se za njega hvatala i postao i dopadljiv i nerazmetljiv. Skuvao je kafu i servirao im je, seo za klavir i odsvirao nekoliko izabраних Šopenovih kompozicija. Onda se savio na podu ispred platforme i tiho posmatrao dok su časovi prolazili. Tek kada je Čarli prestao s radom, započeo je neobavezan razgovor koji je potrajao dok nije kucnuo čas da se Dejzi obuče i ode u pozorište.

„Sviđa mi se," šapnuo je Čarli Dejzi pre nego što je izašla na vrata. „Dovedi ga opet."

„Videćemo." Ovlaš ga je poljubila u obraz i otpratila Džejsona od kućice do mercedesa kraj trotoara.

„Mrštiš se." Džejson joj je otvorio suvozačka vrata. „Mislio sam da sam se ponašao prilično dobro."

„Ne volim da varam Čarlija."

„Bila je tvoja ideja."

„Znam, ali nisi morao da..."

„Gledaj." Pogledao ju je pravo u oči. „Sviđa mi se tvoj očuh. Jedina žvaka koju sam mu uvalio je priča koju si ti htela da mu ispričam. Ostalo je strogo bilo kako valja."

„Stvamo?"

Nasmešio se i klimnuo glavom. „Podsetio me je na mog prvog učitelja klavira. Možda malo nežniji. Mislim da me ne bi opleo po prstima da pogrešim dur."

„Ne, Čarli ne bi nikome naudio."

„A ne bi ni ti." Lice mu se raznežilo kada je spokojno zavrteo glavom. „Kakav par."

Osetila je čudnu iznenadnu toplinu duboko u sebi dok ga je gledala kako obilazi kola i seda za volan. „Mislim da nisi toliko ciničan koliko bi hteo da poverujem."

Slegao je ramenima.

„Možda je zarazno. Uveravam te da nisam ovakav ni sa kim drugim." Upalio je kola i odmakao se sa trotoara. „Ali pošto očito misliš da još nekako mogu da se iskupim, možda ćeš da se opustiš kada sledeći put budem u sobi sa Čarlijem. Bila si kao na iglama sve vreme dok sam bio tamo. Rekla si mi jednom da misliš da mi se može verovati. Mislim da danas nisam učinio ništa da to promenim, zar ne?"

Ćutke ga je posmatrala na trenutak i ponovo osetila onu čudesno slatku toplinu kako buja unutar nje. „Ne," rekla je tiho. „Nisi danas učinio ništa da to promeniš."

3

„Ovo je moje omiljeno mesto." Dejzi je zadovoljno uzdahnula kada je sela na travu i pogledala preko snegom pokrivenih planina, a onda na selo u dolini ispod. „Zar nije vidik veličanstven?"

„Sačekaj malo dok ne prestanem da dašćem, pa ću da ti kažem." Džejson se smšio kraj nje i naslonio na kamen. „Nisi me upozorila da ću, kada krenemo, morati da se popnem na planinu da bih ugledao ovo."

„Samo na malu planinu. Jedva da je veća od brda." Zabrinuto ga je pogledala, a onda se opustila kada je videla da se nije ni zaduvalo. „Šališ se?"

Bledo joj se nasmešio u lice. „Veoma dobro opažaš."

„Ali zar nije vredno penjanja?" Široko je pokazala mkom. „Zar nije divno?"

„Sjajno." Još uvek je netremice posmatrao njeno lice. Pomerio je pogled na dolinu ispod. „I vidik je dobar." Pocrvenela je i osetila se načas nelagodno. Prvi put u poslednjih nedelju dana Džejson je rekao išta što bi moglo da se oceni kao lično. Bila je svesna skrivene seksualnosti, ali bila je poput muzike koja svira u daljini čiji je poneki akord povremeno hvatala.

„Nemoj da se odmičeš od mene." Još je gledao u dolinu. „Mislio sam da smo dovoljno dobri prijatelji da ne treba da pazim na svaku reč."

Pravim budalu od sebe. Jesmo prijatelji. Nikada ne bih verovala da mogu da se sprijatejim sa Džejsonom Hejzom nakon burnog početka, ali nekako se dogodilo. Tokom proteklih dana otkrila sam da je zabavan i pametan sa uvrnutim smislom za humor koji često usmerava na sebe. Praktično se preselio u kućicu, a on Čarli se zbližavaju svakodnevno. Nekoliko večeri čak se vraćao u kućicu da provede večer sa mojim ocem nakon što bi me odvezao u pozorište.

„Izvini." Nasmešila se i opustila. „Prisetila sam se one prve večeri kada si došao u garderobu. Zastrasio si me."

„Ali ne plašim te sada?"

Zavrtela je glavom. „To nisi bio stvarno ti. U stvari, vrlo si ljubazan." Podigao je obrve. „Ne znam da li se osećam polaskan ili uvređen."

Čak mi se i sviđa da sam zastrašujući."

Nacerila se.

„Pa, uprskao si."

Osmeh mu je nestao, a oči su mu zasjale ledenozeleno kada je tiho upitao, „Je li to izazov?"

Osetila je iznenadnu vrelinu, treperenje duž nervnih završetaka. „Ne."

„Još je tu, znaš," rekao je tiho. „Iste snage, iste jačine. Osim što ga držim skrivenog na neko vreme" Zastao je. „Samo upozorenje... prijateljsko."

Iznenada je shvatila fizičko prisustvo čoveka koji sedi pored nje. Vetra koji podiže Džejsonovu cmu kosu sa lica, sunčeve svetlosti na njegovoj preplanuloj koži, načina na koji meko platno farmerki oblikuje snažne mišiće njegovih butina, snage i moći njegovih šaka.

Progutala je knedlu i ponovo bacila pogled na dolinu. Usplahireno je tražila način da promeni temu. „Dopao mi se vaš brat. Vas dvojica nemate baš mnogo sličnosti."

Čutao je na časak, kao da odlučuje da li da prihvati eskivažu ili ne, i konačno je rekao, „Znam, Erik kaže da se ja vraćam apačkom pradedovskom tipu," kazao je Džejson. „Moj brat je dobio sav šarm i smisao za posao, a sve što sam ja dobio jeste muza koja mi šapuće u uvo i veoma me mrcvari."

„Ali ne biste se zamenili za mesta?"

„Ne, meni je muzika sve." Na trenutak glas mu je bio ogorčen. „Mora da bude."

„Kako to misliš?"

„Baš ovako kako kažem. Promenio je temu. „Nije čudo da je tvoja predstava tako dobra, da tvoj glas sasvim napuni pozorište. Sve ovo penjanje mora da ti sjajno razvija pluća."

„Pomaže mi, a i vežba sprečava da se nerviram." Naprcila je nos. „Fantina mi nije nikada bila laka uloga."

„Zašto ne?"

„Zato što sam toliko srećna," rekla je prosto. „Fantina je pretrpela razočarenje, odlazak ljubavnika, rastanak sa detetom, gubitak svega što joj je život činilo vrednim življenja. Teško mi je da se poistovetim sa njom." Otkinula je travku i zamišljeno je gricnula. „Bog mi je dao glas, i to je bila posebna radost, i onda mi je povrh svega toga

podario brižne roditelje. Nisam dovoljno propatila da dobro igram Fantinu."

„Izgubila si majku."

„Ali se Čarli tu našao i podupro me, podržao me." Dodala je tiho, „I zavoleo." Odsutno se zagledala u dolinu. „Znaš li onaj stih iz Fantinine pesme, 'Ali tigrovi su došli noću?'"

„Da."

„Pa, meni tigrovi nisu nikada došli." Nasmejala se kolebljivo. „Zasada." Pogledala ga je radoznalo. „Jesu li tebi dolazili, Džejsone?"

„O, da." Savio je kolena i obgrlio ih. „I noću i danju."

„Žao mi je."

Klimnuo je glavom. „Znam da jeste." Podigao je pogled ka njenom licu. „Voleo bih da ti kažem da nikada neće da ti dođu, ali doći će na kraju svima nama."

„Nisam tako naivna da to ne shvatim." Zažmurila je i zadrhtala kada je prošaptala, „Gospode, nekada se tako uplašim. "

Skamenio se. „Šta ti je, Dejzi?"

Na trenutak je došla u teško iskušenje da mu kaže. Postali smo na mnogo načina vrlo bliski u ovih poslednjih par dana, a nekada se osećam tako samotna dok čekam da bi bilo ogromno olakšanje da se nekome poverim. Ali ne mogu da krenem lakšim putem. Obećala sam Čarliju, i moglo bi to da bude i poslednje obećanje koje će on ikada od mene zatražiti. Naglo je otvorila oči i nasmešila se s naporom. „Ništa. Samo sam ti pričala zašto mi je Fantina teška."

Naškiljio joj se u lice. „Ne, nije samo to."

Skočila je na noge. „Vreme je da se vratimo kući. Pošto večeras ne dajem predstavu, obećala sam da ću da provedem večer pozirajući za Čarlija." Obrisala je pantalone i pošla niza stazu. „Ne brini, mnogo je lakše spuštati se."

„Zašto nećeš da razgovaraš sa mnom?"

„Mogla bih i ja tebe isto da pitam." Pogledala ga je pravo u oči. „Nikada ne pričaš zaista o sebi. Žuta štampa ima pravo. Ti si izvorni tajanstvenjak."

Lice mu je poprimilo ozbiljan izraz. „Nema mnogo da se priča. "

„Ne možeš da očekuješ poverenje ako ga ne poklanjaš."

Nasmejao se neiskreno.

„A šta da ti otvorim svoju napaćenu dušu?"

Oklevala je i gledala ga u lice. On je jedan od najkomplicovanijih i najočaravajućih ljudi koje je ikada srela, i nenadno je shvatila da očajnički želi da sazna kakvi događaji su stvorili čoveka po imenu Džejson Hejz.

Ali ne ako to znači da treba da prekrši reč datu Čarliju.

Pročitao je odgovor u njenom izrazu lica. „Mislio sam da nisi zainteresovana za trgovinu. Slegao je ramenima. „U redu, što je pošteno, pošteno je. Smatraćemo ovo prazninom. Nije bilo nikakvih pitanja."

Okrenula se od njega.

„Dejzi."

Osvrnula se i videla ga kako sedi gde ga je i ostavila.

„Javi mi kada dođu tvoji tigrovi da ti pomognem da se izboriš sa njima."

Zavrtele je glavom. „Kada dođu, moraću sama da se izborim sa njima." Nasmešila se. „Kao što si i ti uradio."

Ustao je. „Javi mi u svakom slučaju."

„Možda." Iznanada je u njoj odjeknuo' a praznina kada se setila da je njihovo vreme zajedno gotovo prošlo. „Ako budeš u blizini."

Biću u bli..." Prekinuo je i ćutao na jedan dug trenutak. „Naći ću načina kako da dođem do tebe." Pošao je stazom za njom. „Pozovi me."

* * *

„Ne valja!" Čarli je bacio kičicu i okrenuo se od štafelaja. „Ne znam zašto pokušavam. Nije uopšte dobro."

Dejzi je ustala i skočila sa platforme.

„Šta je sad? Bio si tako zadovoljan njime. "

„Zato što sam budala." Čarlijevo lice se iskrivilo. „Zato što lažem sebe."

„Meni se sviđa, Čarli." Džejson je ustao od klavira na kome je tiho svirao poslednjih sat vremena. „I ne smatram se budalom."

„Sviđa ti se jer je to Dejzi," Čarli reče osorno. „Zar misliš da ne znam? Umoran sam od tvojih laži koliko i od svojih." Žurno je prošao kroz sobu i zalupio vrata na izlasku iz kućice.

„Da li da idem za njim?" upitao je Džejson.

„Ne, ostavi ga. Ne voli društvo kada je ovakav.“ Dejzi je skrstila ruke da zaustavi drhtanje. Osećala se ranjeno i slomljeno kao da je Čarlijeva patnja njena sopstvena. „Plane tu i tamo. To je umetnička narav. Otići će u dužu šetnju, svratiti u neki bar i popiti par pića, i onda će se vratiti kući. Biće u redu kada se vrati. Sada prolazi kroz težak period.“

„Da li ja mogu da pomognem?“ Zavrtela je glavom. „Kaži mi, je li čemu moj portret od Čarlija?“

Džejson je oklevao. „Nisam likovni kritičar.“

Dejzi je uzdahnula. „Nije dobar.“

„Nisam to rekao. Ne znam za tehničku stranu, ali pun je osećanja, pun je...ljubavi.“

Dejzi je osetila kako joj suze vlaže oči. „Da, veoma je dobar što se tiče ljubavi.“ Oči su joj se sijale kao kristali dok ga je gledala preko sobe. „Nije pravedno, znaš. Čitav život želi samo jedno, da stvori nešto istinski posebno. Rekao bi da bi mu to bilo dato...“ Ponestalo joj je glasa. „Tako je dobar čovek, Džejsone.“

„Znam,“ reče nežno. „Čarli je sjajan dasa. Veoma mi se dopada.“

Odjednom više nije mogla da izdrži. Čekanje se odužilo, a svet je izgledao pun patnje i nepravde. Morala je da mu umakne pre nego što je preplavi.

„Hajde.“ Zgrabila je porubljeni šal i krenula prema vratima. „Ne možemo da ostanemo ovde i da ga čekamo. Samo će se osećati krivim kada se vrati.“ „Kuda idemo?“

„Na vožnju...ne, u šetnju. Treba mi vežba. Osećam se kao da ću da puknem. Planina. Mislim da ću da idem na planinu.“

„Mračno je napolju.“

„To mi neće smetati. Znam put.“

„Za ime Boga, barem se presvuci. Đonovi tih papuča neće uhvatiti...“ „Nije me briga. Treba da idem sada.“ Pojurila je na vrata i pogledala ga, pokušavajući da kontroliše gias. „Znam da se ponašam kao idiot. Ne moraš da ideš sa mnom.“

„Ne budi glupa,“ reče grubo. „Naravno da idem sa tobom.“

* * *

Išla je prva planinskim puteljkom, hodajući brzo, pokušavajući da ne misli ni o čemu, osim kako da hoda nogu pred nogu, da dotera svoju

izdržljivost do kraja tako da ne misli na Čarlijevo iskrivljeno lice pre nego što je napustio kućicu.

Kada je došla na vrh, krv joj je uzavrela u žilama, u glavi joj se vrtelo, a pluća su je bolela svakim udisajem.

Popela se na vrh i pogledala na svetla kuća u dolini. Čarli je verovatno već u baru i tiho razgovara sa šankerom, pijucka pivo, oseća se obeshrabreno i...

Ali ne mogu sada da mislim na Čarlija. Previše me boli.

Okrenula se prema Džejsonu, koji je prevaljivao poslednjih nekoliko metara. „Pogledaj mesečinu na jezeru,” reče. „Ne volim mesečinu tako kao sunce, ali ne mogu da poreknem da je upečatljiva. Sta je to u svetlosti na vodi? Pesnici pričaju o njoj. Baleti se pripremaju da istaknu njene čari. Rekao bi da...”

„Ćuti.” Džejson je disao hrapavo, ali tu reč je izgovorio precizno. „Žamoriš, i to ne liči na tebe.”

„I žamor je vodena reč.” Čak i njoj samoj glas je zvučao grozničav, a reči su samo kuljale, prosipale se u noć. „Veoma si dobar sa rečima. Često sam razmišljala o tome da tvoji tekstovi pogađaju žicu u svakome od nas.”

Uhvatio ju je za ramena i protresao je. „Šta ti je, dovraga?” Znam da si uznemirena zbog Čarlija, ali ovo je previše.”

„Je li?” Okrenula se i pogledala preko planinskog lanca, i u panici osetila kako joj se praznina opet snažno vraća. „Verovatno si u pravu, ali ima trenutaka kada..Iznenada je privila lice na njegove grudi. „Hoćeš li da vodiš ljubav sa mnom, Džejsone?”

Osetila je da se ukočio. „Šta?”

Bila je iznenađena kao i on kada ga je upitala. Došlo je niotkuda, rodilo se iz njene tuge i očajanja. Pa ipak, uprkos njenom uzrujanju i komešanju treperavog straha koje je usledilo, nije zažalila što je izrekla te reči. Džejson bi mogao da mi pomogne, Džejson bi mogao da ublaži bol i odgume nadolazeću tamu.

„Ozbiljno govorim. Hoću da se osetim živa. Hoću da zaboravim-” Prekinula je i podigla glavu da ga pogleda. „Rekao si da...pa, možda me više ne želiš. Shvatam ako nećeš.”

„O, hoću, bez brige,” rekao je suvo. „Spreman sam da te svalim i spojim se sa tobom. Ali ne znam da li mogu.”

„Zašto ne? Rekla sam da želim. ”

„Smatram da imam još koje zmce obzira." Izraz njegovog lica bio je ljutit na mesečini. „Iz nekog razloga gotovo si začaurena."

Privila se jače i zagnjurila lice u njegov meki cmi džemper od kašmira. Čula je drhtaje njegovog srca i osetila toplinske talase koje emituje njegovo krupno telo. Život. Sigurnost od pretnji tigrova. „Dobro mi je."

„Đavola jeste," rekao je grubo.

Osetila je kako je uzbuđen stišće, a mišići mu se spremni napinju. „Trebaš mi."

Puls mu je ubrzao. „Verujem da je tako." Zaćutao je. „Ovde?"

Srce joj je divlje zaigralo, i nastavila je da drži obraz prislonjen uz njegove grudi. „Da. Baš ovde, baš sada. Hoćeš li?"

„Da sam fin poput Erika, rekao bih ne." Odgurnuo ju je i nehajno joj se osmehnuo. „Ali ko mari? Nisam anđeo, i uvek sam umeo da iskoristim trenutak. Samo nebo zna hoćemoli ikada više imati nešto slično." Svukao je džemper preko glave i bacio ga na zemlju pored njih. „Prejako te želim da bih birkao kako da te uzmem." Raskopćao je košulju, skinuo je i bacio preko džempera. „Svuci haljinu."

Njena agresivnost je iščezla i osetila se odjednom stidljivo. Stajala je i posmatrala ga dok su joj obrazi goreli.

„Da ja to učinim?" Nije čekao na odgovor, nego je iskoraknuo i počeo da otkopćava dugmiće poređane niz njen korset. „Ćudno je kako se muškarac oseća od stilske haljine poput ove."

„Kako se..." Zagrcnula se kada je ćukljevjma dodirnuo njene nabrekle dojke a prstima spretno rukovao sa dugmadima.

„Kao neki pustahija iz davnih vremena," reće tiho. „Onaj bez zakona kada mu treba žena. Sve one časove sedeo sam u kućici i gledao kako te otac slika i mislio kako bih voleo ovo da radim. Poćeo sam da fantaziram na sve moguće načine." Otkopćao je i poslednje dugme, i zagledao se u njene dojke uzbibane od raskopćanog korseta. „Kako bih ti svukao haljinu i seo na onu veliku stolicu sa tobom u krilu. Kako bih voleo da me opkoraćiš i da te pritežem." Uklonio je platno njenog korseta i pogledao njene oble dojke. Naglo je huknuo. „Prokletstvo."

Nije mogla da diše i nekontrolisano je drhtala. Letnji vetar dodirivao je njene zategnute bradavice, ali nije je hladio. Erotičnost njegovih reći bila je afrodizijak jak koliko i njegov pogled na njenom telu.

Krupnim, toplim dlanovima obujmio joj je grudi.

Ugrizla se za donju usnu da ne krikne. Pogledom je prikovao njen dok je stiskao i puštao, stiskao i puštao, ritmički, nežno, halapljivo. „Mislilo sam kako će da ti se sviđi. Kako ćeš da se meškoljiš i mrdaš uz mene.“ Pognuo je glavu i obuhvatio joj bradavicu. Snažno je posisao, crpeći je, grickajući je. „Kako ćeš mi pustiti da ti radim šta hoću.“

Kičma joj se izvila unazad i tiho je zaječala.

„Zar nećeš?“ promrmljao je. „Kaži mi.“

Nije razumela njegove reči; izgubila se u vrelini i čulnosti.

„Kaži mi.“

„Da...“

Privio ju je sebi i tople, gole grudi i trougao čme dlake bili su čulni šok kada su dotakli njene bradavice. Još jednom je zaječala dok ju je polako pritezao.

„Da, tako je,“ rekao je hrapavo. „Oseti me. Spoznaj me.“ Rukama je sa njenih bokova prešao na kosu, skidajući šnale koje je drže na mestu. Lepršala je oko nje, i prste je zapleo u tu meku gustinu. „Tvoja kosa... Toliko puta sam želeo da ovo uradim... Želim da je omotam oko sebe, da se utopim u njoj, da se utopim u tebi.“ Brzo ju je svukao, grozničavo je gurajući na zemlju. Trava je bila sveža uz njeno nago telo, miris zemlje i rastinja ju je okruživao.

Ponovo život. Noć je kiptela, gorela od silnog života, i htela je da ga se prihvati, čitavoga, pre nego što se izmigolji.

Stajao je gledajući je odozgo, brzo skidajući ostatak odeće. „Da te vidim. Raširi noge,“ promuklo je zamolio.

Polako se raskrečila, i osetila je njegov pogled na svojoj skrivenosti, podložnoj njegovom napadu. Stomačni mišići su joj se napeli i osetila je kako joj se dojke nadimaju kada ga je pogledala. Bio je ogroman muškarac, neodoljiv, i nikada se nije osećala izloženije nego u ovom erotskom, potčinjenom položaju.

Pao je na kolena i zastao među njenim butinama. Dlanovima joj je pritisnuo dijafragmu, još više istaknuvši dojke, ali ne dotičući ih. Ali želim da me dotiče, pomislila je ošamućeno. Hoću da me proždre, proguta.

„Želiš li me?“ upitao je promuklo. „Ako ne želiš, reci sada. Nema povratka kada mi pripadneš. Dovraga, mislim da neću moći da

održim kontrolu kada počnem,"

Pripadneš. Na trenutak se stresla od zebnje zbog sebičnosti te reči. Otelo. Nije ovo duhoviti pametni čovek sa kojim sam se sprijateljila u poslednjih sedam dana. Na mesečini je sasvim besno, čulno nastrojen ratnik.

Nagnuo se i toplim jezikom joj dotakao stomak.

„Brzo," promrmljao je. „Ni ti ni ja ne možemo da čekamo. Želiš li da uđem u tebe?" Pridigao se, dotakao je, ali nije se zario. „Da li me želiš?" Gorela je, zbunjena od želje i opreza koji je nehaj oterao. „Da. O, da." Zaleteo se i zabio duboko o nju. Kriknula je, a kičma joj se izvila nagore. Punoća, gustoća, toplina. „Džejsone!"

Sledio se. „Gospode, zašto mi nisi rekla? Jesam li te povredio?" Stisnuo je zube. „Gluposti. Naravno da sam te povredio."

„Ne, to je..." Uхватила je travu rukama. „Ja... O, molim te, nastavi!"

Lice mu se iskrivilo. „Prekasno je da se išta drugo uradi. Ne mogu da se zaustavim. Pokušaću da idem lagano," rekao je hrapavo. „Jednostavno sam morao da budem deo tebe." Povukao se pa se onda vratio, odredivši spor ritam. „Uzela si me. Celoga. Vidiš kako se dobro slažemo? Osećaš li me?"

Svaki centimetar, svaku poru. Zarila je nokte u zemlju. „Da."

„Da li ti se sviđa?" Kružio je bokovima, a ona je dahtala dok je osvajao nove dubine. „Hoću da ti se sviđi." Zaboravio je na nežnost i zario se divlje, jako, duboko. „Stenji za mnom. Da te čujem. Želim sve."

Zaista je stenjala. Nije mogla ništa. Trzala se, pokušavajući da prati njegov ritam, pokušavajući da prati njega, ali bio je predivalj, prejak, prevruć, kao pastuv. Mogla je samo da ga se drži i pusti da je jaše. Glava joj je mlatila po travi tamo-amo dok ju je držao za stražnjicu i podizao za svaki moćni udar.

Napetost je rasla. Čula je sebe kako ga moli, preklinje za još. Grudi su mu se podizale i spuštale uz svaki oštar udah dok se pomerao, oči su mu divlje sijale u tami osvetljenoj mesečinom, a crte lica kao da su izražavale bol.

„Daj mi." Stisnuo je zube i napola zažmurio. „Sada!"

Napetost je nestala, a orgazam je bio razoran kao i ono što se dešavalo pre. Kriknuo je i stegao je, gotovo je prignječivši snagom zagrljaja.

Prošao je jedan časak dok se nije pomerio, a kada je podigao glavu, čekalo ju je još jedno iznanađenje. Strast je nestala, i njegov izraz lica...

Nežnost, začuđenost, ranjivost. Podigao je ruku i pomakao joj razbarušenu plavu kosu sa lica sa najvećom nežnošću. „Okej?”

Klimnula je glavom, pogleda prikovanog na njegovo lice. Videla je osećajnijeg, nežnijeg Džejsona Hejza, čoveka za koga je nekako osećala da postoji iza grube spoljašnjosti, ali ga nikada nije videla. Osećala se čudno- toplo, plaho, ispunjena radošću i...i nečim drugim. Čime? Ma šta bilo to osećanje, bilo je ipak van domašaja, izgubjeno u izmaglici koju je obrazovala para zasićene strasti oko njih.

Ptebukao je njenu kosu preko ramena i namestio preko grudi. Onda je položio obraz na meki jastuk i polako se promeškoltio. „Još jedna fantazija,” promrmrljao je. „Gospode, imaš divnu kosu.” Nežno je poljubio jednu bradavicu koja je virila kroz vlasi. „Između ostalih jednako ljupkih delova tvoje anatomije.”

Njena bradavica se stvrdnula u znak odgovora, on se nasmešio oduševljeno i polako prignuo usne tik iznad nje. „Ovaj me apsolutno očarava.” Dunuo je u rastegnuti vršak i ponovo se nasmešio kada se stvrdnuo. „Dejzi draga, možda izgledaš kao anđeo, ali definitivno imaš instinkt pohotljivice.”

Draga. Zbog nekog čudnog razloga te lepršave reči su je povredile. „Zar nećeš da se skineš sa mene?”

„Izgleda kao gubljenje vremena. Pored toga, sviđa mi se ovde. ”

I njoj se sviđalo. Činilo se da njegova težina tako divno pristaje na njenom telu. „Moramo da se vratimo. Čarli..

Smešak mu je iščezao. „A, da, spoljni svet se meša.” Skinuo se sa nje i legao na stranu. „Hoćeš li sada da mi kažeš o čemu se radi? Teško da sam mogao da očekujem da me devica zavodi.” Usne su mu se iskrivile. „Dođavola, nisam uopšte očekivao devicu. Za ime sveta, imaš dvadeset četiri godine.”

Osećala se usamljeno bez njega. Htela je da se vrati. „Imam karijeru. Zauzeta sam. Malopre ti to izgleda nije smetalo.”

Halapljivo ju je osmotrio. „Đavola nije. Meni se...svidelo.” Pokušao je da je dodirne i onda zastao, a ruka mu je pala uz bok. „Ali ne

laskam sebi da sam ja razlog što si iznenada odlučila da je vreme da promeniš devičansko stanje. Nisam se čak ni trudio da te uzbudim."

Muškarac sa Džejsonovom muževnom privlačnošću ne treba da se trudi, pomislila je žalosno. Jedino treba da bude ono što jeste. „Ne znam o čemu govoriš."

„Mislim da znaš." Izraz lica mu više nije bio ranjiv, nego ponovo oprezan. „Nisam te ja oborio sa nogu večeras, ali nešto sigurno jeste. "

Ukočila se, otkotrljala od njega i sela. „Prilično je jasno, zar ne?" upitala je olako. „Sam si rekao da je naša hemija kinetička. Veoma si privlačan muškarac. Iznenadena sam da sam ovoliko izdržala."

„Gluposti." Njegov odgovor bio je grubo sažet. „Prokletstvo, nešto nije u redu."

Ustala je i počela da se oblači. „Naravno da nešto nije bilo u redu. Bila sam uznemirena zbog Čarlija."

„Zašto?" Pogledom je pretražio njeno lice."Sama si rekla da će da mu bude dobro kada se vrati kući."

„Da, biće mu dobro." Navukla je suknju i brzo zakopčala korset pre nego što je nazula crne baletanke. Pogledala je oko sebe, ali nije mogla da nađe šnale koje joj je Džejson uzeo, pa je prošla prstima kroz kosu da je uredi. „Ali vreme je da mu se vratim."

„Još ne." Ostao je na mestu u travi. „Pričaj sa mnom."

„Rekla sam ti-" Zatala je i sagnula se da podigne šal sa trave. „Zašto me ispituješ? I sam si mi rekao da će seks biti oblik terapije. Šta si ono rekao? 'Samo da se malo navaljamo trave i da ga izbacimo iz svojih sistema.' Nema obaveza i-"

„Dovraga, to su bile tvoje reči, a znaš da sada nije tako." Glas mu je ogrubeo od gneva. „Strepim za tebe. Hoću da ti pomognem. Zašto nećeš da pričaš sa mnom?"

„Nema šta da se kaže."

Osmehnuo se malo sa gorčinom. „Mogla bi da mi kažeš zašto si me iskoristila."

Te reči su je zaprepastile. „Nisam te iskoristila. " Znala je da to nije istina čim je izgovorila. Iskoristila ga je da se odbrani od bola, ali nije nameravala. „Možda i jesam. Ali ne više nego ti mene."

Ustao je i počeo da se oblači. „Jesi li se osećala iskorišćenom, Dejzi?" Setila se onog trenutka kada joj je dotakao obraz sa

tananom nežnošću i radosti i ushićenost koje je doneo. Osećala se ugrabljeno, čuvano, obljubljeno. Iskorišćeno? Nikada.

„Ne.“ Noćna svežina doprla je do nje sada kada ga više nije dodirivala. Ustuknula je i omotala se porubljenim šalom. „Možemo li sada da se vratimo?“

Na trenutak je pomislila da je videla povređen izraz na njegovom licu, a onda je nestao. „Naravno Prevukao je džemper bez kragne preko glave i namestio ga oko kukova. „Zašto da ne?“ Podrugljivo je pokazao na stazu. „Posle vas.“

Zaustila je da nešto kaže, a onda se predomislila i krenula stazom.

Pratile su ga njegove nežne reči. „Ali treba da znaš da je ovo poslednji put da te puštam prvu. Od sada ja imam inicijativu.“

Oprezno ga je pogledala preko ramena. „Kako to misliš?“

Nasmejao se šeretski. „Mislim, jednom nije bilo dovoljno. Ni za jedno od nas. Moraćemo da se potrudimo više puta.“ Zastao je. „Mislim da ću da te nasamarim čim ugrabim prvu povoljnu priliku i da doživim isto opet, opet i opet.“

Osetila je kako je ostala bez daha. „Mislim da ne-“

„Ne brini. Nemam nameru da se previše mešam u tvoj život. Uzeću ono što mogu da dobijem. Sada. Sve što tražim od tebe jeste da dolaziš u moju hotelsku sobu svako veče posle predstave. Možemo da provedemo nekoliko časova posvećujući se zadovoljstvu, a onda ću da te vozim kući.“ Upitno je podigao obrve. „Pretpostavljam da se slažeš?“

Pogledala ga je nesigurno čak i kada je među nogama osetila poznato peckanje. Vodili su ljubav tako snažno da je još drhtala, i nije dolazilo u pitanje da li ga opet želi. Šta će biti kada se oba tela upoznaju i saznamo kako da jedno drugom ugodimo? Verovatno bi bilo glupo od mene da krenem putem koji vodi u čulnu zavisnost. Bože dragi, nisam sigurna da već nisam na tom putu.

Pa opet, treba mi. Tokom onih trenutaka u njegovim rukama zaboravila sam na sve osim na zadovoljstvo koje mi pruža. Treba mi to oslobođenje ako hoću da izdržim u narednim nedeljama. Jasno mi je stavio do znanja da ne želi nikakvu stalnu obavezu, ali nema razloga da ne prihvatim utehu koju može da mi da. „Pa...ne znam. Moraću da razmislim.“ Pošla je ponovo niz kamenom posutu stazu.

„Još nešto.“

I dalje se smešio, ali osećala je u njemu oštrinu kakvu nije videla još otkako su se upoznali. „Dezdemonu,” rekao je. „Neću da ti lažem. Još nameravam da te pridobijem sa Dezdemonu.”

Zlatna pauza je prošla, izazov je odbijen.

Tiho je zavrtela glavom, okrenula se i pošla niz planinu.

* * *

Čarli je sedeo u svojoj omiljenoj stolici za odmaranje nasuprot klaviru i tužno se nacerio kada je Dejzi ušla u kućicu. „Napravio sam budalu od sebe, zar ne?”

„Ne, znam da ti je teško.” Zatvorila je vrata i skinula šal. „A veliki umetnici su temperamentni. Pogledaj Van Goga. Odsekao je sebi uvo.” Nagnula je glavu. „A oba tvoja su izgleda na mestu.”

„Dao bih jedno uvo za njegov talenat.” Ispružio je noge. „Dođavola, dao bih ruku ili nogu. Gde je Džejson? Jesam li ga oterao?”

„Ne.” Nije se usuđivala da ga pogleda dok je nameštala šal preko naslona stolice za kuhinjskim stolom. „Prošetasmu, i onda se vratio u hotel.”

„Bio sam grub prema njemu.”

„Shvatio je.”

Čarli je polako klimnuo glavom. „On je komplikovan čovek, ali mislim da je sposoban da dosta shvati.” Naškiljio joj se u lice sa dmge strane sobe. „On je onaj pravi, zar ne?”

Ukočila se. „Onaj pravi?”

Onaj koji će da ti donese radost koju sam ja doživeo sa tvojom majkom.” Nežno se nasmešio. „Drago mi je da je sada došao, Dejzi. Ne ustručavaj se da iskoristiš priliku samo zato što moja sveća dogoreva. Ništa više ne bih voleo nego da budeš srećna i sigurna.”

„Nije tako.” Izgovorila je te reči oklevajući. „Mi smo samo prijatelji, Čarli.”

Zavrteo je glavom. „Nemoj sebe da lažeš. Ti ga voliš. Život je prekratak da bi protraćila i časak zavaravajući se. ”

„Ne, ja.. .grešiš. Ja ne-” Uzbuđeno je razrogačila oči kada se tajanstveno saznanje koje joj je promaklo dok ju je Džejson gledao iznenada pomolilo jasno i sjajno iz magle. Radost i nežnost, čežnja i da neguje i da ima. Ljubav. „Kako si znao?” prošapta.

Čarli se nasmešio i ustao. „Uvek sam imao oštro umetničko oko.“ Smešak mu je nestao. „Loše što usto nemam i talenta.“ Krenuo je ka spavaćoj sobi, zastao na vratima i osvrnuo se prema njoj. Njegov izraz lica bio je ljubak kada je tiho ponovio, „Iskoristi priliku, Dejzi.“

Sledećeg časa vrata spavaće sobe zatvorila su se za njim.

Dejzi je ugasila svetlo i drhtavo krenula ka svojoj spavaćoj sobi. Kako se to dogodilo? Nisam nikada nameravala da se zaljubim u Džejsona Hejza. Ne mogu čak ni da se setim trenutka u kome se oprez pretvorio u čežnju, saosećanje i divljenje, niti kada se prijateljstvo pretvorilo u ljubav. Pa opet ima dovoljno putokaza. Zašto bih mu se inače obratila večeras i pitala da vodi ljubav sa mnom? Takva agresivnost mi uopšte nije prirodna. Je li mi Čarlijev izliv besa bio samo izgovor da uzmem ono što želim? Čak i večeras, kada sam se toliko približila odgovoru, lagala sam sebe.

Nije ni čudo što sam pokušala da se ubedim da moja osećanja nisu snažno upletena. Samo nebo zna da nema budućnosti od veze sa Džejsonom. On želi dvoje, da me ima seksualno i da poseduje moj glas za svoju muziku.

Ne, to nije istina. Dopadam mu se.

Ali niko ne garantuje da će dopadljivost da se pretvori u ljubav, a bilo bi budalasto da se izložim rastrzanju neuzvraćene ljubavi kada sam već slučaj emocionalne kante. Biće mnogo pametnije da se iskobeljam iz bilo kakvog daljnjeg petljanja sa Džejsonom.

Iskoristi priliku, reče Čarli. ,

Ali ako se drznem da zapucam previsoko, mogla bih da i ja da ugasim sveću.

Prišla je prozom i umomo uzdahnula kada je naslonila toplo čelo na sveže staklo. Moji večiti nagoni su bili otvorenost i optimističnost, očekivanje prilike koja bi mogla da mi se ukaže, ali bol i čekanje su se odužili. Ne znam da li da spustim štit i rizikujem da me povredi. Nebesa, ne znam više šta je najbolje.

„Ćao, Ćarli.“ Džejson je ušetao u kućicu iduće popodne bez kucanja, kako je obično radio tih dana, i pogled je odmah usmerio na platformu gde je Dejzi sedela pozirajući u velikoj stolici nalik prestolu.

Osetila je kako joj boja navire u lice i rukom je primakla šal. Ovo je čovek koji je divlje vodio ljubav sa mnom, a sada se ponaša kao da su se samo rukovali. Pa, šta sam mogla i da očekujem? To je bilo moje prvo iskustvo, a ono što se dogodilo nesumnjivo je značilo više meni nego njemu. „Zdravo, Džejstone.“

Skrenuo je pogled sa nje i pošao prema kuhinjici. „Kafe?“

Ćarli ga je letimično pogledao. „Ne sada.“

„Ipak ću da je skuvam, da bude pri ruci.“ Iscerio se. „Pretvaram se u kuhinjskog šegрта. I činim fabričku štetu ovim rukama za koje je moj učitelj klavira rekao da će da zatresu muzički svet.“

„Prilično je teško zatresti svet,“ rekao je Ćarli, pogleda prikovanog za platno. „Uspećeš ti.“ Zastao je pre nego što je smeteno dodao, „Izvini zato što sam sinoć uprskao.“

„Nema problema.“ Džejson je uštekao lonče. „Svi mi imamo pravo da eksplodiramo tu i tamo.“ Obišao je kuhinjski sto i skrštenih nogu se smestio na svoje omiljeno mesto na podu ispred platforme. „Je li tako, Dejzi?“

Eksplוזija o kojoj je pričao bila je čisto čulna po prirodi. Pogledala je ispred sebe i ovlažila usne jezikom. „Već sam rekla Ćarliju da shvatam.“

Bila je snažno svesna Džejsonovog pogleda uprtog u nju. Puls joj se ubrzao kada se setila njegovih sinoćnih reči o tome kako je maštao gledajući je dok pozira. Iznenada je zamislila njih dvoje gole u ovoj teškoj španskoj stolici, Džejsonove ruke na svojim grudima, njegove kukove kako se miču...

Pogledala je bespomoćno, neodoljivo u Džejsona, a onda je poželela da je nastavila da izbegava njegove oči. Njegovo lice malo je crvenelo, a izraz lica bio je razmetljivo čulan kada je uhvatio njen pogled. Znala je da on pamti osećaj unutar nje; znala je da shvata da ne može da podnese ovo upomo peckanje između butina.

„Pomeri glavu malo nalevo, Dejzi,“ zatražio je Ćarli.

Otrgla je pogled sa Džejsonovog lica i poslušno nagnula glavu nalevo. Bože dragi, želim da Džejson ode. Osećala je kako joj se grudi nadimaju u korsetu, a vrelna struji kroz nju.

Kao da odgovara na njenu nemu molbu, začula je šuškanje kada je Džejson ustao. Ali umesto da ode, otišao je do klavira, seo i tiho zasvirao.

Očaravajuća muzika obasjala je sobu, a note su plele nezaboravne uzorke lepote u vazduhu.

Dejzi se još jače omotala šalom, a pogled je prikovala na Džejsonovu crnokosu glavu nagnutu nad dirkama. Prenela se iz čežnje na višu emocionalnu ravan koja nije bila ništa slabija po intenzitetu. Grlo joj se steglo kada je osetila da joj suze naviru na oči. Divno. Bože dragi, njegova nuzika je divna.

Čak se i Čarli prenuo iz udubljenosti. „Sviđa mi se. Mislim da je nikada nisam čuo.”

„Ne čudi me.” Džejson i Dejzi su se pogledali preko sobe. „To je iz jednog novog brodvejskog mjuzikla. Još nije izašao album sa scenskom muzikom.”

„Kako se zove?”

„Poslednja ljubav,” reče Džejson. „Peva je prvi sopran.” Džejson se smešio Dejzi dok je i dalje svirao. „Mislim da bi vam se dopao i tekst.”

Bespomoćno ga je posmatrala dok ju je muzika obuzimala.

„Lepo,” promrmljao je Čarli, ponovo se izgubivši u slikanju.

Nije lepo. Očaravajuće, zapanjujuće, zanosno, pomislila je Dejzi.

„Da li ti se dopada?” upitao ju je Džejson tiho.

Znao je on veoma dobro da je obožava. „Da.” Pokušala je da smiri glas.

„Možda bih mogao da ti nađem notne sveske.”

Nije odgovarala.

„Da li bi to volela?”

„Ne. Pune su mi ruke posla sa Fantinom.”

„Pa, ako se predomisliš, kaži mi.” Okrenuo se ka dirkama. „Uvek sam voljan da ti učinim uslugu.”

Kao što je Lucifer bio voljan da Evi da jabuku saznanja, pomislila je gorko.

Džejson nastavio da tiho svira sledećih sat vremena. Nije se ograničio na „Poslednju ljubav“, ali joj se uvek vraćao.

Na kraju Dejzi više nije mogla da izdrži. Nasilu se nasmešila kada je poskočila i sišla sa platforme. „Izvini, Čarli, danas moram da idem ranije da sredim ovu grivu.“ Okrenula se prema Džejsonu. „Ne moraš da čekaš. Odvešću se sama.“

„Ni slučajno.“ Džejson nije ni podigao glavu sa dirki dok su mu prsti prelazili preko njih. „Nemam ništa drugo da radim.“

Dejzi ga je iznureno pogledala pre nego što je otišla u sobu i zatvorila vrata. Dok se užurbano presvlačila, „Poslednja ljubav“ dopirala je do nje iz druge prostorije.

Prasnula je čim su došli van Čarlijevog dometa i išli prema kolima. „To nije bilo pošteno.“

Otvorio joj je suvozačka vrata. „Nisi uživala u zabavi?“

„Ti - nije bilo pošteno, dovraga.“

„Znam.“ Stisnuo je usne. „Ali nisi mi ostavila izbora. Video sam od časa kada sam ušao u kućicu da me odbijaš.“

Pričekala je dok nije seo za volan i uključio motor, pa rekla, „U pravu si. Htela sam da ti kažem da znam da sam sinoć pogrešila. Bila sam uznemirena

Hoćeš da se vratimo na nivo drugarstva,“ dovršio je umesto nje. Zavrteo je glavom. „Nema šanse.“

„To je najbolje.“ Upravila je pogled.

Ne mogu sada da se nosim sa ovim“ „Onda nije trebalo da počinješ.“ „Shvatam da je prvenstveno moja greška.“ Pokušavala je da govori polako i razumno. „Ali razmislila sam i odlučila da ne možemo da nastavimo.“ Naškiljio se u nju. „Neću da se svađam sa tobom.“

„Nema oko čega da se svađamo. Donela sam odluku.“

„Odluke se donose da se promene.“ Upalio je auto, odmakao se od ivičnjaka i rekao grubo, „Ne mogu da ti dozvolim da mi uzmeš ovo, Dejzi. Ne nakon što sam osetio kakvo može da bude.“

Izrekao je to na čudan način. „Kako to misliš?“

„Mislim da si mi upravo objavila rat.“ Ljutito je stisnuo usne. „A da ja nemam zarobljenika.“ Duboko je uzdahnuo. „Vidi, ne želim da ovako ispadne. Pogodićemo se. Zaboraviću malo na Dezdemonu, ali moram nešto da imam. Veoma dobro znam da mogu da te

zadovoljim. Dođi u moju hotelsku sobu posle predstave i pusti me da ti pokažem."

Nije odgovarala.

„Hoćeš li da razmisliš?"

Grčevito je klimnula glavom. Pristacu na bilo šta da okončam ovaj prizor koji svakog trena postaje bolniji. „Razmisliću."

Posle prvog čina to veče Džejson je ovlaš pokucao pre nego što je otvorio vrata garderobe.

Dejzi se zgrčila i okrenula na stolici da ga pogleda. „Nisam očekivala da ću da te vidim. Jesi li bio napred?"

Zavrteo je glavom. „Rekao sam ti da neću više da te gledam kako glumiš." Da nije bila tako nervozna, odmah bi primetila da nije obučen za pozorište. U pripijenim farmerkama i beloj majici od kambrea izgledao je snažno, muževno i tako senzualno da je osetila kako se njena odlučnost gubi dok ga gleda. To je samo hemija, rekla je sebi u očajanju. Nije se dvoumila što se tiče ljubavi - ali požuda je nešto sasvim drugo. Ako je odlučna, može da se izbori sa njom. Ali, Bože dragi, hemija je jaka.

Opet se okrenula ka ogledalu i ispravila kratku plavu kovrdžavu periku na glavi. Slika u ogledalu nije bila mnogo ubedljiva. U širokoj, beloj pamučnoj spavaćici sa visokom kragom koju je nosila u poslednjoj sceni izgledala je ranjivo kao dete. „Tako je. Zaboravila sam. Iako nikada nisam shvatila zašto se osećaš-" Prekinula je kada je začula da se vrata zaključavaju. Podišli su je žmarci kada je ugledala Džejsonov odraz u ogledalu. „Pretpostavljam da imaš razlog što to radiš?"

„Veoma dobar razlog. Nisam želeo da me uznemiravaju." Prišao joj je. „Da li si nameravala da dođeš kod mene u hotel večeras?"

„Ja ne..." Prekinula je i umorno zavrtela glavom. „Ne."

„Nisam tako mislio. Definitivno si se kolebala popodne " Stao je iza nje, a pogledi su im se sreli u ogledalu. „Budi iskrena prema meni. Zašto ne? Želiš da dođeš."

Ovlažila je usne jezikom. „Najbolje je da...Malčice si nemilosrdan prema meni."

„Zato što sam podigao ulog kada sam popodne svirao Noćnu pesmu? To nema veze sa ovim." Čučnuo je kraj njene tapacirane

stolice. „Na sasvim je drugačijem nivou." Nežno ju je poljubio u potiljak. „Mrzim ovu periku. Skini je da ti vidim kosu."

Vreo drhtaj ju je protresao i osetila se iznenada slabom. „Prenaporno je. Prišvršćena je i..." Oštro je udahnula kada ju je obgrlio i uhvatio za grudi kroz lepršavi beli pamuk njene spavaćice. „Ne," rekla je. „Komad..."

„Ne pojavljuješ se sve do poslednje scene. Skoro sat vremena." Prstima je brzo otkopčao gornji deo i zavukao ih u nameri da joj dodiruje grudi. Izvila se napred kada je osetila uzbuđenje zbog njegovih tvrdih dlanova na njenom mekom telu. „Dosta vremena." Prstima joj je nežno cimao bradavice, a ona se ugrizla za donju usnu da ne bi kriknula kada ju je vatra zapahnula. „Sinoć nismo bili na planini duže od četrdeset minuta." Jednu ruku je smakao i počeo da vadi iglice koje drže njenu periku dok je drugom nastavio da je stišće i da se poigrava sa njom. „Mogli bismo da koristimo onaj kauč..."

„Ne, rekla sam ti..." Zastala je kada je toplim jezikom uleteo u njeno uvo. Još jedan strujni udar. Zašto mu se ne odupirem? Osećala se meko kao buter, savitljiva u njegovim rukama.

Strgao joj je periku sa glave, i njena duga kosa se rasplela. „A, to je već bolje." Podigao je dug svilenkast bič i nežno ga protrljao napred-nazad o usne. „Tako meka..." Nekako je taj pokret bio još erotičniji nego što je bilo istovremeno milovanje njene gole dojke drugom rukom. Vrelina je pokuljala iz nje, i naslonila se na njega uz jedva čujan vapaj. Sedela je drhteći, nesposobna da se pomakne dok je on polako trljao njenu kosu između palca i kažiprsta, ruke skrivene u njenom dekolteu, pogleda stalno prikovanog za njen u ogledalu. Prošaptao je, „Pogledaj se u lice. Ti ovo želiš." Razdrljio joj je spavaćicu da bi u ogledalu videla bestidan, nabrekao, rastegnut dokaz njegovih reči. „Zar nisi divna?"

Zažmurila je, ali je još čula njegove reči.

„Ali ne ovde," šapnuo je. „Nećemo da koristimo taj tu kauč. Treba mi i mesta i vremena da te se nauživam. Zar ne vidiš kako se nerazumno ponašaš?"

„Vidim da pokušavaš da me hipnotišeš." I uspevaš, pomislila je, ponovo se osetivši sasvim očajno.

Nacerio se. „To se zove zavodjenje." Smešak mu je nestao. „Iako hipnoza zasada ne zvuči loše. Priznajem da bih voleo da te opčinim

da radiš sve što hoću." Opet ju je poljubio u potiljak. „Sve i svašta. Da li bi volela da ti kažem kako bih počeo?"

Umorno je otvorila oči, ali još se nije pomerala. „Ne."

„Zašto si tako kruta?" Usnama je nežno čupkao pramen kose na njenom vratu. „Bio je tvoj izbor. Ti si započela, a ja uzvratio."

Ali to je bilo pre nego što je shvatila koliko ga voli., koliko je nemoćna da mu se odupre. „Više ne započinjem, rekla sam ti...To je bila greška." Čim je dovršila rečenicu, ljutito je stisnuo usne. „Prekasno. Imala si sinoć priliku da se izvučeš. Možda bi bilo bolje po oboje da jesi. Ali sada moramo da igramo do kraja."

Drhtavo se nasmejala. „To zvuči kao pretnja. Znam da ne bi upotrebio silu, Džejsone."

„Ne, ali sve drugo bih. Osećam se divlje." Ustao je, a ruku je zadržao u njenoj kosi. „Neću odustati, Dejzi. Ako ne dođeš kod mene večeras, doći ću i sutra ovamo. Plašim se da sam naučio da ispružim ruku i uhvatim ono što želim." Šeretski se nasmejao. „Pre nego što mi oduzmu. "

Iskoristi priliku.

Posegao je rukom u džep, izvadio hotelski ključ i stavio ga na toaletni sto. „Čekaću te."

Pogledala je belo u metalni ključ kada je pošao ka vratima.

„Nema čega da se plašiš, Dejzi." Zastao je na vratima. „Od mene ćeš da dobiješ samo zadovoljstvo. Hoćeš li da dođeš?"

Nije odgovorila, i trenutak potom vrata su se zatvorila za njim.

Bože dragi, tolika želja me boli, i drhtim nekontrolisano. Ne mogu da izdržim. Nagnula se i zabila vrelo lice u šake. Sad znam da Džejson neće nikada odustati dok mu se ne predam. Stalno se pretvarati da je sve u redu, prolaziti kroz svakodnevnu rutinu sa Čarlijem sada je borba, i ne mogu da izdržim dodatne sukobe na drugom frontu. Šta ima veze ako se povredim? Sada mogu barem malo da se usrećim i opustim.

Iskoristi priliku.

* * *

Džejson je ležao naslonjen na uzglavlje kreveta, a kukove mu je prekrivao sam jedan čaršav kada je Dejzi ušla u njegovu hotelsku sobu.

Soba je bila zamračena i jedino je lampa gorela na noćnom ormariću, i nadala se da ne vidi koliko je napeta. Osećala se dovoljno ranjivo i bez obraćanja pažnje na njenu nervozu.

Džejsonovi napeti mišići vidno su se opustili kada ju je ugledao na vratima. „Đavolski mnogo ti je trebalo.“

„Nisam bila sigurna da li ću uopšte da dođem. Ne mogu dugo da ostanem. Moram da se vratim kući Čarliju. “ Ovlažila je jezikom usne.

„Moraš da shvatiš. Čarli mi je na prvom mestu. Nekoliko časova posle predstave neće predstavljati problem, ali to je sve.“

„O, shvatam.“ Šeretski se nasmešio. „Sada kada sam upozoren na sopstvenu nevažnost u poretku stvari, misliš li da bi mogla da uđeš i zatvoriš vrata?“

Zatvorila je vrata i duboko, drhtavo udahnula. „Osećam se veoma čudno. Nikada ranije nisam učinila ništa slično.“

„Onda bolje da te ubedim da je bolje da ostaneš.“ Zbacio je čaršav i izašao iz kreveta. Spazila je jake butine, velike grudi i potpunu nabreklost kada je zgrabio ponoćno plavi bade mantil sa stolice kraj kreveta i pošao prema njoj. Uzeo joj je torbicu i bacio je na komodu kraj vrata i dao joj mantil. „Kupatilo.“ Nehajno ju je potapšao po stražnjici i pogurao je ka vratima koja vode iz spavaće sobe. „Vreo tuš da se opustiš i biće ti dobro.“

Nesigurno ga je pogledala, a on se nacerio u znak ohrabrenja i namignuo joj.

Baš čudno da ti go muškarc namiguje, pomislila je ošamućena kada je pošla u kupatilo. Posle očaravajućeg zavodjenja kome je bila podvrgnuta u garderobi, Džejsonova ležemost izbacila ju je iz ravnoteže. Nestala je u kupatilu i uključila tuš.

Džejson se prevario; tuš joj nije mnogo pomogao da se opusti. Bila je previše svesna njega kako go čeka tik iza vrata. Nakon što se obrisala, natakla je tamnoplavi velurni bade mantil skinula kapicu za tuširanje i pustila kosu niz leđa. Podigla je ruku i bojažljivo dotakla uvojak koji joj je padao do ramena. Grudi su joj nabrekle o meki materijal bade mantila kada se setila Džejsona kako trlja te bičeve naprednazad o usne. Srce joj je iznanada zalupalo o grudni koš. Malo se šalila kada je rekla da je hipnotiše, ali nije mogla da porekne da oseća fizički magnetizam prema njemu. Nebesa, želim ga.

Duboko je uzdahnula, okrenula se i otvorila vrata. Sedeo je na stolici na drugom kraju sobe, jednom nogom prebačenom preko

naslona prirodno i opušteno kao da je potpuno obučen. Očajnički je poželela da bude jednako mirna.

Pogledom je pretražio njeno lice i razrogačio oči. „Neka sam proklet, mislim da me se plašiš.“

„Ne,“ rekla je. „Da.“ Rukom je nervozno prtijala sa pojasom. „Rekla sam ti da nisam navikla na ovakvo nešto.“

Polako je ustao i prišao joj. „Trebalo je da te povalim na taj krevet dva minuta nakon što si ušla u sobu. Onda ne bi imala vremena da misliš...“ Zaustavio se pred njom i kažiprstom joj nežno dotakao levi obraz. „Hteo sam da ti pokažem koliko strpljiv i uljudan znam da budem. Uhvaćen u sopstvenu klopku.“ Spustio je ruku sa obraza i odmakao se. „Pa, moraću da izađem na popravni, zar ne?“

„Kako to misliš?“ Zbunjeno je gledala kako prelazi na drugu stranu sobe, podiže tešku stolicu za odmaranje na kojoj je leškario i stavlja je nasred sobe. „I šta za ime sveta radiš?“

„Postavljam scenu. Loše je što nemamo platformu.“ Nehajno joj se osmehnuo, a onda postavio stolicu ispod malog ćilibarskog i kristalnog lustera u sredini spavaće sobe. „Poziraćeš mi.“

Trepnula je. „Šta?“

„Čula si me.“ Nežno ju je odgurnuo na veliku stolicu pre nego što je prišao zidu kraj vrata i upalio glavno svetlo. „Hoću da se uverim da me želiš koliko i ja tebe.“ Vratio joj se. „Koliko si me želela popodne u kućici kada si pozirala ocu.“ Prstima ju je pogladio po vratu, a ona je uzdrhtala. „Ali nisi stvamo pozirala Čarliju, zar ne? To je bilo meni namenjeno. Sećala si se kako sam ti rekao sinoć da sam maštao o tebi kada si pozirala. Kada si gledala u mene, znao sam da se pitaš da li još mislim o nama dvoma na stolici“ Smestio se na podu par metara dalje i prekrstio noge kao popodne u kućici. „A oboje znamo da jesam.“ Laskavo se nasmešio. „Poziraj mi, Dejzi.“

Vrela boja sunula joj je u lice. „Ne...mogu. Osećam se glupo.“

„Ali uzbuđeno?“

Na njeno iznenađenje, napetost se stišavala, tonući pred pukom erotskom neobičnošću situacije. „Da,“ prošaptala je.

„Da li želiš da znaš šta sada mislim?“

Opčinjeno ga je pogledala preko sobe. Lice mu je bilo strogo, svetlozelene oči su se sjajile, a usne su bile silno senzualne.

„Da.“

„Mislim kako lepo tvoja kosa izgleda uz tamnoplavu haljinu." Utišao se. „I mislim koliko bih želeo da skineš haljinu. Hoćeš li to da mi učiniš, Dejzi?"

Ton mu je bio laskav, ali je opet osetila da je hipnotiše samo snagom volje. „Hajde," tiho je ponovio. „Nisam dobio priliku da te se sinoć nauživam. Hoću da te gledam."

Prstima je mahinalno počela da prebire po pojasu dok su je preplavljivale njegove reči. „Od tog tamnog materijala izgledaš krhko kao venecijansko staklo. Tvoja koža svetli uz njega, a tvoja kosa..." Pogledom je odlutao na njene bosc noge koje su virile ispod poruba haljine. „Čudno je kako zbog bosih nogu izgledaš potpuno ranjivo."

Pas je bio neodrešen, ali je oklevala, stidljiva, nesigurna.

„Skini je," reče hrapavo, i dalje piljeći u njene noge.

Duboko je udahnula, izmigoljila se iz haljine i pustila je da padne na jastuke stolice iza nje.

Džejsonov pogled prelazio je mrcvareće sporo sa njenih gležnjeva na listove, na butine, zadržavši se načas na kovrdžama koje okružuju njenu skrivenost pre nego što se preneo preko njenog stomaka na grudi. „Kakvo divno iznenađenje. Ostatak tvog tela tako je nežan i lepo sazdan, a onda kada se vidi ta krasna punoća..." Nasmesio sa kada je video da se njene bradavice stvrđavaju pod njegovim pogledom. „Kaži mi šta misliš."

„Osećam se kao robinja koja sedi pred sultanom," rekla je drhtavim glasom.

„To i nije baš razumno kada si ti na prestolu, a ja pred tvojim nogama." Upravio je pogled na njeno lice. „Samo ispunjavaš moju maštariju i poziraš mi." Nije više bila sigurna čija je ovo maštarija. Osećala je da uzbuđenje u njoj raste svakim narednim trenutkom. Nebesa, njegove oči...

„Klekni na stolicu" Glas mu je bio grub. „I prebaci kosu preko ranaena da pokriješ grudi."

Pokrenula se sanjivo, umorno i poslušala ga.

„Tako je. A sada, ostani tu i pusti me da te gledam."

Atmosfera u sobi bila je teška, nabijena, naelektrisana. Primetila je da joj se grudi podižu i spuštaju ispod vela od kose dok se trudila da utera vazduha u stegnuta pluća. Trenuci su se otegli. Nije se pomerao.

„Drhtiš," rekao je grubo.

Nije samo drhtala. Tresla se kao list na vetru. Samo ga je posmatrala, glatke, moćne ramene mišiće, ocrtane, a opet spregnute. Mesnate butine obrasle sitnom dlakom, grudi sa tamnim trouglom...

„Ali i ja."

Iznenada je ustao i krenuo ka njoj preko sobe. Jednim pokretom ju je podigao, okrenuo i posadio na stolicu. „Vreme je. Ne mogu više da izdržim. " Privio ju je sebi, zario se u nju jednim pokretom i onda se primirio. Njegove grudi su se nadimale žestoko i pomamno kada je licem zaronio u njenu kosu. „Gospode, mislio sam da neću izdržati." Rukama joj je obujmio bokove i pričvrstio je uza sebe. „Drži se, biće ovo divlja vožnja

Zaleteo se, zaterao i zaljuljao.

Bilo je divlje, žestoko i gotovo životinjski snažno... i tačno onakvo kakvo je Dejzi želela. Erotičnost koja se ranije zbila raspomamila je njene reakcije i čula je sebe kako stenje, dašće dok su sve više bližili vrhuncu.

Kada je orgazam došao, bio je divalj i eksplozivan koliko i samo putovanje, i Dejzi je samo mogla očajnički da se drži za Džejsona dok ju je talas za talasom uzbuđenja preplavljivao.

Srušila se preko njega, kosom mu prekrila grudi, izdišući u kratkim, jecajućim dahtajima.

Bila je tako ošamućena da je jedva i primetila Džejsonovu ruku kako joj nežno mazi kosu. „Vidiš, " rekao je suvim glasom. „Moramo ovo da radimo." Usnama joj je dodimuo slepoočnicu. „Nije važno koliko kratko. Moramo da radimo."

Strast, ne ljubav. Nema vezivanja... Osetila je sladunjavu tugu.

Njegove usne primakle su se njenom uvetu da ga pomiluju. „Doći ćeš opet?" Strast nije dovoljna, ali u ovom trenutku nije mogla da priušti sebi da je odbaci. Trebalo joj je bilo šta što može da joj pruži da izdrži predstojeće dane. „Hoću."

Njegova ruka zastala je dok je mazila njenu kosu. „Svake noći?"

Kako i mogu da ostanem postrani? Veza između nas jača i učvršćuje se svakim susretom. Uronila je lice u tamne, uvijene malje koje okrivaju njegove grudi. „Svake noći."

* * *

„Sta radiš?“ Dejzi se podlaktala, naprežući oči u tami da vidi Džejsonovu голу siluetu ocrtanu na mesečini koja se ulivala kroz prozor sa druge strane sobe. „Zar se ne osećaš dobro? Da li nešto ne valja?“

„Ne.“ Mrdnuo je ramenima kao da odbacuje breme. „Samo razmišljam. Žao mi je što sam te probudio.“

„Nisam mislila da dremam. Moram ubrzo da idem.“ Uspravila se u krevetu i odmakla zamršenu kosu sa lica. Ne govori joj istinu. U tom trenutku buđenja osetila je tugu, čemernu samoću. „Razmišljaš o čemu?“

„O tebi." Napravio je kretnju rukom da opiše njihovu situaciju. „Ovome. Veoma smo posebni zajedno, znaš."

Nada joj je porasla. „Jesmo li?" Bio je to prvi znak da je i pomislio na njihovu vezu. Razgovor je dugo bio nisko na spisku prioriteta u protekle dve nedelje koje su bile erotski san. Za vreme koje su provodili sa Čarlijem u kućici Džejson je održao istu nehatnu, prijateljsku vedrinu, ali uvek je bila svesna skrivene napetosti u njemu. Nije mogao da dočeka da izađe iz njegove hotelske sobe a da joj se ne pridruži, a tada su jedine njihove reči bile grozničavo mumljanje iz požude i pomamne potrebe. Nisu mogli da se nasite jedno drugog, a i ona je bila pohotna koliko i on u tom sparivanju. Uzgledalo je da ga sada stalno želi. Boja bi joj sunula u lice kada se prisećala kako mu je prethodne noći naredila da stane pored ceste dok su putovali njenoj kući. Od njene žudnje on je podivljao, i zarivao se u nju sa... Sputala je tu misao i suvo rekla, „Ne znam da li smo posebni, ali svakako smo zaneseni."

„Ne, nije samo to." Zaćutao je, gledajući u tamu na ulici ispod pre nego što je oklevajući kazao, „Kao pesma je." Umotala se čaršavom i sela na krevet. „Pesma?"

Klimnuo je glavim. „Tako mi pesma obično dolazi, Iz tame, potpuno neočekivana, a opet je iznenada tu." Okrenuo se i pošao prema njoj. „Stalno mi iznova prebire po glavi dok me ne primora da je stavim na papir i pustim da izađe pre nego što ode." Stao je nad njom i posegnuo drhtavim rukama da joj uhvati lice. Prošaptao je, „Ti si kao pesma. Moram stalno iznova da prebirem po tebi."

„Tako da odem?"

„Ne." Zamrsio je prste u njenu kosu kao i obično, i povukao joj je glavu unazad da je pogleda u oči. „Ma koliko puta prebiraš po tebi, ne odlaziš." Nagnuo je glavu i poljubio je izuzetno nežno. „Začujem te ponovo čim završimo."

Grlo joj se steglo od suza, a da ih zaustavi morala je da se našali. „Tema za Dejzi?"

Klimnuo je glavom. „Pristaje joj kao bilo koje drugo ime." Odgurnuo ju je na krevet. „Tema za Dejzi." Raširio joj je noge i smestio se među njih. „Nežna i blistava i iskrena. Legnem pored tebe i čujem je."

Odeš od mene, a još je čujem." Rukama ju je pipao i napipao. „Ali sada si ovde, i vrhunac nastupa."

„Džejstone, moram da idem. Ovde sam već-" Prekinula je kada je duboko zario prste, ispipao i nametnuo spor ritam. Zasoptala je, a kičma joj se izvila nagore prema njemu.

„Ubrzo," promrmljao je. „Ne želim da te pustim da odeš. Još jedanput. Moram opet da prebirem po tebi..

* * *

„Prespavaj kod mene."

Dejzi je pogledala preko ramena na Džejsona koji je go ležao na krevetu nakon što je obukla bluzu. Osetila je kako je prožima vreo drhtaj dok ga je posmatrala. Sav je bio sazdan od mišića i osione muške snage. Večeras su vodili ljubav dvaput, a opet ga je iznenada ponovo poželela. „Znaš da ne mogu to da uradim. Moram da odem kući. "

„Samo jednom na brzinu i onda kući kod tate?" Video je po njenom smrknutom izrazu lica da ju je povredio i promrmljao psovku. „Žao mi je." Razgmuo je prekrivače i iskočio iz kreveta. „Začas ću da ti se pridružim. "

Nazula je cipelu sa niskom petom. „Možda bi bilo bolje da odsada vozim svoja kola. Nema smisla da ustaješ iz kreveta svake noći da me odvoziš-"

„Rekao sam da mi je žao grubo je upao kada je nestao u kupatilu. „Znam da nikada ne ostaješ. Izlanuo sam se." Začula je vodu kako je potekla u lavabou.

Obula je drugu sandalu i sela na krevet da ga sačeka dok se uzrujano mrštila. Džejson je od preksinoć ćudljiv kao mlada, kada sam se probudila i zatekla ga kako stoji kraj prozora. Ne zlovoljan, samo napet, i povremeno je mislila da vidi elemenat očajanja. „Znam da ti je nezgodno da-"

„Gluposti." Vratio se u spavaću sobu i počeo da se oblači. „Ne smeta mi vožnja." Udenuo je majicu u pantalone i nazuo mokasine. „Pretpostavljam da je to Otelo u meni."

Zbunjeno ga je pogledala. „Ljubomorani sam." Uzeo je jaknu sa stolice gde ju je odbacio i pakosno se nasmejao kada ju je obukao. „Rekao sam ti jednom da ludo deluješ na mene.

„Ljubomoran si na Čarlija?“

„Nemam većeg suparnika.“ Uzeo je novčanik i ključeve sa stola i strpao ih u džepove. „Ni žilavijeg.“ Prešao je preko sobe i povukao je za ruku. „Hajde, idemo.“

Zbunjeno je gledala u njega dok je išla prema vratima. „Ali, sviđa ti se Čarli.“

„Zato je i žilaviji.“ Rukom joj je stisnuo lakat. „Zna li on za nas?“

„Da.“ Dobacila mu je trezven pogled. „Ali ne iz neke moje izjave. Nije on ni slep ni glup. Ranije sam mu pozirala svako veče posle predstave.“

Krajičak njegovih usana iskrivio se u smešak koji je sadržavao tračak gorčine. „A pretpostavljam da sam Čarliju prilično upadljiv. Ne mogu ni da te pogledam ovih dana a da se ne uspalim.“ Njegova nabusitost ju je iznenadila. „Ja sam upadljiva. Čarli je uvek znao da me čita.“ Rukom je nervozno ščepala torbicu. „Nikada nisam htela da ga obmanjujem.“

„On ti želi sve najbolje.“ Uz suspregnut gnev bubnuo je dugme za lift. „Veoma dobro znam da bi se on preselio u Njujork kada bi ti glumila u Noćnoj pesmi.“

Nije odgovarala.

„I ti to znaš. Zašto, dovraga, nećeš da..“

„Živi ovde poslednjih petnaest godina. Srećan je ovde.“

„A ti?“

„I ja sam srećna. Ne treba mi Noćna pesma“

„Ali želiš je,“ reče tiho. „Video sam ti to na licu kada sam svirao 'Poslednju ljubav.'“

„Bilo je divno. Ja sam pevačica i prirodno...“

„Želiš je“

Odlučno ga je pogledala. „Da, ali neću da uzimam šta želim. Zaboravi, Džejsone.“

„Đavola hoću.“ Vrata lifta su se otvorila i ušao je u kabinu. „Gospode, izluđuješ me. Izgledaš kao najlepší zemaljski anđeo, a tvrdoglava si kao mula.“

„Savršeno sam razumna.“

„Razumni ljudi ne odbacuju prilike kao Noćna pesma. “

„Molim te. Ne želim o tome više da razgovaram.“ Video je njen napet izraz lica i smilovao se. „Okej, zaboravićem to zasada.“

Stisnuo je usta. „Ali ne odustajem.“

Znala je da neće da odustane od bilo čega što želi. Uvidela je da je njegova volja neumoljiva koliko i neodoljiva. Spokojno je uzdahnula. „Znam da nećeš, Džejsone.“

5

„Hoćeš li da dođeš i pozdraviš Čarlija?“ upitala je Dejzi kada je pružila ruku ka kvaci u kolima.

„I mogao bih.“ Džejson je izašao iz kola i obišao ih da se pridruži Dejzi na ulici. „Nisam ga video od juče.“ Dobacio joj je pogled koji se sjajio od lakomislenosti kada je pošao uza stazu prema kućici. „Možda ću da mu odsviram još jednu numeru iz Noćne pesme.“

„Ne!“

Zagledao se u nju sa tobožnjom nevinošću. „A zašto ne? Dopalo mu se.“ Tiho je dodao, „A i tebi.“

„Mislila sam da nećemo da razgovaramo o ovome.“ Pogledala ga je postrance i videla onu istu mračnu ćudljivost koju je ranije primetila u njegovom izrazu lica i tiho upitala, „Zašto želiš da me povrediš?“

„Ne želim da te povredim.“ Umorno je slegao ramenima. „Ili možda hoću. Milo za drago.“

„Ne povređujem te.“

„A je li? Zašto onda izgleda kao da me povređuješ?“

Rastvorio je vrata i koraknuo ustranu da je pusti prvu. „Nije važno. Diskutabilno je kada...“

„Čarli!“

Čarli se izvalio u omiljenoj stolici za odmaranje, ruke presamićene preko naslona. Lice mu je u polumraku bilo bezizražajno kao mermer.

„O, Bože dragi!“ Dejzi se progurala pored Džejsona, jurnula preko sobe i pala ničice pokraj stolice. Osetila je kako joj nešto toplo i vlažno klizi niz obraze.

„Ne, Čarli!“

„Dejzi...“ promrmlja Čarli kada je otvorio oči.

Obuzelo ju je olakšanje, i čučnula je na pete. „Samo si zaspao.“ Drhtavom rukom prošla je kroz kosu i bojažljivo se nasmejala. „Takav si ovisnik o radu da nisam nikada očekivala da ću da te vidim da sediš dok radiš. Gospode, baš si me uplašio.“

„Jesam li?“ Čarli je ispružio ruku i dotakao joj vlažni obraz. „Zgadilo mi se ono glupo voće i odustao sam.“

„Nije glupo." Ozareno mu se nasmešila. „Ali sada sam kod kuće. Sačekaj dok se ne presvučem, a onda možeš da radiš na portretu."

„To je dobro." Njegove plave oči su se zacaklile. „Nijansa tvoje kože je mnogo veći izazov nego koža one idiotske banane." Pogledao je preko njenog ramena da se isceri Džejsonu. „Ostaćeš da gledaš, Džejstone?" Uposlicemo te da nam kuvaš kafu da ostanemo budni."

Džejsonov pogled još je bio prikovan za Dejzi. Nasilu je pogledao Čarlija i zavrteo glavom. „Odbijam da me se koristi kao potrčka u dva ujutro. Samo sam svratio da se pozdravim. A sada brišem." Podigao je ruku u znak pozdrava. „Možda ću doći da proćaskamo sutra naveče dok Dejzi nastupa, Čarli."

„Hajde." Čarli je nabrao nos. „Sve je bolje nego suočiti se sa onom groznom bananom."

„Hvala " reče Džejson suvo kada je pošao ka vratima. „Doći ću po tebe sutra u tri, Dejzi. Laku noć."

„Laku noć." Dejzi jedva da ga je i čula. Već je išla u spavaću sobu da se presvuče, a čitavo biće bilo joj je ispunjeno dubokom zahvalnošću.

Još ne. Još se neće dogoditi.

* * *

„Šta mu je?" upitao je Džejson čim je sutradan popodne Dejzi ušla u kola.

Dejzi se ukočila. „Molim?"

„Čula si me. Prestani da se ponašaš sa mnom kao da sam malouman." Džejson je ubacio mercedes u brzinu i odmakao se sa ivičnjaka. „Sinoć bi svakome bilo jasno da Čarli spava, ali ti si se zato uspaničila."

„Pogrešila sam," rekla je vrdajući. „Čarli nikada ne zaspi tako rano i..."

„Lažeš," Džejson reče kratko. „Sve se sinoć uklopilo. Mogao sam nešto da posumnjam i ranije, ali ne izgleda bolestan."

„Nisam rekla da je-" Prekinula je kada ju je pogledao u oči. Nije više bilo svrhe pokušavati da ga zavara. „U redu, bolestan je."

„Koliko teško?"

„Ne može mnogo teže da bude.“ Nije gledala u njega. „To je jedno krvno oboljenje koje stvara ugruške. Veoma retko.“ Zastala je. „I smrtonosno. Ima ga već više od pet godina i pogoršava se. Već je imao jedan infarkt. Doktor je rekao da će sledeći da ga ubije.“

„Jesi li sigurna? Svaki dan se nešto otkrije.“

Tužno se nasmešila. „Sigurna sam. Zar misliš da nismo ispitali sve mogućnosti? Suviše je to retka bolest da bi joj se neko sasvim posvetio i pronašao lek.“

„Koliko mu ostaje?“

„Može da se dogodi bilo kada. Nekoliko nedelja, mesec. Najviše godinu dana. Vidiš sada kako mi je nemoguće i da pomislim da odem.“

Obuhvatio je volan. „Mogu li da pitam zašto mi nisi rekla?“

„Obećala sam Čarliju. Nije želeo da iko zna. Želi da živi normalan život do kraja.“

„Pa si me pustila da pokušam da te zastrašim, da te satrem, i nisi ni reč rekla. Da li znaš kako se zbog toga osećam?“

„Obećala sam Čarliju,“ ponovila je. „Ja ispunjavam obećanja, Džejsone.“

Ćutao je na trenutak. „Da, ispunjavaš, zar ne?“

„Vidiš zašto ne mogu da igram Dezdemonu?“

„Da.“ Nagazio je na papučicu gasa. „Vidim zašto ne možeš da ga ostaviš.“

Zbunjeno ga je pogledala. Njegov natmuren izraz lica sledio ju je, i rekla je oklevajući, „Žao mi je što nisam mogla da ti kažem. Znam da se sigurno osećaš kao da si protraćio mnogo vremena pokušavajući da me nagovoriš da igram Dezdemonu.“

„Ne budi smešna. Uopšte se tako ne osećam.“

„Kako se osećaš?“

„Tužan zbog tebe i Čarlija. Frustriran što ne mogu da mahnem čarobnim štapićem i sve popravim.“

Osetila je olakšanje. Nije ljut. „Promeni taj izraz lica.“ Glas mu je bio hrapav. „Da li si mislila da ću biti takvo đubre da mislim na sebe i svoj prokleti komad dok ti prolaziš kroz ovo?“

„Nisam znala šta... komad ti je tako važan.“

„I ti si.“

Skamenila se. „Jesam li?“

„Prokleta važna." Parkirao se pred pozorištem i nagnuo se da otvori vrata suvozača. „Videćemo se večeras. " Klimnula je glavom, a oči su joj sijale kada je izlazila iz kola. Rekao mi je da sam mu važna. Postoji slabašna mogućnost da me stvarno voli. „Večeras." Zalupila je vratima i brzo ušla u pozorište.

* * *

„Ona zna," rekao je Erik čim je Džejson podigao slušalicu. „Bože, žao mi je. Upozorio sam ga. Mislio sam da Džesap sigurno neće""

„Kada?" upita Džejson osomo. „Kada joj je Džesap rekao?"

„Sinoć."

„Onda se možda zaputila ovamo."

„Još ne. Podmitio sam recepcionera u Kleridžu da me nazove kada ode. Bićeš upozoren."

„Hvala, Erik."

„Imam Bartlina za Jaga."

„Šta? O, to je sjajno."

„Šta sa Džastinovom?"

„Ne, ne može."

„Fuj." Erikov glas se razveselio. „Ali ako to već znaš, možda Sintijin dolazak ovaj put i nije tako loš. Neće remetiti tvoje pregovore."

„Ne, neće tako uraditi. "

„Džejstone?" Erik je oklevao. „Šta nije u redu? Zvučiš...čudno."

„Je li? Pitam se zašto?"

„Vidi, ako ti treba još vremena, možda bih mogao da je zadržim. Mogu da odem do nje i..."

„Ne! Kloni je se." Džejson je s mukom umirio glas. „Biće sve u redu. Samo treba da završim neke sitnice ovde. Javi mi kada ode iz hotela."

„Okej." Erik je zastao. „Šta ćeš onda da uradiš? Doći u London?"

„Ne, uzeću avion za Njujork, pobrinuti se za nekoliko sitnica, i onda otići u Iglismaunt."

„Vratićeš se u isposničku ćeliju?" upita Erik kiselo. „Možemo li da računamo na tvoj dolazak na premijeru?"

„Videćemo. Kada nađeš prikladnu Dezdemonu, javi mi i proveriću je." Ali znao je da nijedna Dezdemonu neće biti kao Dejzi. „Slušaj, moram da idem. Treba nešto da obavim."

„U redu. Bićemo u kontaktu.“ Džejson je spustio slušalicu i zažmurio dok su ga preplavljivali talasi očaja i bola. Gospode, ne želim da se završi. Prokletstvo, nije moglo da se dogodi u gore vreme. Zašto nisam mogao da dobijem još nekoliko nedelja pre nego što zavesa padne? Biću potreban Dejzi, a neću biti tu.

Meni tigrovi nisu nikada došli.

Pa, tigrovi se svakog trenutka približavaju Dejzi, a ja neću biti u blizini da je zaštitim ili da joj pomognm da zaleči rane.

Ne ako treba da je spasem od najstrašnijeg među svim tigrovima.

Sklijokao se na stolicu pokraj stola i pokušao da odagna bol i bes iz glave. Na mogu da dobijem ono što želim, ali sada barem imam malo vremena da pokušam da pomognem gde mogu, da olakšam ljudima koje sam zavoleo.

„Prestani onda da sebe sažaljevaš,“ promrmlijao je. „Diži se i na posao.“ Ispružio je ruku prema telefonu na stolu. Prvo ću da nazovem upravnika pozorišta, a onda idem do kućice da vidim Čarlija.

Na mogu da sprečim tigrove da dođu, ali možda mogu da nađem melem da zalečim neke od rana koje će da nanesu.

* * *

„Zdravo, Čarli! Imaš li vremena za pauzu za kafu?“ Džejson je ušetao u kućicu i uputio se ka kuhinji. „Znam, ne govori mi ništa. Ja ću da je skuvam. Ti si prezauzet.“

„Zar ti nikada ne radiš?“ Čarli podiže pogled sa nogara. „Izgleda da ti nije stalo da ustališ taj privremeni posao.“

„U stvari, dobio sam poziv kada sam se večeras vratio u grad. Moram da se vratim u Njujork na neko vreme, pa sam iščeprkao zamenu na nekoliko nedelja.“

„Loše vesti?“

„Zavisi od toga kako gledaš na to.“ Džejson je uštekao lonče. „Ništa što ne mogu da sredim.“

„Nema mnogo toga što ti ne možeš da središ, zar ne, Džejstone?“

„Imam i ja probleme kao i svako drugi.“ Džejson je išetao iz kuhinje prema štafelaju. „Na čemu radiš?“

„Na Dejzinom portretu. Trebalo bi da ga dovršim večeras.“

„Hoćeš li da joj ga pokažeš?“

Čarli zavrte glavom. „Još ne. Čuvam ga...”

„Za šta?”

„Hoću da zna šta osećam prema njoj kada-” Čarli je zastao, začutao na trenutak, a onda se okrenuo i pogledao Džejsona. „Rekla ti je, zar ne?”

Džejson zavrte glavom. „Pretpostavljam sam, a ona je potvrdila. Nikada ne bi prekršila obećanje koje ti je dala.” Začutao je. „Nadam se da ti ne smeta.”

„Ne smeta mi. Postao si gotovo član porodice.” Čarli je ponovo pogledao portret. „Brinućeš se o njoj?”

„Obećavam da će imati sve što oduvek želi.”

„To je dobro.” Čarli je prodrmao ramenima kao da stresa teško breme. „Bio sam zabrinut za nju pre nego što si se ti pojavio. Ona je previše blagonaklona po sebi, ali ti si dovoljno otporan da je čuvaš od nevolje.”

„Da, ja sam dovoljno otporan.” Džejson je progutao knedlu da smanji naglu napetost u grlu i žurno iznova pogledao platno. „Dobar je. Čarli.”

„To je najbolje što sam ikada uradio. Mada nije ni remek-delo,” Čarli napravi grimasu. „Izgleda da mi nije suđeno da budem besmrtnan.”

„Da li baš to želiš?”

Čarli je klimnuo glavom. „Pretpostavljam da je iskonski nagon da stvoriš nešto lepo što će živeti i posle tebe.”

„Ali već si ga stvorio.”

Čarli ga iznenadeno pogleda.

Džejson pokaza glavom na sliku. „Dejzi.”

„Rekao sam ti da nisam-”

„Ne slika. Nemam znanja da kažem da li je portret nešto posebno. Govorio sam o samoj Dejzi. Nema sumnje da je Dejzi veoma posebna tvorevina.”

Čarlijev izraz lica se razblažio. „Nema ni najmanje sumnje, ali ona nije njoja tvorevina. Ja sam joj samo očuh. Nisam joj ja dao taj glas.”

„Bog joj je dao glas,” reče Džejson „Ali ti si se postarao da se iškoluje. Vodio si je i vaspitavao. Ona blista. A ti si je ugladio i dao joj tu blistavost.”

Čarli je zavrteo glavom.

„Saslušaj me, istina je." Džejsonov glas je drhtao od iskrenosti. „Stvorio si nešto mnogo dugotrajnije od slike. Svako sa kim Dejzi dolazi u kontakt oseća se malo bolje, toplije. Svaki put kada peva, poklanja darove, a ti si nam to dao." Potapšao ga je po ramenu. „Zar nije to gotovo kao da si Rembrant, ako ne i bolje?"

„Nije." Čarlijeve oči su se sjajile. „Ali prilično je blizu. Nije toliko loše ni biti Svengali."

„Biti Svengali veoma je dobro." Džejson se okrenuo i vratio u kuhinju. „Pa, daću ti šolju kafe, i možeš da prioneš na posao. Znaš, nešto razmišljam. Poznajem nekoliko ljudi u njujorškim umetničkim krugovima koji bi mogli da pogledaju portret. Možda ćemo na kraju krajeva moći da ti obezbedimo pokušaj da dostigneš besmrtnost. Hoćeš li mi dozvoliti da pozajmim sliku na nekoliko nedelja i pokušam?"

„Da mi ugodiš?"

Džejson zavrte glavom. „Nisam ja dušebrižnik. Samo mi je palo na um da ne sagledavaš svoje veštine u pravom svetlu. Jedan si od najuspešnijih ljudi koje znam." Dobacio mu je pogled preko ramena. „I jako dobro ljudsko biće." Čarli je klimnuo glavom u znak odobravanja kada se uputio za Džejsonom ka stolu za ručavanje. „Uzvracam kompliment. Dejzi ima izvrstan ukus." Džejson je ulio kafu u dve šolje. „Dejzi svakoga obasipa blagodaću sumnje. Ne razlikuje žito od kukolja."

„Misliš da si kukolj?"

Džejson je dao šolju Čarliju. „Sa nekoliko zlatnih trenutaka "

Čarli se zamišljeno zagleda u njega. „Mislim da možda nisi u pravu."

Džejson je slegao ramenima. „Pa, u pravu sam za Dejzi, a u pravu sam i za tebe, Čarli." Podigao je šolju u znak tobožnje zdravice. „Za Dejzi."

Čarli je podigao svoju šolju, i nežan smešak ozario mu je lice. „Za Dejzi."

* * *

Džejson je zalegao preko nje, dok su mu se grudi nadimale, a čitavo telo drhtalo.

Dejzi je stenjala, i trebalo joj je nekoliko trenutaka da dođe do daha pre nego što je upitala, „Da li nešto ne valja?”

Osetila je kako su se Džejsonovi mišići napeli uz njeno telo. „Zašto to pitaš? Jesam li te povredio?”

„Ne.” Pazio je da je ne povredi, ali tempo kojim su vodili ljubav bio je pomamniji nego ikada ranije, gotovo surove jačine, i osetila je da je Džejson veoma žestok dok je ima. „Ne, ali ja-” Zastala je kada je osetila kako joj Džejsonove usne cimaju uvo, a njegova strelovita muškost se tiska uz njenu butinu.

„Opet?” prošapta. „Tako brzo?”

„Opet.” Raširio joj je noge i nadneo se nad nju. Jednim naletom potpuno ju je ispunio. „I opet.” Izvukao se i divlje se zarinuo. „I opet.”

* * *

Džejson se definitivno ponaša veoma čudno večeras, nespokojno pomisli Dejzi. Otuširao se sa mnom, pomogao mi da se obučem, a sada se naslanja na dovratak kupatila, posmatrajući me dok stojim pred ogledalom i češljam kosu kao da ne može da podnese da mu nisam na vidiku. Zabrinuto ga je pogledala. „Džejstone, da li si siguran da-”

„Volim tvoju kosu,” reče promuklo. „Gospode, divna je.”

Voli moju kosu. Voli moje telo. Osetila je bolan ubod pri saznanju da uvek govori o telesnom, a nikada o celoj ličnosti. „Zaista treba da je skratim. Strašno se mrsi.”

„Ne!” Iznenađeno ga pogleda, a on se s mukom nasmeši, i reče manje nasilno, „Moraš da radiš kako misliš da je najbolje, naravno, ali to bi bila greška.” Skrenuo je pogled od nje. „Uvek ću se sećati kako je tvoja kosa izgledala rasuta po jastuku.”

Ruka joj je zastala u vazduhu kada su je podišli žmarci. „Sećati?”

„Moram da se vratim u Njujork.” Brzo je spustila trepavice da sakrije oči. „Moraš?”

Nestrpljivo je klimnuo glavom, još uvek ne gledajući u nju. „Noćna pesma.”

„Da li ćeš da se vratiš?”

„Teško.”

„Naravno.“ Veoma pažljivo je spustila čašalj na mermemi toaletni sto. „Shvatam. Zaista nema razloga da ostaješ ovde sada kada znaš da ne mogu da igram Dezdemonu.“

„Nije...“ Prekinuo je, i za časak je pomislila da je videla bolan treptaj na njegovom licu. Mora da sam pogrešila, jer je sledećeg trenutka njegov izraz lica bio bezosećajan. „Moram da odem iz Ženeve.“

„Kada?“

„Ovog jutra.“ Imam avion u šest. Ubaciću kofere u kola i odvešću se pravo na aerodrom kada te odbacim kući.“ Ne smem da dozvolim da vidi bol koji kulja kroz mene. Trebalo je ovo da očekujem. Bio je iskren prema meni. Rekao mi je da mu je muzika sve. „Ne moraš da me voziš kući. Mogu da uzmem taksi.“

Džejson je stisnuo usne. „Vodim te.“

* * *

„Mislim da bih više volela da me ne vodiš.“ Trudila se da joj glas ne zadrhti. „Izgleda da imam neke probleme sa održavanjem kontrole. Nisam baš dobra kod opraštanja.“

„Dejzi, ja ne želim ...“ Zastao je, a onda rekao hrapavo, „Žao mi je što je ovako ispalo.“

„Da li ti otežavam situaciju?“ Usne su joj se razvukle u ukočen smešak. „Ne zahtevam ništa od tebe. Nikada mi nisi ništa obećao.“ Progurala se pored njega, zgrabila jaknu sa stolice i uputila se ka vratima koja vode u hodnik. „Zbogom, Džejsone. Srećno sa *Noćnom pesmom*.“

„Dođavola sa *Noćnom pesmom*.“ Sustigao ju je u tri koraka i zgrabio okrenuvši je licem prema sebi. „Prokletstvo, ne mogu to izbeći.“

„Imaš svoje prioritete.“ Glas joj je io oštar, ali barem više nije podrhtavao. „Rekla sam ti da ti ne zameram, a i znaš da nisam mnogo izveštačena. Izgleda da ne mogu da se postaram za ovo na ustaljen, civilizovan način.“ mislila se da izbegne njegov dodir. Neverovatno je da je, iako ju je bol preplavljivao, još želela da je dodiruje, da je drži. „Samo me pusti. Moram da se vratim kući kod Čarlija.“ Oslobodila se i okrenula ka vratima, a reči su joj grozničavo jurile. „Nedostajaćeš mu. Zašto mu ne pošalješ razglednicu iz Njujorka?“

„Već sam se pozdravio sa Čarlijem.“

„Jesi li? To je dobro." Naglo je otvorila vrata. „Zaista moram da idem. Skoro je trčala niz hodnik prema liftu dok je govorila. „Čarli..."
„Dejzi!"

Nije obraćala pažnju, a trenutak potom vrata lifta zatvorila su se za njom, i lift je glatko krenuo prema foajeu. Ne smem da zaplačem. Ako zajecam, oči će mi se zacrveneti i oteći, i Čarli će znati. Ima Čarli sa mnogo čime da se suočava, a ne da još i mene teši. Naposljetku, shvatila sam da će ovo jednom da se desi. Bez obaveze, rekao je. Bila sam glupa što sam i pomislila da bi Džejson mogao da poprimi ista osećanja ljubavi prema meni koja sam ja gajila prema njemu.

O, Gospode, boli!

Ali ne smem da plačem. Čarli ne sme da zna.

* * *

Zastala je na kućnom pragu i duboko, drhtavo uzdahnula, pokušavajući da razradi plan igre.

Neću moći da zavaram Čarlija da mi nije stalo što je Džejson otišao, ali mogu da se pretvaram da je sve u redu između nas i da je Džejson otišao samo na kratko. Onda ću imati izgovor zato što sam uznemirena, ali ne i slomljena srca. Da, to će biti najbolji način.

Progutala je knedlu, namestila smešak na lice i ušla u kućicu. Sobu je osvetljavala lampa na stolu pored vrata, ostavljajući samo senke izvan svetlosnog kruga. Bila je toliko uznemirena da nije primetila da kuću nije preplavljivalo sjajno svetlo koje je Čarliju bilo neophodno za rad.

„Čarli? Pretpostavljam da ti je Džejson rekao da-" Prekinula je kada se sledila od osećaja već viđenog.

Da, to je. Nije stvarno. Ovo je samo sećanje na neko veče, kada sam napravila kobnu grešku.

Ali stvarno je.

Čarli nije spavao u fotelji, ležao je srušen na podu pred štafelajem.

„Čarli?" zaječa. „O, Bože, ne..."

A tigrovi su došli noću...

* * *

Dejzi nije očekivala da će da bude toliko ljudi na sahrani. Nije znala koliko prijatelja Čarli ima u koloniji. Umetnici su obično usamljen svet, i malo se druže međusobno. Pa opet, tu su, ozbiljni, nespretni, malo nemimi, da isprate Čarlija na poslednje putovanje. Zadržala je suze kada se okrenula od groba.

„Ne znam da li mogu da razgovaram sa vama na tren, gđice Džastin?”

Dejzi se okrenula i ugledala Erika Hejza kako stoji pokraj nje. Džejsonov brat, a ne Džejson lično, pomislila je uz iznenađan probadaj bola posle koga je odmah usledeo žestok talas ljutnje. Nisam raspoložena da mi Erik učtivo mrmlija izraze saučešća. Prošla sam dovoljno toga u poslednjih nekoliko dana a da me niko ne podseća na ni moju naivnost ni na rane koje sam zbog toga prebolela. „Kakvo iznenađenje što vas vidim,” reče hladno. „Plašim se da nisam baš raspoložena za razgovor, g. Hejz.”

„Erik.” Crvenilo je ozarilo njegove prijatne crte lica, i na časak je osetila plamičak kajanja. Nije Erik kriv zato što je njegova prilika vratila sav bol moje poslednje večeri sa Džejsonom.

„Znam da je ovo nezgodno doba ” promumlja Erik. „A ne bih te ni gnjavio. ali obećao sam Džejsonu.”

„Molim?”

„Džejson me je poslao da ti pomognem. Nije mogao da dođe lično.”

Naravno da nije mogao da dođe na Čarlijevu sahranu. Zauzet je Noćnom pesmom. Pored toga, zgrozio bi se kada bih shvatila saučešće kao nešto dublje. Prihvatila je obe ove činjenice, ali nije prestala da oseća potih prezir prema njemu. Možda me je izbrisao sa spiska A, ali, dodavola, Čarli je bio njegov prijatelj i trebalo je da dođe ovamo da se oprost. „Ne treba mi pomoć.”

„Molim te.” Erik je položio ruku na njenu. „Džejson ne traži često usluge od mene. Bio bih ti zahvalan da mi dozvoliš da mu dam ono što želi.”

„Ne znam... ” Zastala je kada je videla njegov molećiv izraz lica. Zašto da ne? Nema nikakve veze. „U redu, možemo da razgovaramo dok idemo do kola.”

Erik je odahnuo i pošao ukorak s njom. „Pa, šta mogu da učinim za tebe? Žao mi je što si morala sama da se brineš oko čitave sahrane.

Upravnik pozorišta nije obavestio Džejsona o smrti tvoga oca sve do prekjuče. "

Razrogačila je oči. „Zašto bi obavestio Džejsona?"

„Džejson ga je zvao pre nego što je otišao iz Ženeve i zamolio da mu kaže ako ti... " Prekinuo je pre nego što je nespretno dodao, „Budeš imala ikakvih problema."

„Shvatam. Baš ljubazno." Pokušala je da iz glasa odagna ogorčenje. Džejson je posesivan čovek, a pretpostavljam i da nije nemoguće da oseća izvesnu odgovornost prema meni nakon što mi je oduzeo nevinost. Možda na svoj način zaista žali zbog Čarlijeve smrti. „Žao mi je što si morao sve ovo da preturiš preko glave. Pre nego što je Čarli umro, nisam znala kako ću to da preživim. Ali preživela sam." Pogledi su im se sreli. „Otkrila sam da, ako se dovoljno potruđiš, možeš gotovo sve da središ. Ne treba mi nikakva pomoć."

„Slušaj, zašto me ne iskoristiš?" upita laskavo. „Sjajno se snalazim sa osiguravajućim društvima i špediterima i sličnima. Čak i uživam u tome."

„Špediterima?"

„Pa, više nećeš želeći da živiš u onoj kućici." Nehajno je dodao, „Uspomene su užas." Oklevao je. „Usto smo se nekako i nadali da ćeš sada da dođeš u Njujork."

Preneraženo se okrenula i pogledala ga.

„Dezdemonu. Sada zaista nema razloga da ne prihvatiš ulogu," reče Erik.. „Bezumno da to ne uradiš. Iziće ti karijeru u orbitu."

„Bojim se da si uzalud došao. Još ne želim da igram u predstavi tvog brata."

Erik je ćutao za trenutak. „To je zbog Džejsona, zar ne? Rekao mi je da bi mogla da ga prezireš." Izgledalo je da se malčice srami kada je nastavio. „Ne znam šta je između vas dvoje, niti me je briga. Samo izigravam potrčka. Zato me pusti da radim svoj posao. U redu?"

Njegovo neiskustvo bilo je zanosno, i osetila je da omekšava prema njemu. „Žao mi je. nisi ti kriv ni za šta od svega ovoga. Kako glasi poruka?"

„Rekao je da ti kažem da ga, ako prihvatiš Dezdemonu, nećeš videti do premijere, osim ako nešto nije hitno." Iskezio se. „A možda

čak ni tada. Poznat je po tome što povremeno propušta svoje premijere."

Pogledala ga je nesigurno. „Neće biti u Njujorku?"

Erik zavrte glavom. „Nikada ne napušta imanje u Konektikatu ako nešto ne zaškripi u komadu."

„Izgleda čudno."

„To je glupost," otvoreno kaza Erik. Nestrpljivo je gestikulirao. „Ali to nije naša briga. Džejson će biti van tvog polja rada."

Unutrašnji bol ju je na mah prožeo i onda se utišao u tupu patnju. „Ne znam."

„Džejson je rekao da ti se sviđa muzika."

„Ono što sam čula od nje."

„Sve je super." Erik se šaljivo nasmeja. „Znam da Džejson zna da bude težak, ali zašto bi se odrekla posla koji može da te uzdigne tamo gde pripadaš samo da mu teraš inat? Džejson ispunjava obećanja."

„Znam da ispunjava."

„Pa, šta te onda sprečava? Rekao bih da je to lek koji ti je potreban pod ovim okolnostima." Došli su do automobila i otvorio joj je vozačka vrata. „Trebalo bi da se uposliš." Nacerio se. „A unajmio sam ti i upravnika koji će garantovano da te satare radom. "

Rad. Ta zamisao ispunila ju je čežnjom. Moći da radim tako naporno da se noću skljojkam u krevet, a ne da ležim budna misleći ili o Džejsonu ili

Čarliju. Ne samo rad, već i dar te očaravajuće, hipnotičke muzike.

„Na mukama si," Erik je zvučao veselo. „Zašto ne daš sebi ono što želiš, što ti treba?"

Ušla je u kola i sela piljeći u kovana gvozdena grobljanska vrata. „Zato što nisam sigurna šta mi upravo sada treba."

„Svратиću kasnije naveče." Zabrinuto se namrštio. „Hoćeš li biti dobro? Moja žena, Peg, vratila se u hotel. Da je povedem sa sobom?"

Zavrtela je glavom. „Bez stranaca. Nisam još spremna za to."

„Peg nije stranac." Iskezio se. „Kada se upoznaš sa njom, shvatićeš." Smešak mu je nestao. „Ali, doći ću sam. U osam?"

„Ako želiš," reče umomo. Bog mi je svedok da ne želim da budem sama večeras. Dovoljno će teško da bude i pregledati Čarlijevu

imovinu i

odlučiti šta hoću da zadržim, a šta da razdelim. „U osam časova.“

* * *

Našla je belešku u srednjoj ladici stola.

Samo nemama škrabotina koju je odmah prepoznala kao Čarlijevu stavljena povrh gomile računa i priznanica. Pretpostavila je da je neka otužna oporuka. Čarli nije nikada želeo da misli o smrti, i došlo je kao šok što je pokušao da sredi stvari.

Mojoj ćerki, Dejzi, zaveštajem svu svoju ljubav i imovinu osim njenog portreta, koji zaveštajem svom prijatelju, Džejsonu Linku... koji je manje kukolj, a više zlato nego što misli.

Sok za šokom. Mora da je napisao ovu belešku negde tokom ovih poslednjih dana, možda čak i poslednjeg dana.

Polako je ustala i prišla prekrivenom platnu na štafelaju. Nije mogla da podnese da dodime ijednu Čarlijevu sliku od njegove smrti. Toliko ljubavi i truda uloženo je u njih da su bile daleko prisnije nego bilo kakvo platno ili druge stvari.

Skinula je sukneni prekrivač i pogledala u portret.

Dugo je tu stajala, posmatrajući platno očiju ispunjenih suzama dok se popodne pretvaralo u sumrak.

Ljubav. Džejson je rekao da je portret ispunjen ljubavlju, i govorio je istinu. Znala je da neće nikada moći da pogleda ovu sliku a da se ne seti Čarlija i zajedničkog života sa njim. Ovo je zaostavština daleko dragocenija nego ovozemaljska dobra koja je Čarli pomenuo u onoj jadnoj beleščici.

Beleška. Ova slika pripada Džejsonu! Prokletstvo, ne želim da je se odreknem.

U stvari, ne treba ni da je se odričem, pomisli ljutito. Ova beleška sigurno nije pravosnažna. Čak je i ime u zaveštanju pogrešno. Da je Čarli znao kako stoje stvari, on bi-

Otkud ja znam šta bi Čarli uradio? Polako je vratila sukneni prekrivač na sliku i umorno se okrenula. Znala je da ne može da se oglušiti o Čarlijeve poslednje želje. Sliku će morati da spakuje i pošalje Džejsonu.

Pogledom je prešla sobu i bol je prostrujao njome. Ne mogo da ostanem ovde. Ima previše uspomena, a ovaj deo mog života

zauvek je gotov. Moram da idem dalje. Zašto da ne povučem potez koji bi me najviše zadovoljio? Džejson nije dozvolio da se njegova osećanja ispreče muzici, pa zašto bih ja? Nisam više ona ista slabašna, uzdrhtala ptičica koju je orao opčinio. Sukobila sam se sa tigrovima, izdržala njihove ujede i preživela. Dovoljno sam jaka da se mirno suočim sa Džejsonom čak i da nabasam na njega u Njujorku.

Iskoristi priliku.

Reči koje je Čarli upotrebio vratile su joj se. Nije govorio o mom poslu, Vec o ljubavi i predanosti. Pa, ljubav je nestala, ali još imam pevanje, a biće još prilika na ovom svetu koje bi mi odgovarale. Pohitala je preko sobe ka teletonu na stolu.

* * *

„Dejzi Džastin je upravo zvala da će potpisati za Dezdemonu,” reče Erik čim se Džejson javio na telefon. „Idemo za Njujork prekосуtra.”

„To je dobro.”

„Dobro? Mislio sam da ćeš da pevaš od sreće.”

„Kako je?”

„Potreseno. Bolno.”

Džejson je rukom stegao slušalicu. Gospode, želim da budem sa njom. „Izvuci je iz one kućice.”

„Peg i ja idemo tamo da joj pomognemo da se večeras spakuje.” Erik zastade. „Promenila se otkako sam je upoznao. Jača je nego što sam mislio, i pokazuje vrašku hrabrost.”

„Budi uz nju. Uposli je. Ne daj joj priliku da misli.”

„Hoćemo.” Erik je prekinuo. „Pretpostavljam da ne bi hteo da mi kažeš šta je između vas dvoje?”

„Ne.”

„Tako sam i mislio. Sviđa mi se, Džejsone. Ona je...ona je posebna.” „Da.”

„Baš si ophodljiv,” reče Erik zajedljivo. „Kakvo postupanje sa rečima. Sećaš se kritičara koji je rekao da bi, kada bi Šekspir bio pisac songova, bio Džejson Hejz?”

„Pazi na nju, Erik.”

Erik je utanjio. „Hoću. Samo ti pazi na sebe.”

Prekinuo je vezu.

Džejson je spustio slušalicu i stao gledajući u telefon. Dodela uloge Dejzi je rizik, ali zanemariv. Izašao sam sa scene pre nego što sam mogao da se vežem sa njom, i nateraću se da se držim podalje od proba. Bol ga je preplavljivao dok je razmišljao da je mogao da je više ne vidi kako na sceni peva njegove pesme, da više ne vidi Dejzi...

Ali obećao sam Čarliju da će ona imati sve što želi i znam da je ovo jedini način na koji mogu to da joj pružim a da će ga ona prihvatiti. U međuvremenu, hvala Bogu da imam posla. Rad je zaborav. Rad je spasenje.

Okrenuo se, izašao iz radne sobe i prešao preko hodnika ka studiju.

„Ne valja," reče otvoreno Džoel Rikert kada se uspeo stepenicama na binu. „Dovraga, Dejzi, šta ti je? Čuo sam da igraš Fantinu već dve godine, a opet igraš ovu scenu kao da nikada nisi umirala."

Dejzi je začula kako se Erik prigušeno cereka na sedištu u četvrtom redu, ali nije joj bilo zabavno. Bila je odveć umorna i obeshrabrena i znala je da je reditelj u pravu. Kvarila je scenu koja je vrhunac predstave, i činilo se da ništa ne može da uradi u vezi s tim.

„Scena Fantinine smrti je bila drugačija. Njena smrt je bila-" Prekinula je gadeći se samoj sebi kada je shvatila da će traljavo da se opravda. Koliko neprofesionalna mogu da budem? „U pravu si, Džoel. Ova scena mi je ogavna."

„Dobro rečeno." Džoel Rikert se kivan okrenuo Kevinu Bilingsu, koji je igrao Otela. „Dobro obavljaš posao, Kevine." Mrko je pogledao Dejzi. „Pored njega gotovo izgledaš dobro."

Dejzi se trgnula. „Pokušaću da bude bolje."

„*Pokušati?*" jetko upita Džoel. „Dve nedelje do premijere, a ti ćeš da pokušaš? Zar ne misliš da je vreme za nešto više od pokušaja?"

„Smiri se, Džoel," reče Kevin utešno. „Doći će. Sjajna je u ostalom delu predstave."

„Ne mešaj se, Kevine." Džoel se obrecnuo na njega. „I ne budi tako prokleta glup. Ako upropasti ovu scenu, upropastiće celu predstavu."

Dejzi je prožeo talas ljutnje na Džoela kada je videla crvenilo koje ozaruje kožu iznad Kevinove brade. Kevin je samo pokušavao da pomogne, i Džoel nije morao da iskali bes na njemu. Tokom proteklih šest nedelja proba veoma se zbližila sa Kevinom Bilingsom. Iako je posedovao glumački dijapazon, snažan telesni sastav i divan glas neophodan za ulogu Otela, van scene je uvidela da je druželjubiv i skroman kao kučence bez ikakve dosadne umišljenosti koju obično pokazuju pozorišne i filmske zvezde. „Ostavi ga, Džoel. Ne napadaj Kevina kada sam jedini krivac ja."

„Sigurno je da si ti krivac," strogo reče Džoel. „A ako uložiš malo osećanja u ovu scenu, ne bi trebalo nikoga da napadam." Podigao je ruke.

„Misliš da mi se sviđa da budem negativac?"

Možda mu se nije sviđalo da bude težak, ali je bio krajnje surov kada bi osetio da je potrebno. Ali to je deo dobrog režiranja, a Džoel Rikert je veoma dobar reditelj. „Ne znam zašto se mučim s tim. Poradiću na tome.”

„Da, hoćeš.” Džoel je ljutito stisnuo usne kada se okrenuo na peti i sjurio niza stepenice do sedala u četvrtom redu, gde je Erik Hejz sedeo i gledao.

„A dobićeš svoje ako budemo morali da ostanemo ovde čitavu noć.”

Ozbiljno misli. U poslednjih šest meseci proba naučila sam da Džoel uvek misli tačno ono što kaže. Ako ne bude zadovoljan mojom glumom, vežbaćemo ovu scenu dok svi ne popadamo od umora.

Kevin ju je utešno uhvatio za rame. „Uspeće ti sledeći put.”

Nasilu se nasmešila. „Tako kažeš svaki put kada uprskam. Mora da imaš anđeosko strpljenje.”

„Vredi se malo strpeti kada znam da stvaramo nešto posebno,” ozbiljno reče

Kevin. „Muzika...ti i ja...zar ne osećaš?”

Zaista osećam. Zato trpim Džoelovo pridikovanje i ljutnju i njegov sumanut ritam. Noćna pesma ima sve elemente koji bi mogao da se igra i deceniju. Bilo kako bilo, važniji je bio dvojaki izazov stvaranja nezaboravnog lika i služenje muzici. „Da, osećam. *Noćna pesma* je posebna.” Nasmešila

mu se. „I u pravu si. Vredi svih napora.”

Klimnuo je glavom. „Šta kažeš da izađemo na čili kada završimo sa ovim? Znam jedno sjajno mesto, a dobro jelo me uvek opusti.”

„Naravno, zašto da ne?” Napravila je grimasu. „Ako ikada završimo sa ovim.”

* * *

„Ponovo,” reče Džoel. „Svom snagom.”

Dejzi je otpila poslednji gutljaj vrućeg čaja koji je naručila da pročisti grlo, i vratila je praznu šolju scenografu. Blagi Bože, umorna sam. „Zar ne možeš da pošalješ ostatak ekipe kući? Skoro je ponoć i oni...”

„Kako da to učinim?” zajedljivo je prekinu Džoel. „Očito ti treba sva raspoloživa pomoć.”

„U redu je," došapnu joj Kevin. „Ne smeta mi. Uspeće ti sada."

Dejzi se tugaljivo nasmeši. „Osećam se kao Eliza Dulitl u Mojoj divnoj dami."

„Oduvek sam želeo da igram Henrija Higinisa." Zauzeo je pozu i iskreveljio se. „Vere mi, uspelo joj je." Smešak mu je izbledeo kada je osmotrio njeno blede lice. „A i tebi će uspeti."

Nasmešila mu se. „Bićeš mnogo bolji Otelo nego Henri Higinis."

Pijanista je zaskvirao „Poslednju ljubav."

Jadnik, pomislila je, i pijanista mora da je umoran kao i svi ostali. Umomo je krenula prema ogoljenom krevetu koji je bio jedini predmet na centru scene. Klekla je na krevet i sačekala svoj uvod.

„Čekaj!"

Ukočila se i upiljila pravo u prvo dugme na Kevinovoj košulji. O, ne, ovo mi sada ne treba.

Kevin je pogledom pretraživao tamu dvorane. „Ko je, dovraga, to?"

„Džejson," Dejzi nije bila svesna da je i izgovorila to ime. „To je Džejson."

„Hejz?" upita zainteresovano Kevin, žmirkajući dok je pokušavao da razazna senovitu siluetu koja je išla prolazom. „Nikada ga nisam sreo. On je neka vrsta usamljenika, zar ne?"

„Da." Osetila je da su joj usne suve, i ovlažila ih je jezikom. Rekla je sebi da neće ništa osećati kada ponovo vidi Džejsona Hejza, da je ono što se dogodilo između njih posledica njenog ranjivog stanja koje je prethodilo Čarlijevoj smrti. Pa ipak, onaj čas kada je začula njegov glas, zadrhtala je. „Kako sam čula."

„Prepoznala si mu glas. Poznaješ velikog tajanstvenjaka?"

„Srela sam ga." Naterala se da pogleda preko ramena da vidi kako je Džejson stao kraj reda u kome su sedeli Erik i Džoel. Pogledom ga je pretraživala dok je tihim glasom govorio sa Džoelom. Nosio je crne farmerke i crnu košulju dugih rukava od koje je njegovo krupno, mišićavo telo izgledalo mršavije nego što ga je zapamtila, ali obazrivi izraz lica bio je isti, kao i efekat tog privlačnog prisustva. „Ali mislim da ga nikada nisam stvamo upoznala "

„Njegova muzika je fantastična." Kevin se namrštio. „Gospode, a šta ako mu se ne sviđa kako igram Otela?"

Čak se i nehajni Kevin malo uplašio. „Šta može da mu se ne sviđa? Divan si." Govorila je bez razmišljanja, pogleda još prikovanog za

Džejsona. „Ja sam problematična klinka.“

Ali nisam više klinka, sigurno ne ono naivno dete koje je potpalo pod Džejsonove čari pre toliko nedelja. Blagi Bože, molim se da nisam više ta klinka.

„Jesi li dobro?“ nežno upita Kevin, gledajući je u lice.

S mukom je skrenula pogled sa Džejsona i uz napor se nasmešila. „Očito je Erik zvao šefa i rekao mu da ugrožavam njegovu divnu dramu.“

„Misliš?“

„A šta bi ga inače dovelo ovamo u ponoć?“ Ustala je, svesno se naprežući. „Došao je da spase stvar.“

„Pa, ne može da bude ništa stroži od Džoela.“

„Ne budi tako siguran.“ Dobila sam lekciju iz prve ruke kako surovo odlučan Džejson može da bude kada je njegova muzika u pitanju. Pa, dosta sam čekala kao žrtva dok njeni dželati odlučuju koju sekiru da upotrebe. Koraknula je ka pretpozornici i dobacila u tamu. „Zdravo, Džejsone. Mora da sam prilično loša ako su morali da pozovu tebe kao pojačanje.“

Džejson se okrenuo i pogledao je, a ona je oštro udahnula kada je upila svu moć tog plavozelenog pogleda. „Nikakva,“ reče kratko. „Posmatram te poslednjih sat vremena sa kraja sale, i ne mogu da verujem.“

Možda sam ga prebolela, pomisli očajnički. Nekada sam bila tako žestoko svesna njegovog prisustva da nije mogao da ušeta u sobu a da ne osetim njegov dolazak. „Neću da se svađam sa tobom.“

„Ne želim svađu. Želim predstavu.“ Jarosno se nasmešio. „I dobiću je.“ Okrenuo se Džoelu. „Mislim da sam otkrio problem. Gasi svetla i rasteraj sve sa bine.“

„Čuo si ga.“ Džoel dade znak majstoru rasvete u kabini, i pozorište iznenada utanu u tamu.

„Reflektor na Dezdemonu,“ zatražio je Džejson.

„Zovem se Dejzi,“ reče uz prkosam ton dok ju je krug snažnog svetla prikivao.

„Pogrešno. Sada si Dezdemonu. Makni se sa scene, Bilingse.“

Kevin se nesigurno namrštitio. „Zar ne bi bilo bolje da ostanem i pomognem? Mogu da izazovem njenu reakciju i-“

„Ne, ne bi pomoglo,“ osomo upade Džejson. „Ti si deo problema.“

Dejzi se narogušila. „Davola jeste. Niko ne bi mogao da bude sigurniji od Kevina. Nije lepo kriviti njega za moju očajnu glumu.”

„Makni se sa scene,” reče Džejson Kevinu kada je pošao uza stepenice pozornice. „Da raskrstimo s ovim.”

Kevin je slegao ramenima i trenutak potom se izgubio u tami, ostavivši Dejzi samu na sceni sa Džejsonom.

„Klekni na krevet,” reče Džejson. „Čekaš dragog.”

Poziraj mi. Klekni na stolicu.

Ne, taj trenutak nema veze sa sadašnjim.

Klekla je na krevet i glavom dala znak pijanisti da zasvira.

„Bez pratnje,” hitro kaza Džejson. „Ne treba ti. Znaš muziku. To je deo tebe, deo Dezdemone.”

Zbunjeno ga je posmatrala.

Kročio je u svetlosni snop i pdmah je shvatila njihovu izdvojenost od zagledanih glumaca i ekipe izvan scene. „On je tvoj dragi, ali ga se plašiš. Znaš da sumnja da si mu bila neverna, i plah je, napaćen čovek. Svukla si se i obukla spavaćicu.” Prišao je bliže, ispružio ruku i polako počeo da vadi pribadače iz punđe u koju joj je kosa bila svezana i pobacao ih jednu po jednu na krevet pokretima razdiruće prisnosti.

Ne smem da se prisećam koliko je puta to učinio ranije, koliko je puta prekrivao moje gole grudi kosom ili mazio svoje telo njenom mekoćom. Nebesa, prisećam se, bespomoćno je uvidela. Izgledalo je da se vazduh zgušnjava, nabija, a grudi su joj se nadimale o pamuk bluze.

Prstima joj je češljao kosu dok joj nije zalepršala po ramenima. „Rasplela si kosu. Pobrinula si se da se pomoliš jer znaš da ne moraš doživeti jutro.”

„Da li je sve ovo potrebno?” drhtavo upita.

„Da, ugođaj je glavni. To ne valja kod ove scene.” Pogledao ju je, a svetle oči su mu svetlucale na tamnom licu. Glas mu je utanjio u šapat. „Bilings je dobar glumac, ali ne daje ti ono što ti je potrebno.”

Položio joj je kosu preko grudi kao i toliko puta dotada. Tek se onda sagnuo i priljubio grubi obraz uz njih i protrljao tamo-amo dok nije zastenjala i povukla ga za... Zatomila je tu primisao, ali bilo je prekasno. Srce je već počelo da joj tuče o grudni koš. „A šta mi je potrebno?”

„Strah. Neizvesnost.“ Džejson je mrgodno stisnuo usne. „Očito je da si kao prst i nokat sa Bilingsom. Znaš da te nikada ne bi povredio, i to se vidi u vašoj predstavi. Dezdemona je volela Otela, ali ga se i plašila. Bila je sve svetlo u Otelovoj tami. Treba da osećaš strah da bi mogla da se osloniš na njega kada ti zatreba.“

Podigla je obrve uz nijansu podsmeha. „A ti ćeš da me naoružaš potrebnom tamom?“

„O, da.“ Zajedljivo se nasmejao. „Uvek sam bio tvoj Otelo, Dejzi.“

Razrogačila je oči kada je shvatila da govori istinu. Čak i u njihovim najsvetlijim zajedničkim trenucima bila je svesna tame, opasnog elementa u njemu koji je vezi doneo uzbuđenja makar je i plašio.

Polako je klimnuo glavom kada je proučio njen izraz lica. „Nisi to znala? Ja jesam uvek.“ Iskoraknuo je iz snopa svetlosti u tamu. „Od samog početka. Pevaj 'Poslednju ljubav', Dejzi.“

Pretvorio se samo u mračnu, veliku senku u tami van reflektora, i čekao.

Osetila je iznenadnu paničnu usplahirenost.

Zahtev se začuo ponovo, nežan, zavodnički, neodoljiv. „Pevaj mi, Dejzi.“ Zapevala je, a glas joj je isprva drhtao i treperio u tami. Onda je iznenada pozomica nestala, sve je iščezlo, i postala je nežna, osuđena Dezdemona.

Otelo, njen dragi, čekao je u blizini, posmatrajući je, umujući, žestoko osećajan. Toliko plahovitosti. Toliko bola. Poželela je da ispruži ruku i da ga uteši, liši bola, ali bila je previše uplašena. Zar ne vidi da mu nikada neću biti nevema? Zar ne vidi koliko ga volim?

Pomerio se, premestio, i uhvatila je blesak njegovih svetlih očiju koje su u mraku svetlucale poput pantera. Zastao joj je dah. Sada? Hoće li sada da me zadavi? Jedva je izustila poslednji stih pesme dok je gledala tu voljenu, preteću senku kako stoji u tami.

Poslednji stih pesme blistao je u noći kao pomaman otkucaj srca koji tek što se ne utiša dok ga je čekala da joj priđe. Pognula je glavu čutke prihvatajući sudbinu.

Pljesak.

Nije joj trebao spontani pljesak od glumaca van scene da shvati da je napravila prelaz. Tokom tih časaka bila je zaista Dezdemona.

Ošamućeno je podigla glavu kada se Džejson vratio pod reflektor uz iskrivljen smešak. „Zaista te na smrt plašim, zar ne?“

„Ne.“ Uspravila se i pogledala ga pravo u oči. „Otelo plaši Dezdemonu. Ti ne plašiš Dejzi.“

Senka iznenađenja prešla mu je preko lica, i onda je polako klimnuo glavom. „Vidim da ne plašim. Erik je rekao da si se promenila.“ Zastao je. „Ali uvek ćeš se sećati kako se Dezdemona osećala kad god budeš pevala tu pesmu. hoćeš li?“

„Da.“ Potražila je i našla pribadače koje joj je izvadio iz kose i žurno ih ponovo udenula. „Sećaću se. Hvala ti za to.“ Ustala je i stala ispred njega. „Iako znam da si to uradio zbog svoje drame, ne zbog mene.“

„Jesam li?“ Radoznalo se nasmešio. „Baš me dobro poznaješ.“ Lice mu se namrgodilo. „Ali možda nedovoljno dobro. Nisam sasvim Otelo.“

„U redu, dobro je, Dejzi.“ Džoeel je koraknuo prema njima iz publike. „A sada probaj još jednom sa Kevinom.“

„Ne.“ Džejson se okrenuo i pošao izvan scene. „Iscrpna je. Pošalji je kući, Džoele

Džoeel se namršti. „Slušaj, šta ako više ne bude mogla to da ponovi? Moramo da izbrusimo i razvijemo nijanse i... “

„Biće joj dobro. Pošalji je kući.“

„Vere mi, uspelo joj je.“ Kevin se kezio dok je skakutao do nje. „Rekao sam ti da ćeš uspeti.“ Pograbio ju je i snažno zavrteo ukруг. „Možemo li sada na čili?“

Džejson se zaustavio i pogledao ih. Njegovo lice bilo je bezizražajno, ali je ona iznenada osetila isto što je iskusila kada je stajao strastven, sebičan, preteći u zastrašujućoj tami.

Nelagodno je slegla ramenima i onda isturila bradu uz trag prkosa. Ja sam Dejzi, ne Dezdemona. Ako treba da izgradim nov život bez njega, moram da naucim da zanemarim mračnu opčinjenost koju prema meni oseća. Namerno se okrenula od Džejsona i ozareno se nasmešila Kevinu. „Naravno, čili. Crkavam od gladi. Daj mi dvadeset minuta da se otuširam i

presvučem, i srešćemo se kod ulaza za glumce “

* * *

Dejzi se prenula kada je pošla niz slabo osvetljen hodnik.

Džejson je stajao oslonjen o zid pored vrata pozornice i bledunjav osmeh pojavio mu se na usnama kada je zapazio to malo oklevanje. „Tačno na vreme. Ne brini, Bilings nije mogao da dođe na sastanak sa tobom. Poslao sam ga da te čeka u aleji.”

„Zašto si to učinio?” Oštro je pružila korak dok mu se približavala kroz hodnik. „Mislila sam da si otišao.”

„Ne.” Odmakao se od zida. „Hteo sam da popričam sa tobom.”

„Jesi li?” Ozareno se nasmeja. „Neki drugi psihološki uvid u Dezdemonu? Nije trebalo da se mučiš. Jedino sam sa poslednjom scenom imala problema.”

„Znam. Erik kaže da ćeš biti fantastična u toj ulozi”

„Baš lepo.”

„Kako ti ide? Erik mi je kazao da ti je našao stan u Grinič Vilidžu. Je li ti udobno?”

„Da, Erik i Peg su veoma ljubazni prema meni.”

„Sa tobom je lako biti ljubazan.”

„Stvarno?” Pogledi su im se sreli. „Izgleda da tebi nije bilo lako.”

Ukočio se. „Bio sam najljubazniji što sam mogao pod datim okolnostima.”

„Davola. Jednom si me optužio da te iskorišćavam, ali mislim da ta hvala ide tebi. Bila sam beba u kolevcu u poređenju sa tobom” Podigla je ruku kada je zaustio. „O, pošteno si me upozorio. U stvari, prvo sam krivila samu sebe zato što sam bila dovoljno budalasta da te ne poslušam.” Gledala ga je pravo u oči. „Ali onda sam shvatila da znaš da se neću obazirati na upozorenja, Džejsone. Znao si me. Tako si pametan čovek, i znao si da je savršeno sigurno uzeti šta god hoćeš i još se osećati samosvojno s tim u vezi.”

„Nadam se da nisam nikada bio samosvojan.”

„Ali priznaješ da si znao da nisam u tvom društvu.”

Jedva primetno se nasmejao. „Naprotiv, bila si daleko van mog društva.”

Zavrtela je glavom. „Bila sam glina u tvojim rukama. Opčinio si me.”

„Govoriš u prošlom vremenu.” Glas mu je bio podrugljiv. „Da li hoćeš da mi kažeš da si se oporavila od mojih takozvanih raspućinovskih manira?”

Klimnula je glavom. „Probudila sam se kada je Čarli umro.”

Smešak mu je iščezao. „Želeo sam da budem sa tobom, ali ja...”

„Ne laži." Glas joj je drhtao, i pokušavala je da ga uravnoteži. „Da si želeo da budeš tamo, došao bi. Znao si šta si mi uradio te noći, a onda kada sam došla kući i našla Čarlija—" Morala jć da zastane kada joj je navrla ta uspomena. „Krvarila sam iznutra a ti si dozvolio da se sama s tim suočim. " Prkosno ga je posmatrala. „Pa, suočila sam se s tim i naučila lekciju."

„Da sam ja đubre?"

„Ne" kaza tiho. „Da sam bila budala što sam i pomislila da bi zaista mogao da se brineš za mene."

Izgledao je kao da ga je udarila. „Nisi bila budala."

Osetila je kako je suze štipaju za oči, ali im nije dala da kanu. „Slepa budala." Obrisala je suze trepavicama i gorko mu se nasmešila. „Nisam ni pomislila da si ti jedan od tigrova, Džejsone."

„Nisam, dovraga." Iskrivio je usne kao od bola. „Uvek sam želeo da ti pomognem."

„O, da, želiš da napraviš zvezdu od mene." Slegla je ramenima.

„Pa, to i činiš, zar ne? I istovremeno dobijaš ono što želiš. Pametno, Džejsone " Progutala je veliku knedlu da glas pročisti od promuklosti. „Bilo kako bilo, drago mi je da si pričekao. Htela sam sa tobom da razgovaram."

„Mislim da si i previše rekla. Još uvek se previjam od batina."

„Jesi li primio portret koji sam ti poslala?"

Oprezno se ukočio. „Da."

„Hoću da ga otkupim od tebe."

„Nije na prodaju."

Stegla je pesnice na bokovima. „Čarlijev testament verovatno nije ni bio pravosnažan. Nisam morala da ti pošaljem sliku."

„Ali ti si časna žena, a Čarli je hteo da pripadne meni."

Nestrpljivo zamahnu rukama. „Bio je to impuls. Jedva te je i poznavao. Znam da je hteo da taj portret pripadne meni."

„Mislim da je imao razloga da ga pokloni meni."

Kolebljivo se nasmeja. „Poklonio ti ga je zato što je mislio da sam zaljubljena u tebe. Zar to nije bilo budalasto?"

„Veoma budalasto." Glas mu je bio promukao. „Ali opet ne možeš da dobiješ portret. Imam planove u vezi sa njim."

„Prokletstvo, on mi nešto znači."

„Značio je nešto i Čarliju."

„Ovo mi nije lako." Zažmurila je i prošaptala, „Molim te. Daj da ga otkupim od tebe. To je sve što imam od njega"

„Dejzi, zar ne znaš da želim-" Prekinuo je i onda rekao, „Ne mogu to da uradim."

Otvorila je oči i pogledala ga očima sjajnim od suza. „Nebesa, okrutan si." Lice mu je bilo bledo dok je sporo klimao glavom. „Da."

Tiho je jeknula kada je krenula pored njega. „Kada smo utvrdili tu činjenicu, moraćeš da me izviniš. Kevin čeka, i ja-

„Neka čeka." Njegov glas iznenada poprimi besan ton. „Šta ti je, dođavola, Bilings?"

„Šta god hoću da bude." Otvorila je ulaz za glumce. „I šta te briga."

„To sam sebi i rekao." Zgrabio ju je za lakat i da joj pomogne da siđe niza stepenicu na betonsko odmorište.

Na njegov dodir prože je erotska vrelna. Munjevito ga pogleda.

Nasmešio se uz divlje zadovoljstvo. „Vidiš? Dosadiće ti. Previše ste slični sve te blagosti i svetlosti pokvarićete varenje."

„Možda mi se sviđaju blagost i svetlost. Sigurno tu nema ništa loše."

Bes na njegovom licu zamenila je neizreciva obamrlost. „Ne, tu nema ništa loše. Normalno je i hranjivo i bezbedno. „Drži ga se, Dejzi, i ne dozvoli te iko nagovori na bilo šta drugo."

Njegov nagli obrt uhvatio ju je na krivoj nozi. „Čak ni ti?"

„Posebno ne ja. Već smo apsolvirali kakvo sam samoživo đubre. Zašto bi pravila od mene. Dovraga!"

Zaslepljujući svetlosni blesak ozario je tamu i blistave tačkice zaigrale su pred Dejzinim očima.

Kada je čvrsto zažmurila, začula je tih pobedonosan smeh i tutanj po betonu aleje.

„Proklet bio!" Džejson joj je pustio ruku, potrčao niza stepenice i pojurio za nejasnom senkom koja je zaždila prema ulici.

„Zašto je tako odlepio?" izađe Kevin iz sene pri dnu stepenica. „To je samo slika. I mene je uslikao."

Blic, s olakšanjem shvati Dejzi. Samo obožavalac koji fotografiše. „Kakav uporan paparaco. Skoro je jedan ujutro."

Kevin je slegao ramenima. „Ovde se to stalno dešava. Ako im snimak uspe, nekada mogu da ga prodaju tabloidima za finu lovu. Od fotke tebe i mene ne bi mnogo ukesao, ali Hejzova slika mogla bi

da mu donese dobar šícar." Razmišljajući, pogledao je u zahuktalog Džejsona. „Zaista se

razbesneo. Ne bih bio u koži tog tipa kada ga Hejz ščepa"

„Neće ga povrediti," brzo reče Dejzi.

„Kako znaš?" Kevin ju je ponovo pogledao u lice. „Mislio sam da si rekla da ga ne poznaješ."

„Poznajem ga dovoljno dobro da sam sigurna da neće povrediti nekog ko ne može da se brani." Kevin ju je i dalje radoznalo posmatrao, i žumo je promenila temu. „Gde idemo na taj famozni čili?"

„Kod Akapulko Sema. Misliš li da bi trebalo da pričekamo i vidimo da li je Hejz uhvatio paparaca?"

„Ne, zna da ga neću čekati. Već smo završili razgovor."

„Dobro. Onda napred na čili. " Uhvatio ju je za ruku i nežno je pogurao ka ulici. „Garantovano će da ti spali nepce i pošalje ga u raj."

„Da li imaju išta blaže? Sita sam egzotičnih jela."

„Jesi li?" Kevino lice se ukočilo. a pogled mu se vratio na mesto ukraj aleje gde je Džejson nestao. „Onda ćemo morati da ti nađemo nešto što nije tako stimulatívno, zar ne?"

Posle dvadeset minuta Džejson je uleteo u kancelariju na poslednjem spratu pozorišta, gde se Erik savio i pregledavao račune za kostime. „Neko je večeras u aleji ukebao mene i Dejzi.”

„Prokletstvo.” Erik se uspravio u stolici. „Jesi li se dokopao filma?”

„Nisam mogao da ga uhvatim. To kopile je trčalo brzo kao olimpijac.” Džejson je zastao. „Moraćeš da eliminišeš sliku.”

Erik zavrte glavom. „Kako, dovraga, da to uradim? Ne znaš čak ni kakvom listu će da se proda.”

„Okreni razne tabloide i ponudi dvostruku cenu ako se pojavi

„Njih više zanima tiraž nego naša gotovina.”

Džejson se zavalio u stolicu za stranke pored stola. „Moram da se dočepam te slike, dovraga.”

„Polako. Možda je to bio samo neki previše razdragan obožavalac.”

„U jedan ujutro?”

„Pa, ne znamo da... ”

„Ne mogu da rizikujem.” Džejson je umorno podbočio glavu rukom. „Nisam smeo da dođem. Glupo je bilo od mene da rizikujem. Koliko čovek može da bude samopovladljiv?”

„Ja sam dao crvenu uzbunu.”

„Niko nije kriv osim mene. Nisam morao da te slušam. Znao sam kakve su opasnosti. Nisam smeo da dođem. ”

Erik ga je radoznalo gledao. „A zašto si? Zaista nisam očekivao da ćeš da se pojaviš ovde večeras, bez obzira na to u kakvom smo bili sosu sa ovom scenom.”

Džejson na trenutak nije odgovarao. „Nisam mogao da ostanem postrani.”

„Šta?”

„To je bio izgovor. Želeo sam da je čujem kako peva moju pesmu.”

Erik je uviđavno klimnuo glavom. „Kreativni demon koji podiže otrovnu glavu.”

„Ne.” Džejson je naglo ustao i krenuo ka vratima. „Dejzi.”

„Ne razumem z....” Erik prekinu, tiho zazvižda i sporo klimnu glavom. „Pretpostavljam da sam se ovoga i plašio. Svi znakovi su se uklapali. Samo nisam hteo da ih vidim.”

„Ne više nego ja." Džejsonov smeh sadržao je primesu očajanja.
„Dočepaj se slike, Erik."
Sledećeg časa vrata se zatvoriše za njim.

* * *

Tri dana kasnije telefon je zazvonio šest puta pre nego što se Dejzi potpuno razbudila i još dva puta pre nego što se izvukla iz kreveta i oteturala do telefona na bifeu na drugom kraju stana. „Halo," progundā.

„Dejzi?" Erikov ton je bio pažljivo nehajan. „Sve u redu?"

„Nije," bunovno promrmlja Dejzi. „Sigurno nije sve u redu. Budna sam kada bi trebalo da spavam. Nisam otišla na spavanje do tri ujutro, a idiot od mog producenta zove me telefonom usred noći."

„Osam je ujutro. Upozorio sam te da je Džejson strah i trepet."

„Ne žalim se. Preumorna sam da se žalim. Šta želiš, Erik?"

„Kada krećeš za pozorište?"

„U jedanaest. Zašto? Je li Džoel pomerio termin za probe?"

„Ne." Erik je zastao. „Imam neka posla u tvom kraju, i nameravao sam te pokupim i odbacim do pozorišta. Doći ću u petnaest do jedanaest. "

„U redu. Mogu li sada ponovo na spavanje?"

„Naravno." Erik je oklevao. „Da li su ti vrata zaključana?"

„Erik... "

„Samo proveravam. Njujork nije Ženeva."

„Ti i Peg ste mi dali tu lekciju onaj dan kada sam došla u veliki, pokvareni grad."

„Zna da bude loš, Dejzi trezveno reče Erik. „Nikada ne sumnjaj u to. Videćemo se uskoro."

Dejzi je spustila slušalicu i lenjo se oteturala do kreveta u drugom ćošku sobe. Čitava Erikova poruka bila je zbunjujuća i potpuno neuobičajena, ali bila je preumoma da je sada raščlanjuje. Preostao joj je barem dragocen sat sna pre nego što bude morala da ustane i suoči se sa spremanjem za još jedan iscrpljujući dan proba.

Vratila se u krevet i ušuškala, dremljivo se pitajući kakva posla ima Erik u ovom delu grada.

* * *

„Mislio sam da bi trebalo da vidiš ovo đubre.“ Erik je ravnodušno bacio novine na stolić za kafu. „Ali ne obraćaj pažnju na njih. To je strogo žuta štampa.“

Dejzi je podigla novine i rasklopila tabloid koji je često viđala na blagajni u supermarketu blizu njenog stančića. Džejson i njeno sopstveno lice zurili su u nju sa naslovne strane. Na fotografiji gledali su jedno u drugo sa istim izrazom lica koji ima čulnu prisnost koja ju je zaprepašćivala. Bože dragi, zar sam stvamo dopustila Džejsonu da vidi taj pogled čežnje i potpune predanosti na mom licu? Osetila se iznenada razdrljena, gola pred svetom. Još jedan udar ju je potresao kada je ugledala naslov nad slikom.

Hejz i nova zvezda proizvode slatku muziku zajedno.

„Kakva odvratna igra rečima.“ reče tiho. „Kevin je rekao da slika može da se proda tabloidima.“

„Pokušao sam da joj uđem u trag i zaustavim.“ Erik sleže ramenima. „Ali ništa od pogodbe.“

„Izgleda prilično bezazleno.“ Dejzi je na brzinu pregledala priču. „Barem ne tvrdi da negde delimo udoban stan na neboderu.“

„Tabloide su tako često tužili da pokušavaju da izbegnu голу klevetu.“ Zastao je. „Ali uspeali su i da te istovremeno smeste u Ženevu.“

Dejzi podiže pogled sa novina. „Zaista si zabrinut zbog ovoga, zar ne? Hoće li to oslabiti prodaju karata?“

Erik zavrte glavom. „Već smo rasprodati za prvih osam meseci. Mali skandal samo će prodati karata do neba.“

Dejzi je prezrivo bacila novine na stolić za kafu. „Onda odbijam da brinem o tome. Džoel mi zadaj e dovoljno glavobolje i da ne obraćam pažnju na ovo đubre.“

„Veoma razumno,“ Erik reče s olakšanjem. „Samo sam pomislio da bi moglo da te zanima.“ Uhvatio ju je za lakat i pogurao prema vratima. „A sada možemo da zaboravimo.“ Nije je gledao dok je otvarao vrata. „Usput, Peg želi da dođeš i ostaneš s nama par dana.“

Iznanađeno ga je pogledala.

„Zašto, zaboga?“

„Zašto ne? Mislio sam da ti se Peg sviđa.“

„Znaš da je tako." Zavrtela je glavom. „Ali s obzirom na to kako idu probe, ne mogu da stalno putujem od Long Ajlanda do Menhetna."

„Naravno da možeš. Samo ćemo ti staviti limuzinu na raspolaganje." Iskezio se. „Svaka zvezda treba da ima limuzinu."

„Nisam zvezda."

„Bićeš za dve nedelje." Erik je zatvorio vrata i zaključao vrata pre nego što joj je dao ključ. „Uživi se u ulogu."

„Možda kada budem imala i uverenje i titulu." Dejzi zavрте glavom. „Kaži Peg da sam zahvalna na ponudi, ali biće mi zaista povoljnije da ostanem ovde do premijere."

„Dejzi, verujem da bi trebalo da-" Prekinuo je, a usne su mu se bolno iskrivile. „Nisam se ni nadao da ću moći da te ubedim, ali nameravao sam da pokušam." Uhvatio ju je za lakat i krenuo niza stepenice. „Ali dok su ti žutaći na tragu, barem mi dozvoli da se prikačim i teram ih štapom. "

Iznenadena ga je pogledala. „Da li si se samo zbog ovoga zabrinuo i pozvao me? Da možda ne posvećuješ ovoj priči malo previše pažnje?"

„Možda." Lako se nasmeja. „Ali osećao bih se bolje da mi dozvoliš da igram Galada. Momci poput mene ne dobijaju šansu prečesto."

„Ali ne treba mi..." Videla je razočarenje na njegovom licu i nežno se nasmejala. „Sigurna sam da te Peg gleda kao Galada."

„Aha." Klimnuo je glavom. „Aha, tako je." Oči mu zasjaše. „Ali onda, ona je retko pronicljiva dama, a i osećam potrebu za širom publikom." Izraz lica mu se ohladio. „Onda daj da te pokupim i povezem kući dok se sva ova ujdurma sa štapom ne stiša. U redu?" Oklevala je, a onda klimnula glavom. „U redu, ali zaista nije neophodno, Erik."

„Mislim da jeste." Zastao je. „A i Džejson." Osetio je kako su joj se ručni mišići stegli pod njegovim stiskom, i osmotrio ju je. „Želi da ti pomogne. Dejzi. Nemoj da ga sprečavaš."

„Pa je poslao tebe da uskočiš umesto njega." Usne joj se ogorčeno iskriviše. „Baš kao i onda kada je Čarli umro." Koraknula je ispred njega, otvorila prednja vrata i izašla na ulicu. „Ne moram da ga sprečavam, Erik. Sprečava se sam."

Promrmljao je nešto ispod glasa i požurio za njom.

„Erik, čekaj!"

Dejzi se okrenula i videla tamnokosu ženu u crvenom odelu kako im se žurno približava ulicom. Na prvi pogled u srednjim tridesetim, imala je široke tamne oči, plavičastocrnu kosu oblikovanu u zaglađenu punđu, i lice izrazito nalik na Bogorodicu koje je bilo u neskladu se njenim pohotljivim telom. podsetila je Dejzi na kitnjast hibiskus; Zapanjujuća, egzotična, potpuno zaslepljujuća. čula je kako je Erik blago opsovao. Žena se zaustavila pred njima umiljato se nasmešila. „Erik, tako je divno videti te. Izgleda da nikako više nabasavamo jedno na drugo.”

„Krećemo se u različitim krugovima. ”

Žena je tužno klimnula glavom. „Ali samo zato što me ti Džejson sprečavate.” Uzdahnula je. „Kako mi nedostaju stara vremena.”

„U žurbi smo, Sintija.”

„Ne budi grub,” prekori ga žena prešavši veličanstvenim crnim očima na Dejzi. „Upoznaj me sa svojom prijateljicom.”

„Mislim da znaš ko je ona.”

Nevino je razrogačila oči. „A šta ti to znači?”

„Zaboravi,” kaza Erik. „Dejzi Džastin, ovo je moja polusestra, Sintija Hejz.”

Dejzine oči iznenađeno se raširiše. „Kako ste?”

„Veoma dobro. Uvek vodim računa o tome,” reče Sintija uz sjajan osmeh. „Oduševljena sam što sam te srela.” Naprcila je nos. „Iako moram da priznam da je Erik bio u pravu. Baš sam čitala onaj odurni članak u Žurnalu i morala sam da dođem i upoznam te. ”

„Nije trebalo da se mučiš. Članak je bio gomila laži,” rekla je Dejzi.

Sintija se još šire nasmeja. „O, ali obično ima zrnice istine u svakoj laži.” Glas joj je milozvučno utanjio. „A ti si tako lepo stvorenjce. Pročitala sam da si odrasla u Evropi?”

„Švajcarska.”

„Ja skijam u Sen Moricu.” Zastala je. „Jednom sam zamalo otišla u Ženevu, ali sam uvidela da nije potrebno.” „Hajde, Dejzi, zakasnićemo.” Erik je pogurao Dejzi prema kolima kod ivičnjaka. „Zbogom, Sintija.”

„Videćemo se kasnije.” Sintija je stajala i posmatrala ih. „Želela bih da kažeš onom napornom čoveku kod vrata za glumce da mi dozvoli da prisustvujem probama. Volela bih da vidim ovo luče kako glumi

Erik se ukočio. „Probe su zatvorene. ”

Sintijin osmeh ostade nepromenjen. „Ali onda, uvek su zatvorene za mene, zar ne? Džejson nikako da shvati kako me povređuje kada to čini.”

Erik nije odgovorio kada je užurbano otvorio suvozačka vrata za Dejzi.

„Jako mi je milo što sam vas upoznala, gđice Hejz,” mehanički reče Dejzi kada je ušla u kola.

„Sintija. Sigurna sam da imamo previše zajedničkog da bi ikada mogle da budemo zvanične jedna prema drugoj.” Crnkin osmeh poprimio je jači naboj. „Gđa Hejz. Zar nisi znala? Ja sam Džejsonova žena.”

Dejzi nije mogla ni da gukne sve dok se Erik nije udaljio od ivičnjaka i prošao dva bloka.

„On je...oženjen?” Upitala je grčevito, pogleda uprta napred. Kako je glupo osećati ovaj bol i izdajstvo kada je veza između mene i Džejsona gotova.

„Ne”,kaza Erik. „Ne više. Ne već dugo vremena. Džejson se oženio Sintijom kada je imao devetnaest, a Sintija samo sedamnaest godina. Razveli su se posle dve godine.”

„Izgleda da se ne seća toga.”

„Sintija uvek veruje u ono što želi da veruje.”

„Onda mora da ga još voli.”

„Koliko može da voli ikoga.”

Progutala je knedlu da se otarasi bolnog grča u grlu. Sintija Hejz je nastupila vrlo prijatno, ali bilo je jasno da je Erik ne miriše. Pa ipak, ako ta žena voli Džejsona, okrutno je pustiti je da pati. „Onda bi možda bilo dobro da je posetim da je uverim da nema zaista ničega između Džejsona i mene. Gde živi?”

„Ne!” Pogleda ga iznenađeno zbog nasilnog tona, a on spusti glas. „Džejsonu se ne bi svidelo da se umešaš. Njihov odnos je ...komplikovan. Kloni je se.”

„U redu.” Bog zna da nemam volje da se uplićem u bilo kakav odnos između Džejsona i njegove bivše žene. Još se osećam previše sirovo i izubijano od uzbuđenja nakon susreta sa Sintijom Hejz-ne samo izubijana, nego vatreno, strastveno zlovoljna, shvatila je. Ljubomora. Bože dragi, nikada u životu nisam bila ljubomorna, ali

ljubomorna sam na tu ženu. „Samo sam nagađala. Učiniću šta god smatraš da je najbolje.”

Erik je odahnuo. „Dobro. Molim te, izbegavaj je. A ako zamoli da te vidi, obećaj mi da ćeš da je odbiješ.”

„Zašto bi ona-”

„Samo mi obećaj. Važi?”

„Ako ti tako kažeš. Ionako ću biti prezauzeta društvenim angažmanom.” Zastala je. „Mislim da nikada nisam videla nikog tako lepog. Ona je zapanjujuća.”

„Takav je i ajnc reče ljutito Erik. „I bolje je izbegavati ih oboje.”

Zaista se osećam premlaćeno, ali će proći, uveravala je sebe očajnički. Jedva da sam i pomislila na Džejsona tokom poslednja dva dana. Radiću tako napomo da neću imati vremena da mislim ni na Džejsona ni na lepu ženu nalik na hibiskus, koja je sigurno još uvelike deo njegovog života.

* * *

Bože, kako sam umoma.

Dejzi brzo krenu ka vratima sale, savršeno zadovoljna što je poslušala Erika i ne mora da se tocilja podzemnom do kuće. Džoel je danas bio zahtevniji nego inače, ali ne mogu da ga krivim. Koncentracija mi je popustila i zaslužujem svaku oštm kritiku. Verovatno će mu biti drago kada sve ovo...

Džejson.

Ukopala se na stepeništu kada ga je videla kako stoji pokraj prednjeg branika duge morski plave limuzine.

„Ne prepri se.” Ispravio se. „Samo upadaj u kola.”

„Erik me vozi kući.”

„Erik te je vozio kući.” Otvorio je vrata suvozača. „Situacija se promenila. Neću da ga izlažem ”

„Izlažeš? Da možda ne preteruješ? Tabloide zanimaš ti, a ne Erik.”

„Molim te, upadaj u kola.” Stegao je šake na bokovima. „Slušaj, ne pokušavam te otmem. Moj jedini cilj je da te bezbedno dovedem kući.” Dao je mig šoferu za volanom koji se samo nejasno nazirao kroz zatamnjena stakla.

„Čak imamo i pratioca.”

„Rekla sam Eriku da ovo nije potrebno. Ni jedan ni drugi ne treba da me vozite kući.“

„Ili ćeš ući u kola ili ću morati da te pratim.“ Iskezio se. „Ako želiš da štediš vreme i mučiš se za nas obojicu, onda me pusti da te odvedem kući i da raskrstimo s tim.“

Oklevala je i onda je sišla niza stepenice i preko aleje prema kolima. „Ovo je smešno.“

Otvorio je suvozačka vrata i ušao za njom. „I život je.“ Zalupio je vrata. Pritisnuo je dugme i staklo između putničkog i vozačkog dela limuzine skliznulo je uz šum. „Sem Brokner, Dejzi Džastin.“

Vozač je okrenuo glavu, i tek tada ga je dobro osmotrila. Bio je gotovo nezamislivo različit od dostojanstvenog uniformisanog vozača. Crvenokos, pegav sa sjajnim smeđim očima, izgledao je jedva stariji od tinejdžera. Od tirkizne havajske košulje sa belim cvetovima koju je nosio kosa mu je odudarala još vatrenije, a kež mu je ozarivao lice dečaćkom toplinom. „Zdravo, drago mi je što sam vas upoznao, gđice Džastin.“ Upalio je limuzinu i kola su otklizala niz aleju ka ulici. „Samo se naslonite i opustite. Džejson mi je dao vašu adresu, i odvešću vas kući za tren.“

„Hvala ti, Seme. I meni je drago što sam te upoznala.“

Džejson je pritisnuo dugme i staklo se podiglo, ostavivši ih ponovo same. Sedela je napeta, ruku čvrsto skrštenih u krilu, pogleda uprtog napred.

„Zaboga, opusti se,“ grubo reče Džejson.

„Opuštena sam.“

„Tako si krhka da bi se raspala na hiljadu komadića da te dotaknem.“

„Priznajem da mi je neugodno u ovoj situaciji.“ I dalje je izbegavala da ga pogleda. Želela je da se odmakne od nje. Između njih nije bilo nikakvog fizičkog kontakta, ali bio je dovoljno blizu da oseti vrelinu njegovog tela i namiriše poznatu opojnu aromu njegovog losiona. „Ali pošto nema ni govora da ćeš da me dotakneš, nema ni opasnosti da će to da se desi.“

„Tako je.“

Među njima je zavládala tišina, nesnosna, nabijena, uzdrhtala od svesnosti.

Divlje je tražila način da je razbije. „Nikako te nisam povezivala sa vozačem i limuzinom. Erik se sam vozi. ”

„Erikov temperament je sposobniji da se hvata ukoštac sa njujorškim taksistima. Usto, limuzina mi daje izvesnu dozu privatnosti.”

I još jedan zid kojim se ograđuje.

Još napete tišine.

„Upoznala sam tvoju ženu danas.” Bože dragi, nisam mislila da to izlanem.

„Erik mi je rekao. I nije moja žena.” „Izgleda da ne primećuje razliku. Veoma je lepa.”

„I ja sam nekada tako mislio.”

Opet tišina.

„Erik je rekao da si se oženio jako mlad.” Zašto upomo pričam o toj ženi kada mu je svaka reč so na ranu?

„Da.”

Ozareno se nasmeši. „Prva ljubav zaborava nema, kažu. Siguma sam da-”

„To nije bila ljubav,” ljutito upade. „Ni prva ni druga.”

„Onda, seks. Nekada je teško odrediti razliku.”

„Ni to.” Okrenuo se prema njoj. „Šta, dođavola, hoćeš da kažem? Pogrešio sam i zato platio. I još plaćam. ”

„To me se zaista ne tiče. ”

„Ne možeš da budeš manje u pravu, Dopadalo se to nama dvoma ili ne ništa ne može više da te se tiče. Bog mi je svedok da sam se dovoljno trudio da te zadržim podalje od toga.”

Namrštila se. „Ništa te ne razumem.”

„Znam.” Lice mu se odjednom snuždilo. „Nema veze sada. Sve što tražim od tebe jeste da mi dozvoliš da pazim na tebe.”

Težina u njegovom glasu probijala je barijeru zlovolje koju je podigla prema njemu, dirala je, razneživala je. „Rekla sam ti jednom da sam navikla da se staram o sebi.”

„Ali dozvolila si mi da se staram o tebi i nisi zbog toga patila.”

„Ma nemoj?”

Žacnuo se. „Da se izrazim dmgačije. Nisi patila zbog nedostatka brige.”

„Onda sam bila drugačija osoba.”

Zavrteo je glavom. „To ti misliš. Bol nas ne menja, samo odbacuje sav suvišan teret da nas prikaže u pravom svetlu." Pogledi su im se sreli. „Još uvek sijaš od ljupkosti, poverenja i životnosti. Prevelike ljupkosti. Odričeš se previše na svoju štetu. Pogledaj šta si bila voljna da napustiš zbog Čarlija. Onog časa kada sam te upoznao, znao sam da bi išla tamo gde se anđeli plaše da kroče."

Nije mogla da skrene pogled sa njega. Imala je čudan osećaj da ima nešto važno u ovim rečima, nešto što bi trebalo da joj znači. Iznenada se prisetila onog trenu nakon što su vodili ljubav i kada se osetila bliska nečemu tajanstvenom i ogrnutom u divotu.

Ne, ovo ne sme da se ponovi, pomisli očajnički. Ne smem da ga volim. Ne smem da ponovo upadnem u zamku nade. Ne voli me istinski, verovatno me nikada nije ni voleo.

Ali, Bože dragi, ima nečega u tome. Nešto što bi trebalo da znam. Nisam slepa, iako počinjem da mislim da sam ranije mogla da budem. „Da li pokušavaš da mi kažeš nešto?"

Otvorio je usta, a onda ih ponovo zatvorio. Pogledao je ustranu. „Ne."

Nada joj je zgasnula, ali je bila uporna. „Mislim da pokušavaš. Razgovaraj sa mnom, Džejsone."

„Nema šta da kažem."

Opet barijere.

Razočarano ga je pogledala kada je limuzina stala kod ivičnjaka pred njenom zgradom od peščara i kada je Sem izašao iz kola i obišao ih da otvori vrata suvozača.

Džejson iskrivi usta. „Znam da ti je verovatno dosta mog društva za večeras. Sem će te otpratiti do vrata."

„To nije potrebno." Prekinula je i izašla iz kola. Bila je odveć umoma i ojađena da se svada sa njim. Okrenula se i pošla preko ulice prema ulaznim stepenicama. „Laku noć."

„Dejzi."

Zastala je i pogledala ga preko ramena.

„Odsada će Sem da dolazi po tebe i vozi te kući. Neću ti smetati svojim prisustvom od večeras."

Bezobrazno mu je rekla, „Čudno mi je da se ne plašiš da će gospoda iz štampe napasti i njega."

„On može da se stara o sebi. Sem je bio u specijalnim jedinicama u Vijetnamu." Džejson pogleda Sema. „Proveri njen stan, molim te."

„U redu." Sem se uspe stepenicam do ulaznih vrata. „Nema problema. Biće bezbedna "

Dejzi zavrte glavom. „Pitam se da li će da pronađe nekoga kako vrebava u hodniku ili ispod mog kreveta."

„Ovo je Njujork," kaza Džejson. „Vrebanje je pravilo u nekim krajevima."

„Ne u ovom."

„Otarasićeš se mene, ali moraćeš da prihvatiš Sema. To je razmena. Prihvati je i zahvali se Bogu."

Nije ni sačekao odgovor, nego se vratio u limuzinu i zatvorio vrata.

Opet se zatvara prema meni, ali ne potpunije nego kada se zatvorio onog trena kada su stigli pred zgradu. Zašto ne mogu da prihvatim njegove reči onako kako glase? Sasvim je nerazumno da me ove suze štipaju za oči. Slepota je pošla ka vratima koja joj je Sem pridržavao.

„Biće sve u redu." Semove lešnikaste oči su naklono sjale na pegavom licu. „Stvamo. Biće sve dobro."

„Hoće li?" Nejasno mu se nasmešila pre nego što je ispravila ramena. „Naravno da hoće. Hajde, Seme, sigurna sam da želiš da se rešiš ovoga, odeš kući i baciš se u krevet."

„Bez žurbe. Prava sam noćna ptica."

„I moj otac je bio."

„Čarli? Da, znam. Džejson mi je ispričao sve o njemu."

Iznenadeno je razrogačila oči. „Je li?"

„Naravno, mora da je bio sjajan čova."

„Da, jeste." Zaćutala je. „Ali nisam baš očekivala od Džejsona da ikome saopšti svoje hvalospeve."

Nacerio se. „Zezaš se sa mnom. Je li tako? Dovraga, Džejson želi da ceo svet zna koliko je bio dobar."

Zbunjeno ga je pogledala.

„Ali ja se ovuda vrzmam i ćeretam umesto da te pustim da spavaš." Sem ju je uhvatio za lakat i pogurao je ka stepenicama. „Daj mi pet minuta da proverim, a onda kidam odavde."

„Generalna proba je prošla veoma dobro večeras, mislim" Erik je sedeo u naslonjači sa cvetićima na drugom kraju garderobe. „Imajući sve u vidu." Dejzi se nacerila dok je sedela na toaletnom stoliću i nazuvala cipele sa ravnom petom. „Imajući u vidu da je sve što je moglo da krene loše krenulo loše. Nemoj pokušavati da me oraspoložiš, Erik. Bio je uobičajen pretpremijemi kaos, i ti to znaš."

„Izgleda da te ne brine."

Vedro se nasmeja. „Nisam. Spremna sam čak i ako tehnička ekipa nije. Imam osećaj da će sutrašnja premijera da bude bomba."

„I ja imam isti osećaj." Zavukao je mku u džep jakne i mali koverat. „Sem je svratio dok si se borila na probi i zamoli me da ti dam ovo."

„Zašto nije pričekao dok me ne poveze večeras?" Ustala je i uzela koverat. „Nemoj da mi kažeš da će me pustiti da idem kući sama? Sem je praktično moja senka od one ujdurme sa tabloidom."

Erik zavrte glavom. „Čekaće te napolju kao i obično. Da li ti dosađuje?"

„Ne, na svoj grub način, Sem je pravi šarmer."

Erik klimnu glavom. „I čvrst kao niko." Posmatrao ju je kako gleda koverat, pogleda usredsređenog na njeno lice.

Koverat je bio pozivnica veoma fine bež boje, a adresa pošiljaoca na njemu bila je jedna od najprestižnijih umetničkih galerija u Petoj aveniji.

Dejzi je pažljivo otvorila koverat i izvukla jedno jedino ukrašeno obaveštenje.

Zapanjeno je širila oči dok je čitala tri reda na pozivnici.

* * *

Srdačno ste pozvani da pogledat i najbolje delo Čarlsa L. Džastina u osam časova uveče prvog jula. Crna kravata. Molimo vas da odgovorite.

* * *

Zbunjeno pogledavši Erika u oči, Dejzi je rekla, „Ne razumem. Da li znaš o čemu se ovde radi? Izložba Čarlijevog stvaralaštva?"

„U stvari, samo jednog dela," tiho kaza Erik. „Tvog portreta."

Kolebljivo se nasmeja. „Ali to je bezumno. Nijedna galerija ne bi izložila jednu sliku osim ako autor nije Rembrant ili Van Gog. Sigurno ne jednu od anonimca poput Čarlija. Zašto bi?" Prekinula je i pogledom prešla preko Erikovog lica. „Džejson?"

Erik klimnu glavom.

„Mito?"

„Ma kakvi, ne možeš da podmitiš snobovsku galeriju poput Fon Kranca."

„Kako onda?"

Erik je izvadio kasetu iz džepa jakne i ugurao je u kasetofon na njenoj komodi. „Ovo." Pritisnuo je dugme na uređaju. „To je prva muzika koju je Džejson komponovao van muzičkog scene tokom više od dvanaest godina. Sutra se pušta na TV i radio stanicama zajedno sa najavom izložbe. Zove je 'Čarlijeva pesma.'"

Sedela je savršeno mirno i slušala očaravajući lepu muziku. Snaga i nežnost i trijumf ljubavi i duha. Čarli. setila je kako joj se suze slivaju niz obruze, ali nije se pomerila da ih obriše. Kada je iščezao i poslednji akord, nastavila je da pilji u sjajni metal kasetofona.

Erik je pružio ruku i isključio kasetofon. „Džejson je rekao da je plan dvojak. Pesma bi trebalo da pobudi zanimanje za sliku, a čak i ako kritičari izruže rad tvog oca, još ima šanse da ga u umetničkom svetu pamte veoma dugo zbog jedinstvenosti predstavljanja."

„Nešto da živi posle njega. Čarlijeva besmrtnost," promrmljala je odagnavajući još suza.

„Aha," složi se Erik. „Pretpostavljam da bi mogla tako to da zoveš."

„Zašto mi Džejson nije rekao?" upitala je hrapavo. „Učinio je nešto ovako neverovatno, a ni reči mi nije rekao. Kako da mu se zahvalim?"

„Ne traži zahvalnost."

Dejzi je skočila, zgrabila papimatu maramicu iz kutije na komodi i obrisala vlažne obraze. „Pa, dobiće je. Gde je?"

„Iglismaunt." Erik zavrte glavom. „I nećete se videti, Dejzi."

„Kako znaš?"

„Zato što mi je dao poruku za tebe." Oklevao je. „Rekao je da ti kažem da nije uradio ovo zbog tebe. Želi da znaš da mu ne duguješ ništa. Uradio je to zbog Čarlija."

„A to nije zbog mene? Volela sam Čarlija.“

A volim i Džejsona Hejza. To saznanje je jasno kao dan; grmi kao cimbala. Moja zbunjenost i bol su prošli. Ne razumem ga; možda ga nikada i neću ni razumeti. A kakve to ima veze? Tako mi svega svetog, volim ga. Krenula je ka vratima. „Idem da ga vidim.“

„Ne!“ Erik zavrte glavom. „Kažem ti da se nećete videti.“ Iskezio se. „A Iglismaunt ima obezbeđenje jako kao u Fort Noksu. Nikada nećeš stići dalje od ulazne kapije.“

„Dođavola.“ Dejzi se hitro okrenu i pogleda ga. „Kako je očekivao da ću da reagujem? Hoću da ga vidim.“

Erik se slabo nasmešio. „Valjda je očekivao da ćeš ovako da reaguješ. Poznaje te veoma dobro, zar ne?“

„Bolje nego što ja poznajem njega.“ Isturila je bradu. „Ali to će se promeniti.“

„Neće on dopustiti da se promeni.“

„Zašto ne?“

Erik je oklevao.

Nestrpljivo je odmahнула. „Nema veze. Nekomunikativan si kao Džejson. Reci mi nešto. Da li imalo voli Sintiju Hejz?“

„Bože dragi, ne!“

Odahnula je. „Iz onog što je rekao nisam ni mislila. Onda je sezona lova otvorena.“

Erik se namrštio. „Ne shvataš situaciju.“

„A neću je ni shvatiti ako mi se ne kaže. Kako mogu da shvatim išta ako Džejson neće ni da me vidi?“

„Ako hoćeš da mu iskažeš zahvalnost, onda mu odigraj sjajnu Dezdemonu. Ovaj komad mu veoma mnogo znači.“

„Zahvalnost? Ali hoću da-“ Prekinula je i staloženo ga pogledala. „U redu, evo pogodbe. Kaži mu da neću ići u Iglismaunt ako dođe na premijeru.“ Ljutito je dodala, „I ne želim da stoji u dnu pozorišta kao neki jadni fantom iz opere. Želim da bude pored tebe u četvrtom redu, i želim da bude iza scene posle predstave da mi kaže kako sam bila sjajna. Da li shvataš?“

„O, shvatam.“ Erik je naprcio nos. „Ali nisam siguran da li će Džejson da se složi.“

„Složiće se ako mu kažeš da ću u suprotnom logorovati pred kapijom Iglismaunta. Zna da se ne predajem lako.“ Nasmešila se

bojažljivo. „Naposletku, sve je to zaista samo njegova krivica. Da nije komponovao 'Čarlijeve sinove', verovatno nikada ne bih prozrela njegovu otelovsku masku."

„Masku?"

„Nije važno." Pošla je ka vratima. „Samo mu prenesi moju poruku." Ozareno se nasmejala preko ramena. „I reci mu da će sutra naveče videti maestralnu Dezdemonu."

* * *

Dejzi se poklonila, obraza zajapurenih od uzbuđenja dok se pozorište treslo od aplauza.

Kevin joj je stegao ruku, obrazi su mu se isto zarumeneli, a oči su mu blistale od sjaja. „Ne obraćaj pažnju sada, ali mislim da smo upravo napravili događaj." Pobedonosni žamor samo je ona čula. „Gospode, osećam se kao da sam trideset metara visok. "

I Dejzi je bila ushićena. Ovacije na nogama, dvanaest izlazaka na bis, a publika još nije želela da ih pusti. Pogledala je Džejsona u četvrtom redu.

Stajao je, aplaudirajući ali motreći je bezizražajnim licem. Da li mu se svidelo? Da li sam pogrešila? Ne, neću da dopustim da me zbuni njegov beli pogled. Ranije sam mu dopustila da me prevari njegov zid ćutanja, ali neću ponoviti istu grešku.

Osmeh šiparice obasjao joj je lice, i zaverenički mu je namignula. Nacerila se sebi u bradu kada je ugledala njegovu zgranutu reakciju. Onda je sa Kevinom krenula sa scene.

„Dejzi. Dejzi draga! Bila si divna!"

Poznat ženski glas došao je iz prvog reda. Peg?

Pogledom je prešla preko publike, a smešak joj je nestao.

Sintija Hejz stajala je kod bine, u sjajnom paunovski plavom ogrtaču, ukrašena veličanstvenom ogrlicom od safira. Pružala je Dejzi buket belih ruža.

I Kevin ju je opazio. „Tvoja prijateljica? Ja ću." Brzo je iskoraknuo, sagnuo se i onda uzeo ruže od Sintije uz dražestan naklon. Okrenuo se, dao ih Dejzi i potom je otpratio sa scene. „Predivna žena," reče. „Pitam se da li voli čili

Meke ruže u Dejinim rukama bile su odabrane i očito skupe, ali osetila je promenu dok ih je gledala. Poželela je da nestanu. Zašto ih

je ta žena dala meni, nelagodno se pitala. Ne shvatam taj postupak koliko ne shvatam ni Sintiju Hejz. „Sumnjam.“ Brzo je bacila buket na oslonac iza scene. „Meni više liči na osobu koja jede teletinu a la Orlov.“

„Zar je ne poznaješ?“

„Ona je bivša žena Džejsona Hejza.“

„Ups! Onda pretpostavljam da ne žels da ti ove ruže ćule u garderobi.“

Pogledala ga je letimično. „Zašto to kažeš?“

„Video sam sliku u Žurnalu. Čista si kao suza, Eliza Dulitl.“ Poljubio ju je u obraz. „Ionako ti ne treba više cveća. Tvoja garderoba već izgleda kao bašta. Video sam da ti je neko poslao čak i flašu vina.“

Klimnula je glavom. „Roderer kristal. Stiglo je baš pre nego što sam izašla na binu. Ne znam ko ga je poslao. Nisam mogla da pročitam škrabotinu na kartici.“

„Onda mora da je bio Erik. Njegov rukopis bi mogao da zbuni momke koji su dešifrovali kamen iz Rozete. Da te povezem i odvedem na Erikovu zabavu nakon što se obučem?“

„Ne, prilično sam umoma. Mislim da ću malo da odmorim pre nego što se presvučem. Ti idi bez mene.“

„U redu.“ Krenuo je hodnikom ka svojoj garderobi, koraka gipka od ushićenja. „Mada samo Bog zna kako možeš da budeš umorna u noći poput ove. Postigli smo pun pogodak!“

Slabašan osmeh dodimuo je Dejzine usne kada je produžila kroz hodnik u svoju garderobu. Znam kako se oseća. A sad kada sam se otarasila onih ogavnih ruža, moja ushićenost i očekivanja visoko jezde.

Džejson je bio u publici večeras. Video je i čuo da sam mu ispunila san.

A ako je bio u publici, sigurno će da preduzme sledeći korak i dođe iza kulisa.

Otvorila je vrata garderobe i nabrala nos kada su je zapahnuli mirisni talasi, Kevin ima pravo, miris pupoljaka je prejak i soba zaista liči na baštu. Pa ipak, romantičan randevu u bašti uopšte nije loša ideja. Imam scenu, još mi samo treba kostim.

* * *

Kostim koji je izabrala bila je bela haljina od satena koja joj je uokvirivala i ogoljivala ramena, obuhvatala struk bokove pre nego što se kaskadno spuštala u nizove teških laticastih žipona nalik na one kod plesača flamenka. Bluza je otkrivala gomji deo njenih oblih grudi i pustila je kosu niz leđa sa samo dva ukrašena češlja da je drže.

Kostim i scena. Ali gde je glavni glumac?

Duboko je uzdahnula da smiri drhtanje u stomaku. Šta radim sada? Sva sređena, a nema nikog da me vidi. Džejson će doći, očajnički je uveravala sebe. Nije mi trebalo više od dvadeset minuta da se obučem, a novinari su ga verovatno okružili odmah posle predstave.

Prišla je toaletnom stoliću, otvorila flašu vina i ulila malo u čašu na tasu, Trebala joj je sva moguća toplina i podrška. Da Džejson nije-

Začulo se kucanje na vratima i žurno je spustila čašu vina na stolić. Projurila je kroz sobu i rastvorila vrata.

Crnokos, snažan, elegantan u crnobelom smokingu, Džejson je stajao pred njom.

„Zdravo.“ Zvučim kao zadihano dete, shvatila je s gađenjem. „Uđi, Džejsone.“

Nije se pomakao. Samo je stajao gledajući u nju. „Izgledaš-“ Prekinuo je, skinuvši pogled sa njenih golih ramena koja su se izdizala iz belog satenskog okvira haljine. „Izuzetno.“

„Moja prva skupocena haljina. Zatvorila je vrata za njim. „Za Erikovu zabavu. Da li ideš?“

„Ne.“

„Zašto sam znala da ćeš ovako odgovoriti?“ Hitro je prešla na drugi kraj sobe prema stoliću. „Vina? Vanredno je dobra berba. To mi je jedan od poklona za premijeru.“

„Ne, hvala,“ reče Džejson s oklevanjem. „Tu sam. Dejzi. Šta želiš?“

Više nego što imam hrabrosti da ti kažem. „Želim da mi kažeš da sam bila sve što si tražio od Dezdemone.“

„To je lako. Bila si Dezdemona.“ Odvratio je pogled od nje. „Sedeo sam u toj publici i ti si mi davala dar za darom dok mi se pehar nije prelio.“

Je li to sve?“

„Ne.“ Nakašljala se. „Ali si dobro uradio. Evo krupne stvari. Hoću da mi kažeš da sam sve što želiš od žene.“ Ukočio se, pogledom

opet sletevši na njeno lice. „Šta je uzrok ovome?"

„Čarlijeva pesma."

„Zahvalnost."

„O, da." Osmeh joj obasja lice. „Veoma sam zahvalna."

„U redu, sada si ti dobro uradila. Ali ono što sam rekao Eriku istina je. Učinio sam to zbog Čarlija, ne zbog tebe."

„Nije u tome stvar. Važno je da si to uopšte i učinio." Lice joj je sijalo od žudnje. „Zar ne shvataš? Potreban je izuzetan čovek da ode tako daleko samo da ispuni posmrtnu želju. Znala sam da nešto nije u redu, da mora da sam pogrešno shvatila ono što se desilo između nas."

„Nemoj da me tako gledaš," reče promuklo. „I nemoj da me smatraš nekakvim svecem. Samo sam uradio to što sam želeo."

„Ali to što si želeo da uradiš bilo je divno." Nasmešila se kolebljivo. „I zbog toga si još divniji."

„Đavola jesam."

Duboko je uzdahnula a onda na brzinu rekla, „Hoću da mi kažeš da brineš za mene."

„Naravno da brinem za tebe. Nekada smo imali vezu, i uvek nam je teško da se otarasimo tereta osećanja kada je go-

„Ne čini to." Dejzi je stisnula šake na bokovima. „Trebaš mi da mi pomogneš."

Džejson je ispustio dubok zvuk ispod glasa i počeo da se udaljuje od nje.

„Mislim da nemamo ni o čemu više da pričamo. Mogu li da te odbacim do Erika na putu kući?"

„Ne." Okrenula se i tupo upiljila u svoj odraz u ogledalu. Lice joj je izgledalo bledo i iscrpeno, i osećala se prebijeno. Očekivala sam mnogo više. Možda sam pogrešila. Možda ne brine za nju na bilo kakav stalan način. Slepo je ispružila ruku, prinela čašu usnama i otpila.

„Mislim da ipak neću ići na zabavu "

„Naravno da ćeš ići," reče grubo.

„Ovo je tvoja noć za slavlje."

„Slavlje?" Zavitlala je čašu na pod i okrenula se prema njemu. „Zašto ti ne slaviš? Ova noć je više tvoja nego moja. Zašto se, dođavola, vraćaš u Konektikat?"

„Ne mogu da- Šta, dovraga, nije u redu? "Ljuljam se, panično je shvatila. Iznenada se sledila i pluća su joj vapila za vazuhom. „Ne osećam se-" Padam. Šta se dešava?

„Dejzi!" Džejsonovo blede lice vrtelo se iznad nje dok ju je hvatao rukama, grlio. „Šta je-Bože moj!" Nije gledao u nju nego u nešto na stočiću - u flašu vina. Rukama joj je obuhvatao ramena dok ju je motrio. „Vino. Ko ti je poslao to prokletu vino, Dejzi?"

Nije mogla da mu odgovori, osećala je da joj se grlo smrzlo, krkljala je. „Ne znam...nisam mogla da pročitam...škrabotina..."

Onda je utonula u ledenu tamu.

Hladno mi je. Tako hladno. Šćućurila se pokušavajući da odagna hladnoću.

„Ćut." Džejsonov tihi napaćeni glas. „Ne plači. Ne mogu to da podnesem. Reci mi šta nije u redu. Reci mi kako da ti pomognem."

Nije znala da plače. Otvorila je oči ugledala Džejsonovo lice nad sobom. „Hladno."

Odmah je navukao čaršav oko nje. Beli čaršavi; potpuna, antiseptična čistoća. Bolnica. Tako je, bolesna sam...

„Bolje?" Džejson upita promuklo. Jadni Džejson. Oči su mu sjajne, lice izmučeno. Kako želim da mu pomognem. Izgleda tako sam. Sam je. Zašto nisam nikada razumela kako je užasno sam i izolovan?

„Ne", prošaptala je. „Drži me."

Nežno je rukom prošao kroz njenu gustu raspletenu kosu koja je ležala na jastuku. „Ne bi trebalo da...Treba ti sna."

Ustao je i skliznuo na uski bolnički krevet pored nje čvrsto je privinuvši na grudi. Uhvatio joj je kosu ramenom i priljubio svoj obraz uz njen. Onda je, neverovatno, osetila nešto toplo i vlažno na slepoočnici.

„Ne," promrmljala je zaštitnički ga grleći. „Ne budi tužan. Briniću se...za tebe."

„Hoćeš li?" Glas mu je drhtao dok je stiskao usne. „Mislim da bi to trebalo da bude moj posao, ljubavi." Ovlaš je poljubi u obraz. „Ne boj se, samo spavaj. Biće ti dobro."

Želim da mu kažem da ja treba da brinem ako on bude u nevolji. Zar ne zna da je ljubav baš to? Možda ne zna. Tako je zatvoren i

sam. Od sopstvenog bola i nemira nisam shvatila kako je tužan u svojoj samoći.

„Ostani uz mene,” prošapta. Preumorna sam da mu sada pomažem, ali čim se probudim, pobrinuću se za njega...

„Ostaću,” reče hrapavo. „Ostaću, ljubavi.”

* * *

Džejson je otišao, a Erik je sedeo na stolici pored njenog kreveta kada je ponovo otvorila oči. Proželo ju je razočaranje.

„U redu je.” Erik se brzo nagnuo i uhvatio je za ruku. „Ne plaši se.”

„Zašto bih se plašila?” Osećala je da joj je grlo suvo, a stomak prazan. Inače se osećala sasvim dobro. Onda joj nešto pade na um, i brzo ga pogleda u lice. „Džejson je u redu, zar ne?”

Erik je klimnuo glavom. „Tebi su morali da ispumpavaju stomak.”

Zato imam tako čudan osećaj u stomaku i bol u grlu. Podigla je ruku i obrisala slepoočnicu kada joj je nadošlo sećanje na one poslednje trenutke pre nego što se srušila. „Vino...bilo je loše.”

„Vino je bilo otrovano.”

Dejzi ga opet ošinu pogledom. „Otrovano!”

Klimnuo je glavom. „Imaš sreće da si samo gucnula. Još malo. i nikakav Džejsonov trud ne bi bio dovoljan.”

„Ne razumem.” Jezikom je ovlažila usne. „Kevin je mislio da si mi ti poslao vino.”

Žmirnuo je. „Bože sačuvaj. To je bila Sintija. Ovaj put je zabrljala. Pošto si odrasla u Evropi, znala je da si obaveštena o vinima, pa je morala da izabere jedno koje će sigurno da te namami. Taj šato i berba bili su dovoljno retki da policija nije imala nikakvih problema da otkrije nju kao kupca.”

Zgranuto je zavrtela glavom. „Zašto? Čak je i ne poznajem.”

„Nažalost, smatrala je da joj stojiš na putu. To joj je bilo jedino važno.” Belo ga je gledala. „To je ludo.”

„Tačno,” kaza prosto.

„Nije uračunljiva?”

Klimnuo je glavom. „Ali ne na bilo koji primetan način. Ona je ono što psihološke knjige zovu sociopata. Sasvim je nerazumna i neosetljiva na patnje drugih ljudi. Tiču je se jedino njena osećanja.” Zaćutao je. „I nema nikakve savesti.”

„Govoriš o njoj kao o čudovištu.“

„O, jeste.“ Ogorčeno se nasmešio, „Veoma pametno čudovište. Izvorno seme zla. Kada je uvidela da nije poput drugih ljudi, uzela je da proučava sve knjige o abnormalnoj psihologiji da prikupi podatke o tome kako da se zaštiti. Nameravala je da radi baš onako kako hoće, a da ne plati zbog toga. Ali da bi to uradila, morala je da zna šta se smatra abnormalnim u normalnom svetu. Sintija se nakljkala psihološkim testovima i pojavila mirisna kao ruža iz bajke. Kao što rekoh, ona je veoma pametno čudovište Rukom je stegao njenu. „Zato smo pokušali da te zaštitimo.“

Pridigla se u krevetu, zblanuto ga gledajući dok su komadići slagalice počeli da dolaze na svoje mesto. „Svi ste mi lagali. Niste se plašili da će reporteri da me gnjave.“

„Džejson nije hteo da te brine. Računao je da su ti dovoljne probe.“ Slegao je ramenima. „Tako smo odlučili da te zaštitimo bez tvog znanja.“

„Obojica ste postupali sa mnom kao da sam bespomoćna idiotkinja.“ Zavrtela je glavom. „Možda sam i bila idiotkinja, slepa idiotkinja. Zar ne misliš da je vreme da mi kažeš o čemu se ovde sve radi?“

„Zato me je Džejson i zamolio da dođem ovamo. Šta želiš da znaš?“

„Sve,“ reče osomo. „Kreni od početka.“

„Moj otac se oženio Sintijinom majkom kada je Sintija imala šesnaest godina...“

„Ne tako daleko, mislila sam-“

„Rekla si od početka. Tu je sve počelo za Džejsona.“

Džejson se oženio tim čudovištem. Bio je tek mladić. Kako mora da je život izgledao nakon što je napravio takvu grešku? „U pravu si. Nastavi.“

Erik poče opet, „Džejson je onda bio drugačiji.“ Usne mu se iskriviše. „Ne možeš da zamisliš razliku. Još je bio udubljen u muziku, ali bio je otvoreniji, poverljiviji. Radovao se životu. Upravo je dobio stipendiju sa Džulijarda i skakao je od sreće.“ Zaćutao je. „Tada je na scenu stupila Sintija. Bila je lepša nego sada. Mlađa, i izgledala je tako ranjivo.“ Nabrao je usne. „I prilično dobra glumica. Nikada nije ispadala iz uloge. Uvek nežna, krhka sestrice. Nikada

nije obraćala mnogo pažnje na mene, ali se vezala za Džejsona i sledila ga svuda."

„Ne mogu da zamislim da je Džejson to trpeo."

„Rekao sam ti da je bio drugačiji." Namrštio se. „Ima nešto što treba da razumeš u vezi sa Džejsonom, jedan od njegovih primarnih pokretača je čežnja za zaštitom. Sintija je to odmah primetila i iskoristila."

„Zaljubio se u nju?"

Zavrteo je glavom. „U to vreme bio je previše zaljubljen u svoju muziku, a usto, Sintija je zabrljala. Toliko se navadila na njegovu zaštitničku stranu da je do časa kada je odlučila da ga obleži mislio o njoj kao o sestrici i ne bi je ni dotakao, a kamoli počinio incest „Ali se oženio njome."

„Zato što je zatrudnela," rekao je prosto. „Došla je Džejsonu plačući o mamlazu koji ju je napunio i napustio."

„Lagala je?"

„Ne, ne sasvim. Sintija se uvek pokrivala. Bila je ona trudna, ali samo Bog zna ko je otac. Ubedila je Džejsona da će da se ubije ako njena majka i očuh saznaju da je trudna." Usne su mu se ogorčeno iskrivile. „Bio je to pametan potez. Džejson je znao da bi frka poremetila na samo nju, nego i porodicu, pa je preduzeo korake da to spreči. Rekao je svima da je dete njegovo i pobeo sa Sintijom."

Promrmljala je, „Kakav donkihotski gest u ovo vreme."

„Ali ne i neobičan za Džejsona, ne za čoveka kakav je bio onda. Radio je danonoćno da ih oboje prehrani i nastavi studije na Džulijardu. Sintija je rodila devojčicu i nazvala je Dana. Džejson je bio lud za malom." Erik je zastao. „Previše lud. Sintija je zamrzela Danu."

„Sopstvenu ćerku?"

„Dana je bila oruđe koje je ispunilo svrhu, a bebe znaju da budu dosadne i napome." Pogledao je Dejzinu ruku, koju je još držao. „Beba je pala niza stepenice i stradala je kada je imala dve godine."

„Ne." Dejzi u šoku razrogači oči. „Hoćeš da kažeš..."

Klimnuo je glavom. „Sintija je izgledala slomljena srca, a Džejson je gotovo poludeo od žalosti. Niko nije ni posumnjao da smrt nije bila slučajna."

„Ne mogu da verujem.“ Dejzi je uhvatila muka. „Niko ne bi ubio bespomoćnu bebu. Možda je bila slušajnost. Nije mogla...”

„Sintija je priznala,” Erik upade. „Nekoliko meseci nakon što je beba umrla brak se raspao. Džejson nije imao nikakvog razloga da ostane i nameravao je da ostavi Sintiju. Razbesnela se i rekla

Džejsonu da je bila ljubomoma na pažnju koju joj je Džejson ukazao.”

„Šta je uradio?” prošapta Dejzi.

Erikove usne se iskriviše. „Kao što oboje znamo, Džejson nije baš pitome ćudi. Da nije pobjegla iz stana, mislim da bi je ubio. Umesto toga, otišao je u policiju.” Lice mu se srušilo. „Ispitivali su Sintiju, ali ubedila je policiju da je Džejson ubijen zato što se ona razvodi od njega. Onda je pokušao da je smesti u duševnu bolnicu i, posle dve nedelje testiranja, psihijatri su je otpustili sa bez ikakve dijagnoze.”

„Ne!”

„Znala je sve odgovore i reakcije. Bila je tako ubedljiva da su, kada je izašla iz 'bolnice, poslali dopis policiji da Džejson ima sklonost ka neuravnoteženosti i da verovatno ima maniju gonjenja.”

„Bože dragi!” uzviknu Dejzi. „Šta je uradio?”

„Šta je mogao da uradi? Imao je izbor da ubije Sintiju i ode na sud zbog ubistva ili da nastavi da živi. Nije bilo lako. Sintija ga je pratila u stopu, moleći ga da ne raskidaju. Bez obzira kako grubo je odbijao, nije verovala da ozbiljno misli. Preselio se u Kaliforniju i pokušao da se izgubi. Pronašla ga je.” Začutao je. „A onda su zaredale nesreće.”

„Nesreće?”

„Imao je jednog omiljenog zečara. Pas je pojeo mišomor. Kočnice na kolima njegove sekretarice nisu reagovala i sletela je u provaliju. Bila je u bolnici više od godinu dana. Njegov najbolji prijatelj imao je nesreću na moru i utopio se. Prvo je Džejson mislio da je on nekakav baksuz. Kad god bi se vezao za nekoga, taj bi ili ozbiljno nastradao ili umro nasilnom smrću. Onda je polako shvatio šta se dešava.”

„Policija.”

„Nesreće. Rekoh ti da je pametna. Uvek kada bi otišao u policiju, taj prokleti izveštaj pokriva bi je govoreći da je sklon paranoji. Odsekla ga je, izolovala od bilo koga ili čega za koga je brinuo. Plašio se da

ikoga pusti u svoju blizinu." Upro je prstom u grudi. „Čak i mene. Konačno, kupio je nekoliko stotina jutara u Konektikatu, sagradio Iglismaunt i posvetio se radu."

„Ne mogu da verujem. Sve ove godine živi u košmaru. Zašto mu neko nije pomogao?" Optuživački je sevala očima na njega. „Zašto mu nisi ti pomogao?"

„Rekao sam ti koliko je zaštitnički nastrojen. Pokušao sam da ga ubedim da ne marim za rizik." Zarumeneo se. „Ali onda sam upoznao Peg, pa su došla deca i..."

„I ostavio si ga u zatvoru. Dozvolio si toj ženi..."

„Nisam znao šta drugo da radim. Nisam mogao da dopustim da se išta dogodi Peg."

„A on nije mogao da dopusti da se išta dogodi tebi ili ostatku sveta. Pat pozicija " U neverici ga je posmatrala. „Svi ste joj dozvolili da vas teroriše."

Stisnuo je usne. „Mogu li da te podsetim da te je zamalo ubila?"

„A šta je Džejson uradio u vezi s tim?"

„Otišao je u policiju i ovaj put našli su dokaz protiv Sintije. Vino." Začutao je. „A onda je krenuo za Sintijom. Nestala je, ali i Džejson i policija je sada traže. Rekao mi je da ti kažem da ne brineš. Ja ću da te odvedem kući i držim u strogoj tajnosti dok je ne nađe. "

„Ne."

„Šta?"

„Neću da se skrivam od te...te tarantule," reče prosto. „Imam predstavu večeras."

„Imaš zamenu."

„To je moja uloga."

„Nije ti dovoljno dobro da igraš večeras. "

„Gledaj me. Dezdemona je ionako bila krhka. Moglo bi čak i da mi poboljša karakterizaciju."

„Ne mogu to da ti dozvolim. Džejson bi me ubio kada bih ti dopustio da se izložiš."

„Onda ćeš morati da rizikuješ. Vreme je da to učini i neko osim Džejsona." Zbacila je prekrivač i stala na pod. „Neću dozvoliti Džejsonu da mi sagradi Iglismaunt u kome ću da se krijem, a neću ni njemu dozvoliti da živi tako."

„I šta ćeš da uradiš?"

„Prvo što ću da izađem odavde i odem u pozorište. Mogu da se odmorim tamo dok ne dođe vreme da nastavim. Ili mi pomozite, ili me pustite.“

„Slaba si kao bebica.“

„Jača sam nego što misliš.“

„Da.“ Pažljivo ju je osmotrio. „Verujem da jesi.“

„Pomoći ćeš mi?“

„Imam li izbora?“ žalosno upita Erik. „Ne mogu da ti dozvolim da se skljojkaš na putu do pozorišta.“

„Neću se skljojcati.“ Odlučno je stisnula usne. „Tako bi ta guja pobeđila... a više neće dobiti nijednu bitku.“

Džejson je čekao u njenoj garderobi kada je odigrala predstavu to večer i poskočio onog časa kada je ušla u sobu. „Jesi li dobro?”

„Izuzevši to što se osećam kao iscedena krpa, dobro sam.” Prišla je stoliću i sela. „I mislim da moja gluma nije osetila.”

„Boli me uvo za tvojom glumom.” Rukama joj je obujmio ramena. „Nisam mogao da verujem kada mi je Erik rekao da igraš večeras. Napravila si od sebe samo metu.”

„Erik je rekao da je pametna. Mislila sam da nema šanse da me gađa dok sam na bini. Jesi li je našao?”

„Ne, ali još tražim-”

„Dobro.” Počela je da skida scensku šminku sa lica. „Ali mislim da treba da se agresivnije ponašamo. Ako ne želi da je pronađemo, onda ćemo jednostavno morati da je izmamimo na otvoreno.” Pogledala je njegov odraz u ogledalu. „A to nećemo moći da uradimo ako me budete krili na Long Ajlendu.”

„Stvarno?” Džejson joj je stegao ramena. „Jedva čekam da otkriješ glavni plan.”

„Nema glavnog plana. Samo nameravam da vodim normalan život kao i obično i pustiti je da mi priđe.”

„Mamac,” reče promuklo. „Neka sam proklet ako ti to dozvolim. Ne znaš ti nju. Ona će-”

„Znam da je čudovište i da ti je od života napravila pakao. ” Pogledi su im se sreli u ogledalu. „I znam da joj neću dozvoliti da to više čini. Želim da je vidim iza rešetaka, gde i spada, i želim da te vidim slobodnog.”

„Bijem ovu bitku od dvadesete godine. Neće je zatvoriti bez čvrstih dokaza.”

„Imamo flašu vina.”

„Što znači da imamo šanse. Treba nam više dokaza.”

Slegla je ramenima. „Onda ćemo pribaviti više dokaza.”

„Preпусти to meni. Ubiće te.” Prebledeo je. „Gotovo joj je uspelo sinoć.”

„Zato što nisam bila na oprezu.”

„Nema to veze. Ne znaš šta je ona. Liči na-" Zastao je tražeći reč.
„Ne mogu da te izgubim."

„Nisam tvoja." Ustala je i pošla ka ormaru. „A neću ni biti dok se ne rešimo tog pitona koji te guši."

„Neću ti dopustiti da ovo uradiš, Dejzi."

„Da, hoćeš." Nasmejala mu se zaljubljeno preko ramena kada je posegnula za vešalicom na kojoj su joj visili bluza i pantalone. „Zato što ne možeš da uradiš ništa drugo. To je moj život, i živeću ga kako mi se dopadne."

Polako je stegao šake na bokovima pre nego što se okrenuo na peti i krenuo prema vratima.

„Ne ako je ja nađem ranije."

„Šta možeš da uradiš ako je nađeš?"

„Ono što je trebalo da učinim kada sam saznao šta je uradila sa bebom."

„I da postaneš i ti ubica?"

Zalupio je vrata za sobom.

Sem je čekao u hodniku kada je Dejzi izašla iz garderobe posle deset minuta. Prekorno je zavrteo crvenkastom glavom. „Večeras popiješ otrov, a sutra je sa scene kao sirena zoveš da dođe i opet te ščepa. Nije pametno, Dejzi. Imaš mnogo srca, ali ne mogu baš da pohvalim tvoju pamet."

„Pretpostavljam da imaš naređenje da se ulogoriš ispred mog stana?"

Odmahnuo je glavom. „U tvom stanu."

„Imam samo jedan krevet."

„U redu je. Poneo sam vreću za spavanje. Džejson kaže da ti se odsada prilepim kao flaster."

Dejzi je klimnula glavom. „Neću da se prepirem. Zaista nameravam da dočekam starost i da uživam u svakom njenom trenutku." Pogledala ga je krajičkom oka kada je pošla niz hodnik. „Da li znaš za Sintiju Hejz?"

„Naravno, Džejson mi je pričao o njoj kada me je unajmio. Valjda je mislio da bi mogla da mi zasmeta ako prihvatim posao." Iskezio se. „Ali je znao a mogu da se odbranim od te kučke."

„Ratosiljaću je se. Vreme je. Hoćeš li da mi pomogneš?"

Ozobiljno je klimnuo glavom. „Džejson mi je prijatelj. Ti iznađi načina da je zgaziš, a ja ću da nabavim cokule.“

Nasmešila se. „Dobro je to znati.“

„I, kada počinjemo?“

„Ne večeras. Još sam slaba i nesigurna.“ Otvorila je vrata hodnika. „I sutra posle predstave će biti dobro.“

* * *

Sem je uneo šifru u terminal i elektronska kapija se otvorila. „Bolje da ovo dobro izvedeš. Možda ne dobijemo drugu priliku. Džejson će verovatno da me strpa u top zato što sam te doveo ovamo.“ Provezao je kola kroz kapiju i pošao uz dugi, vijugavi prilaz Iglismauntu.

Dejzi je pogledala ka toplo obojenoj palati od crvene cigle koja ju je podsetila na stam englesku seosku kuću. Iznenadile su je vanvremenska lepota i smirenost kuće. Pretpostavljala je da je razmišljala o Iglismauntu kao o kući turobnoj i tužnoj poput kuće Ašerovih. „Siguran si da je kod kuće?“

Sem je klimnuo glavom. „Zvao me je u pozorištu dok si ti nastupala da proveri i uveri se da sve kod tebe štima.“

„Gde će da bude u kući?“

„Verovatno u studiju. Tu provodi većinu vremena. Druga vrata sleva kada uđeš u hodnik.“ Sem je stao kod prednjeg ulaza. „Šifra za otvaranje prednjih vrata je 4-12-1“

„Hvala, Seme.“ Dejzi je privila sebi beli ogrtač od satena dok je otvarala vrata suvozača i iskakala iz limuzine. „Ne brini, sve će biti u redu.“

„Ja idem u svoju bazu. Pozovi me ako ti budem potreban.“

Misli ako me Džejson izbace naglavačke. Ali ne mogu dozvoliti da se to dogodi. „Nećeš mi biti potreban.“ Mahnula je i zatvorila vrata suvozača pre nego što se uspela uza stepenice i unela šifru u terminal pokraj rezbarenih vrata od mahagonija.

Prednja vrata su se rastvorila i ušla je u predsoblje. Opet su je iznenadile lepota i vanvremenska elegancija. Ljupko zavojito stepenište uzdizalo se iz maestralno osmišljenog hodnika u kome su uglancane cme i bele pločice blistale ispod sjajnog kristalnog lusteru. Ne treba da se iznenađujem, pomisli osetivši bolno saosećanje.

Sintija Hejz ja naterala Džejsona da napravi raj od ove kuće i, pošto mu je u prirodi da stvara lepotu, pretvorio je Iglismaunt u poseban dom.

Druga vrata sleva. Duboko je uzdahnula i pošla preko uglačanih crnih i belih polja prema studiju.

Džejson je sedeo za malim horizontalnim Stejnvejom na drugom kraju sobe, obeležavajući nešto na papiru pred sobom. Njegova crna kosa poprimila je dodatni sjaj pod svetlom lusteru. Obučen u sive rebraste pantalone i crnu košulju, odudarao je od ove elegantne staromodne kuće. Izgledao je moćno, seksi...i usamljeno. Njegova usamljenost u Dejzi je probudila ljubav i saosećanje koji su joj ublažili nervozu.

„Na čemu radiš? ”

Ukočio se, onda se okrenuo na klupi i pogledao je. „Šta ti radiš ovde? ”

„Sem me je dovezao. ” Zatvorila je vrata za sobom i prišla mu dok joj je beli ogrtač od satena u hodu šuštao. „Je li to za novi komad? ”

„Da. ”

Nasmešila se. „Ima li u njemu uloga za mene? ”

„Ne znam. ” Namrštio se. „Ne bi smela da budeš ovde. ”

„Zaista onemogućavaš dolazak bilo kome. Kakvo obezbeđenje! ” Zaustavila se nasred sobe. „Ali ovde sam i ne nameravam da ti dozvolim da me izbaciš. ”

Ustao je i koraknuo prema njoj. „Još nisam pronašao Sintiju. Detektivska agencija je traži, ali moraćeš da se držiš podalje od mene dok.. ”

„Đavola hoću. ” Okrenula se ukруг, a beli ogrtač od satena se nabirao i svetlucao pod svetlima lusteru. „Zar nije ovo divan ogrtač? Slaže se sa haljinom koju sam nosila kada mi je ona zmija podmetnula. ”

Izgledalo je da ga je promena teme zbunila. „Izvrstan. ”

„Mislila sam da će da ti se svidi. Haljina je morala da ide na čišćenje kada su mi je vratili iz bolnice, ali ogrtač je dovoljno lep i da se nosi sam. ” Nestrpljivo je prešao sa teme ogrtača . „Pošto ne želiš da ideš kod Erika, unajmio sam dva čoveka da te u stanu čuvaju non-stop, a Sem-”

„Je veoma sladak. Jako te voli te i divi ti se, znaš. " Zabacila je glavu i pogledala u plafon. „Ovo je divna prostorija. One freske na zidovima su prekrasne. "

„Da li me slušaš, Dejzi?"

„Da, slušam. " U vihoru belog satena bacila se na veliku sofu nasuprot klavira, sa podstavom od plavog somota. „Sigurna sam da su sve tvoje mere u vezi sa mojom bezbednošću veoma efikasne. " Zaljubljeno mu se nasmešila. „I loše je što si upirao iz petnih žila da ih osmisliš. Ne idem nigde, Džejsone. "

„Molim."

„Ostajem ovde sa tobom. Moji koferi su u prtljažniku limuzine. Sem je odlučio da pričeka i unese ih kada mu daš dozvolu. "

„Koju neće dobiti. "

„Zašto ne? Ne razmišljaš logično. Tvoja bezbednost ovde veća je nego u Erikovoj kući ili mom stanu. Sem može da me vozi u pozorište i iz njega, a mi... "

„Prokletstvo, previše je opasno. Zašto misliš da nisam bio sinoć u pozorištu? "

„Zato što se plašiš da budeš blizu mene nežno reče. „Ne dozvoljavaš mi da ti se približim zato što se nešto uvek desi ljudima za koje brineš. Zar ne vidiš da ti je to postala fobija? "

„Sintija nije fobija, ona je smrtna opasnost. "

„Sa kojom sam spremna da se suočim. "

„Misliš li da ne znam? " upita prumuklo. „Od časa kada smo se upoznali znam koliko si plemenita. Znam da bi prihvatila bilo kakav rizik zbog nekoga koga voliš. "

„Pa si pokušao da me udaljiš. " Zavrtela je glavom. „To nije plemenitost. sebična sam. Ta ubilačka goropadnica Pokušava da mi upropasti život, i nemam namere da je pustim da se izvu- Zaćutala je i onda dodala, „A tera čoveka koga volim kroz pakao većim delom njegovog zrelog života. " Videla jeako se napregnuo i slabo nasmešio.

„Žao mi je ako ne želiš da to kažem, ali stvamo te volim, Džejsone. " „Bog zna zašto, rekoh da si plemenita. "

„A i ti voliš mene. " Samilosno ga je gledala, jer je piljio u nju sa izmučenim izrazom od koga mu se lice krivilo. „Zašto nećeš da mi kažeš, Džejsone? Ovaj tu luster neće da mi padne na glavu samo

zato ako mi kažeš da me voliš. Sintija je, a ne sudbina, uzrokovala sve tvoje nevolje. "

„Znam. "

„Ali tako dugo traje da ne veruješ. " Ustala je, pružila ruku i uhvatila njegovu. „Pa, vreme je da poveruješ. Sedi. "

„Šta? "

Odgurnula ga je na sofu koju je upravo napustila i koraknula unazad. „Moram da te ubedim koliko mi se sviđa ideja da ostanem ovde. "

„A kako nameravaš to da uradiš? "

„Imam samo jedno oružje u svom arsenalu koje je dovoljno jako da uravnoteži situaciju. " Rukom je otkopčala tri ukrašene kopče na bluzi ogrtača. „Ali to je oružje koje oboje uživamo da koristimo. " Skinula je ogrtač i pustila ga da zgužvan padne na tepih.

Zanemarila je njegov oštar udisaj dok mu je sedala na krilo, opkoračivši ga, kolena na jastucima sa obe strane njegovih butina. „Mislím da si zapostavio moje obrazovanje. Nikada nisam vodila ljubav u studiju. "

„Gola si. "

„Ne. " Okrenula se i izula sandale sa visokom petom i bacila ih na pod. „Sada sam gola. " Oči su joj zasjale dok ga je gledala. „Rekla sam ti da je ogrtač dovoljno dobar da se nosi sam. "

„Nemoj to da mi radiš, Dejzi," reče promuklo. „Ne mogu da verujem."

„Ja mogu." Nagnula se i počela da mu raskopčava košulju. „Sasvim. Stalno." Naslonila je gole grudi na malje koje su prekrivale njegove grudi i osetila kako ga drhtanje razdire celog. „Kao što dobro znaš." Srce mu je neravnomerno tuklo kraj njenog uveta, nabrekao je od njenog dodira. Položila je obraz na njegovo rame. „Kaži mi da me voiiš," prošapta.

„Dejzi..." Njeno ime je izgovorio u hrapavom ropcu.

„U redu. Ne sada." Priljubila je usne udubljenju na njegovom vratu. „Kasnije."

„Skini se- sa mene!"

„Zašto?" Protrijala se o njega. Vrelo peckanje između njenih butina postajalo je bolna praznina. „Sviđa ti se što sam ovde. Primećujem."

„Seks."

„Seks je deo ljubavi." Oči su joj iznenada zasjale od suza kada ga je pogledala. „Zar ne vidiš kako mi ovo teško pada? Ali Čarli mi je rekao da iskoristim priliku, i to moram da uradim. Uvek si za mene

bio priliku. Uvek ćeš biti." Jezikom je ovlažila usne. „Prošlo je dugo vremena, Džejsone. Toliko te želim."

„Je li?" Čutke ju je posmatrao na trenutak, ispružio ruku i nežno dodirnuo svetao uvojak pripijen za njenu slepoočnicu. „Dejzi..."

Onda se uhvatio ukoštac sa odećom i oslobodio se. Namestio ju je, netremice je gledajući dok joj je njegova muškost polako uklizavala.

Zaječala je kada su se sjedinili i zarila zube u donju usnu.

Rukama ju je privio sebi, ostavio je bez daha, prilepio uz sebe. Osećaj je bio neopisivo pun, smeo, vreo, treperav. Pritiskao ju je uz telo, a grudi su mu se napinjale dok je pokušavao da udahne. „Ja sam ovde željan," procedi kroza zube. „Želeo sam ovo svaki put kada bih te video, svaki put kada bih te pogledao..." Rukama joj je obuhvatio struk, podigao je i spustio silnom snagom. „Reci mi da stanem. Ozleđiću te. Osećam se kao divlja životinja koja je..."

„Nije me briga." Njeni mišići su se stegli, jače ga pritisnuvši, i jauknuo je.

Zažmurio je, dašćući, drhteći, a zatim se zaletio. Zarivao se, zaterivao, zanoseći njeno telo da se nasladi u pomami strasti.

Nije znala koliko je ta pomama trajala, pošto ju je brisala pred sobom. Mislila je da je preterano snažna da dugo potraje, ali nekako jeste. Nijedno nije moglo da se nasiti drugog. Čulna, erotska izmaglica ju je obavila, nijansirajući svaki dah, bojeći svaki pokret u crvenom usijanju dok nisu došli do smog vrhunca koji ih je iscedio.

Džejsonov pogled bio je još staklast i mutan kada je otvorio oči i pogledao je. „Gospode," prošapta.

Klimnula je glavom, ne mogući da govori zbog drhturave potresenosti koja joj je plavila telo.

Podigao ju je sa sebe i položio na kolena ispred stolice. Nejasno ga je primetila kako slaže odeću, ali nije mrdnula sa poda na kome je klečala.

Ustao je, dohvatio ogrtač sa poda i ogrnuo je.

„Hvala ti," rekla je mahinalno. Izgledao je iznenađeno, a onda se smešak s naporom pojavio na njegovim usnama. „Mislim da bi ja trebalo da se zahvalim." Smešak je nestao. „Ali to ne menja ništa. Ne možeš da ostaneš ovde."

Dejzi se bolje ogrnula. „Mislila sam da ćeš verovatno imati argumenata, ali je sigurno probilo led."

Na časak je nestalo ogrčenja na njegovom licu, i iskrivio je usne.
„To ne mogu da poreknem ”

Krenula je ka vratima, a ogrtač je lepršao za njom dok je hodala.
„Gde je kuhinja? Umirem od gladi. Nadam se da nemaš nikakvu poslugu u kući da mi smeta.”

Zavrteo je glavom. „Dvaput sedmično čiste mi kuću. ”

„Dobro.” Otvorila je vrata i okrenula se prema njemu. „Hajde. Spremiću ti kajganu.”

„U tom ogrtaču?”

„O, ne. Skinuću ga pre nego što Počnem da kuvam. Mora da negde imaš pregaču..Pogledala ga je preko ramena. „Ideš?”

„Znaš da idem,” ljutito je rekao kada je pošao za njom. „Namerno mi namećeš tu mentalnu sliku na kojoj si samo u pregači i vrzmaš se po mojoj kuhinji. Pokušavaš da me zavedeš, dovraga.”

„Da!” Izašla je prva u hodnik. „Nisam nikada znala da sam sposobna za zavodjenje, ali nužda zakon menja. Dok ovo završi, možda se čak i izveštim u tome.” Dobacila mu je pogled pun tajanstvenosti i nestašnosti.

„Usto, nisam nikada vodila ljubav ni u kuhinji.”

* * *

„Nećeš me oterati?” prošaptala je kada se šćućurila pokraj njega u velikom krevetu. „Neće nimalo pomoći. Samo ću se vratiti, i bezbednija sam kada me ti štitiš nego kada trčim za tobom.”

„Iznosiš jak argument.” Usne mu se iskriviše. „A tvoja ubedljivost je potpuno neodoljiva ”

„Mora jednom da se završi, Džejsone. Previše te volim da bih dozvolila da te ikada više povredi.”

Začutao je na trenutak. „Gospode, plašim se za tebe.”

„Nemoj. Neću sebi dopustiti da postanem jedna od žrtava te oštrokonđe.”

„Lako je reći.” Glas mu je bio neuravnotežen. „Umro bih za tebe, Dejzi, ali mislim da ne bih mogao da podnesem da ti se išta desi. Zamalo me je ubilo dok sam te gledao u onom bolničkom krevetu kada si...”

„Ćut', zaboravi.”

„Ne mogu da zaboravim." Zaćutao je. „Ovoga se plašim od večeri kada sam te prvi put video. Bila si sva topla, lepa i sjajna, i znao sam da treba da se okrenem i udaljim od tebe." Zaronio je licem u njenu kosu. „A nisam mogao. Bio sam tako prokleta prazan i sam. Morao sam da uzmem malo tog sjaja za sebe. Samo malo..."

„Ali si i vratio. Dao si meni i Ćarliju." Poljubila ga je u obraz. „A sada spavaj; pričaćemo o tome ujutro." Zastala je. „Osim ako nećeš da daš izjavu?"

Duboko je uzdahnuo.

Jadni Džejson. Tako se plaši da izgovori te reći iz straha da mu nebo ne padne na glavu. „Nije važno." Zevnuia je kada se priljubila uz njega. „Zar nije uzbudljivo? Zbilja ćemo da živimo zajedno. Doručkovaćemo, ja ću te gledati kako radiš, a ti možeš da mi pokažeš kuću..."

„Jako uzbudljivo", reće nežno dok joj je micao kosu sa slepooćnice.

Tonula je u san kada je začula kako joj tiho, kolebljivo mrmlija u uvo. Bila je to sarno jedna reć, a ne dve koje je želela da ćuje, ali ipak, blagost u njegovom glasu smirivala ju je i grejala. „Sjajna..."

* * *

Dejzi je podigla pogled sa knjige i uzgredno rekla, „Sutra naveće sam slobodna, i mislila sam da isprobam onu supermodernu kuhinju. Pozvala sam Peg i Erika na večeru."

„Već smo isprobali kuhinju. Kao i većinu drugih prostorija u kući." Džejson nije ni gledao u nju dok se naginjao preko dirki. „A ne volim ni da sviram pred gostima."

„Pohotljivće." Dejzi je ostavila roman, ustala i prošla kroz studio do klavira. „Znaš na šta mislim."

„Taćno znam šta misliš." Džejson joj je dobacio vedar pogled preko ramena. „Pokušavaš da me spaseš od moje samoće."

„Ništa tome slično." Napravila je grimasu kada je sela pored njega na klupu. „Pa, možda. Treba da se vratiš u životne tokove."

„Misliš ponovo ponašam kao normalno ljudsko biće." Zavrteo je glavom. „Pozovi Erika i reci mu da ne dolazi."

„Ali mislim da bi ti... "

Ućutkao ju je nežno joj prstima dodirnuvši usne. „Ne. Ne dok ne budemo sigurni da je bezbedno."

„Ne vraća se već nedelju dana. Možda se neće nikada ni vratiti.“
Zavrteo je glavom.

„Vreba, čeka svoj trenutak.“

„Verovatno si u pravu.“ Zadrhtala je.

Nabrao je čelo. „Gde je sav onaj snažni optimizam kojim me podržavaš poslednjih sedam dana?“

„Još je tu. Samo se na tren zaklonio za oblak. Pa, ako nećeš da zovem goste na večeru, možeš da mi daš nešto drugo.“ Jezikom je ovlažila usne i žurno rekla, „Odlučila sam da mi je dosta izigravanja bludnice.“

Pogledao ju je u oči.

„Stvarno?“

Klimnula je glavom. „Hoćeš li da se oženiš mnome, Džejsone?“

Ukočio se. „Da mi ne oduzimaš preimućstvo?“

„Nemam nikakvog izbora. Ne možeš da pružaš ruku i uzimaš šta želiš samo zato što se plašiš da će sve oko tebe da se sruši.“ Prislonila mu se na ramena. „Dakle, držim bika za rogove.“

„Barem metaforično laskaš mojoj polnoj moći.“

Zanemarila je podrugljivo vrdanje, „Hoćeš li da od mene napraviš poštenu ženu?“

„Rođena si kao poštena žena.“ Usnama je ovlaš dotakao vrh njenog nosa. Bila bi mi velika čast da se s tobom sjedinim u braku.“

„Potrudiću se da ti bude i zadovoljstvo.“ Dejzi je skrenula pogled sa njega i pogledala u klavirske dirke. „I drago mi je što neću morati da šaljem opoziv u novine.“

Ukočio se. „Opoziv?“

„Poslala sam u novine objavu naše veridbe. Treba da izađe u popodnevnim novinama.“

„Grom i pakao.“ Ispod glasa je promrmljao još težu psovku i poskočio. „To je provokacija, i ti to znaš. Zašto nisi jednostavno dala Sintiji šifru za ulaznu kapiju?“

„Da sam mislila da će da dode, dala bih oglas u *Tajms*.“ Pribrano ga je gledala. „Ne možemo doveka da živimo u utopiji. Život mora da se nastavi.“

„Pa si poslala pismenu pozivnicu Sintiji da dođe za tobom?“

„Zato sam ti i rekla za objavu. Mislila sam da ćeš hteti da udvostručiš mere predostrožnosti.“ Džejson je krenuo ka vratima

studija. „Lepo od tebe da si me konačno uključila u svoj plan.“

„Kuda ideš?“

„Pozvaću policiju i detektivsku agenciju i reći im šta si uradila.“

„Htela sam da ti kažem, ali sam znala...“ Vrata su se za njim zalupila i prekinula je usred rečenice.

Dejzi se tužno zagledala u udubljenja na vratima. Bojala sam se da će Džejson ovako da reaguje. Moj opis protekle nedelje kao života u utopiji bio je veoma blizu činjeničnom stanju. Bilo je to čarobno vreme sa noćima ispunjenim strašću i danima sjajnim od rada i zajedništva. Poslednje što želim je da to pokvarim. Od noći kada sam došla u Iglismaunt, Džejson je pažljivo skrivao svoja strahovanja za mene, ali uvek sam ih osećala kako vrebaju iz pozadine kao grabljiva tama. Pa, povukla sam jedini potez koji sam mogla da smislim da odagnam tu tamu. Bože dragi, nadam se da nisam pogrešila.

Dejzi tog dana više nije videla Džejsona, ali ga je srela kako čeka u limuzini kada je Sem dovezao kola da je naveče vozi u pozorište. Njegov izraz lica nije ulivao poverenje. Usne su mu bile stisnute, i učinilo joj se da oseća da iz njega izbijaju talasi napetosti.

Kada je Sem prošao kroz kapiju i pošao niz vijugavu cestu prema autoputu, tiho je rekla, „Ne moraš da me vodiš u pozorište. Znam da bi više voleo da ostaneš ovde i radiš.”

„Kakva glupa opaska,” grubo reče. „Šta treba da radim? Da kod kuće čekam da me obaveste da si napadnuta i ubi...” Prekinuo je i uzeo ogrtač koji je presavila preko ruke. „A ti nećeš ni da shvatiš da treba ovo da obučeš. Znaš da je u brdima sveže kada sunce zađe.” Navukao joj je crveno-žuti vuneni ogrtač preko ramena tako nežno da je opovrgavala oštrinu njegovog tona. „Jesi li večerala?”

„Nisam bila gladna. Prezalogajicu nešto posle predstave.”

„I verovatno se skljojati na pozornici. Doneću ti sendvič kada dođemo u pozorište.”

„To nije neophodno, Džejsone.”

„Da, jeste.” Namrštio se na nju. „Mogu valjda da se brinem za tebe dok te još...”

„Da nisi to rekao.” Lice joj se iznenada ozarilo od smeha. „Gospode, baš si ptica zloslutnica.”

Gledao je njeno blistavo lice na trenutak pre nego što se škrto osmehnuo. „Izvini. Ne možemo svi da sijamo kao ti.”

„Ali ne treba ni da mi upućuješ taj preteći otelovski pogled. ”

„Više te ne dovodi u red. Samo me povučesh za nos i odšvrljaš svojim putem.”

„Jer je dobro za tebe da te povremeno povučem za nos.”

Pogledom se zadržao na njenom licu sa toplinom koja ju je ispunjavala olakšanjem i radošću. Mrzela je kada mu ne pričinja zadovoljstvo; mrzela je bilo kakav nesklad između njih.

„To činiš više nego povremeno.” Namrštio se. „Ali zaslužuješ malo prekora i ljutnje nakon podviga koji si izvela.”

„Naprotiv, zaslužujem hvalu za hrabrost i upornost...i blistavost.” Pogledala ga je polutajno i dodala drsko, „Ako misliš da bih uskoro

mogla da postanem prošlost, smatram da bi, ako ništa, mogao prestati da besniš na mene."

„Ne besnim na tebe, samo kažem da ti bi trebalo..."

Shvatila je da je nastavio, ali je izgubila nit njegovih reči kada je ugledala bledo svetlucanje u retrovizom.

Belo, slabo i sjajno. Kola? Ali nikakvu cestu nismo prešli, i još smo na podnožju Iglsmaunta. Kola su samo mogla da čekaju na ispustu dok mi prođemo. „Dejzi?"

Pogledom je prešla sa retrovizora na Džejsonovo lice. „Šta je?"

„Da nešto nije u redu?"

Mora da sam umislila, ili je zalutala zraka zalazećeg sunca u ogledalu, jer i sada ništa ne vidim. „Ne, mislim da sam samo malo nervozna."

„I vreme je." Stavio je ruku na njenu. „Ovo pokušavam da postignem od kako si se preselila u Iglsmaunt. Ne samo nervozna, već i đavolski preplašena. Možda će da te odgovori od ludačkog rizikovanja."

„Onda si sigurno postigao..." Prekinula je kada je limuzina zašla iza krivine i izbila pred plameno more. Sem je nagazio na kočnicu i škripeći se zaustavio. Celu desnu stranu ceste zakrčio je jedan prastari kamionet čiji je tovar sena i kabinu proždirao plamen.

„Dovraga!" Džejson je iskočio iz vozila u isti čas kada i Sem. „Ostani ovde, Dejzi, pogledaću je li iko još živ. Potrčao je prema požam.

Bože dragi, kakav užas. Dejzi je izašla na svoju stranu limuzine i potrčala ka kamionetu. Moram da pomognem ako mogu. Izgleda nemoguće da je vozač uspeo da se izvuče pre...

„Dejzi!"

Pogled joj polete na Džejsonovo lice. Zapiljio se u nešto iza njenih leđa.

Osvrnula se i preneražena zastala nasred ceste.

Bela sportska kola munjevito su šibala cestom prema njoj. Kroz vetrobran je spazila nasmejano lice uokvireno sjajnom crnom kosom. Sintija! Užas prože Dejzi, prenuvši je. Potrčala je prema rubu ceste.

Sportska kola su preblizu!

Udariće me!

Onda se Džejson stvorio pored nje, strgao joj ogrtač sa ramena i gurnuo ustranu tako snažno da se srušila.

Šta će da uradi?

Saznala je sledećeg časka kada su kola prozujala tik palac od nje.

Džejson se bacio za njom i istovremeno zavrtla ogrtač preko vetrobrana sportskih kola. Vetar je za tili čas zalepio platno za staklo.

Dejzi je čula oštar paničan krik iz kola dok ih je zaslepljena žena nasumice cimala preko autoputa, a zatim van ceste i nizbrdo.

Eksplozija je zatresla zemlju i uzdrmala makadam na kome je Dejzi ležala. Poskočila je i potrčala prema rubu ceste da vidi pakao u dolini ispod. Sintina kola su se zabila u drvo i eksplodirala. a sada su i olupina kola i drvo goreli. Začula je zvuk sirena u daljini i videla kako Sem pažljivo ide nizbrdo ka kršu, ali je znala da je prekasno za oboje da pomognu Sintiji Hejz.

„Jesi li dobro?“ Džejson je bio pokraj nje, mkom je obuhvatajući. „Nije ti naudila?“

„Ne.“ Osvrnula se na kamionet u plamenu. „A šta sa kamionom preko ceste? Je li iko bio u njemu?“

„Mislim da nije. Nisam video nikoga unutra. Moja pretpostavka je da je parkirala starudiju na cesti, a onda postavila teledirigovanu bombu da je digne u vazduh kada je videla da smo izašli iz kuće.“

Zadrhtala je. „Drago mi je da niko dmgi nije povređen. “

„Mrtva je.“ Džejsonov promukli glas sadržao je prizvuk čuđenja dok je gledao zapaljenu kola. „Toliko dugo je trajalo da je teško i poverovati da se završilo.“ Skrenuo je pogled sa olupine na nju. „Jesi li sigurna da te kola nisu očešala? Treseš se.“

„Nije me udarila.“ Aii bilo je užasno blizu. Pitam se da nisam suviše kamena srca da ne osetim ni trunku kajanja zbog žene koja je samo par časaka ranije umrla groznom smrću. Sigurno svaki život na svetu ima vrednost i cilj. Pa ipak, ne osećam ništa osim olakšanja što Sintija Hejz više ne može da nanosi bol i uništava ljude oko sebe. Štaviše, zahvalna sam zato što će se Džejson konačno osloboditi tame. „Dobro mi je, Džejstone.“ Približila mu se. „Oboma će nam sada biti dobro.“

Dug crveni tepih bio je prostrt ispod elegantnog čeličnosivog baldahina i vodio prema tamnim tikovim vratima Galerije Fon Kranc.

Dejzi i Džejson su stigli sat vremena pre zvaničnog otvaranja izložbe, ali već su duge, sjajne limuzine dovezile goste obučene u večernje toalete, a i televizijska reportažna kola bila su parkirana u poprečnoj ulici.

Sem im je otvorio kod prednjeg ulaza u galeriju, ali još su morali da sebi prokrče put između televizijskih i novinskih reportera da bi došli do vrata. Službenik galerije otključao je vrata, brzo ih uveo, a onda žurno zaključao vrata za njima.

„Dobro je što ste nas nazvali da pripazimo u vezi s vama, g. Hejz.” reče jedna elegantna postarija žena. Iskrivila je lice. „Svako želi da pre vremena pogleda sliku. Ja sam gđa Petersen. Elizabet Petersen.” Pogledom je prešla na Dejzi. „Slika utelovljuje vašu lepotu, gđice Džastin. Mora da ste veoma ponosni na svog oca.”

„Da, jesam.” Nasmejala se. „Gđa Hejz.”

„Žao mi je. Nisam znala d...”

„Niko ne zna.” Dejzi je uhvatila Džejsona za ruku. „Pobrinuli smo se za to popodne. Priznajem da sam želela da čujem kako zvuči, ali bilo bi nam drago da nikome ne kažete. Ne želimo da odvrćamo pažnju sa izložbe. Ovo je Čarlijevo veče.”

„Naravno.” Gđa Petersen je uviđavno klimnula glavom. „Mogu li da vam donesem čašu šampanjca?”

„Ne,” reče Džejson. „Ali kao i ostatak sveta, želeli bismo da pretpremijerno pogledamo 'Dejzi'.”

„Naravno, pravo ovuda.” Provela ih je kroz elegantno uređeno predsoblje. „Očekujemo pohvale od kritičara, g, Hejz. Zaista je izuzetna slika.”

„Je li?” željno upita Dejzi. „Sviđa vam se?”

Gđa Petersen iznenađeno nabra obrve. „Teško bismo prihvatili sliku da nismo verovali u nju.”

„Mislila sam da bi možda sav taj publicitet—”

Žena je podigla bradu. „Mi iz Fon Kranca ne volimo da pravimo cirkus za medije.” Njen zaštitnički izgled je nestao, i dodala je sa žaljenjem, „Iako nekada zaista izgleda potrebno animirati publiku da prihvati novog umetnika.” Zaustavila se pred svilom prekrivenom slikom koje se oslanjalo na suprotni zid. Trzajem divno manikirane ruke skinula je platno i koraknula unazađ.

„A sada, izvinite, ima bezbroj stvari koje treba da uradim pre nego što otvorimo vrata.“

„Nema problema.“ Džejson se nasmejao. „Obećavamo da ćemo vratiti prekrivač na njegovo mesto pre nego što mediji stignu.“

Dejzi je nejasno čula odjek visokih potpetica gde Petersen na uglancanotn podu dok se udaljavala, ali nije mogla da skine pogled sa uokvirene slike.

Uspeo si, Čarli. Najzad si iskoristio priliku.

„Nisam očekivala da će ovako impresivno da izgleda,“ prošapta. „Bili smo joj preblizu u kućici, preblizu njemu. U pravu je, izuzetna je.“

„Trebalo je da to i očekuješ. Tvoj je portret. Ti si izuzetna.“

Zavrtela je glavom. „Ne, ova slika ne tiče se mene. Tiče se ljubavi.“

„Da.“ Džejson ju je obuhvatio oko pasa. „Jednom si rekla da to Čarliju dobro ide.“

„Zaista mu dobro ide.“ Obrazi su joj se zarumeneli, a oči zablistale od sjaja. „Zar ne osećaš, Džejsone? Čarli je uspeo! Ona je ovde. Uvek će biti ovde za tebe i mene i svakog ko gleda sliku.“

„Da, osećam.“ Džejsonov glas postade hrapav, pogled mu se prikova za sliku, a reči kolebljivo izusti. „Volim te,...Dejzi Džastin...Hejz.“

Te reči je prvi put izgovorio. Znala je da će trebati vremena za prilagođavanje nakon svih ovih godina dok ne prihvati ljubav između njih bez bojazni za nju, i strpljivo je čekala ovu poslednju zalogu ljubavi. Sada ju je prožimala tako silna radost da je morala da proguta knedlu da olakša naglu napetost u grlu.

Zora posle tame.

Sigurnost posle oluje.

Primakla se Džejsonu i zaljubljeno mu položila glavu na rame, ali očiju nije skidala sa slike.

Hvala, Čarli.

Table of Contents

[Naslovna strana](#)

[Impresum](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)